

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

KATEE
ROBERT

WICKED
PURSUIT

Wandering off the path has a price...

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

HIRSLI PURSUIT

BİR KARA GÜL MÜZAYEDESİ ROMANI

KATEE ROBERT

Copyright © 2024 by Katee Robert

Tüm hakları saklıdır.

Kapak Tasarımı: Elizabeth Turner Stokes Stepback

Art: Sara Bertoli

Azura Arts'tan Bölüm Başlıkları

Elizabeth Turner Stokes tarafından Stepback

Tasarımı Manu Velasco tarafından Geliştirme

Kurgusu

Redaksiyon: Tara Rayers Düzeltme:

Erica Russikoff

Bu kitabın hiçbir bölümü herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere mekanik araçlar.

✿ [Vellum ile oluşturuldu](#)

H.D. Carlton ve Cate C. Wells'e.
Haunting Adeline ve Şoför Nicky olmasaydı bu kitap da
olmazdı.

İÇİNDEKİLER

[İçerik Notları Bölüm](#)

[1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18 Sonsöz](#)

[Yazar Hakkında](#)

İÇERİK NOTLARI

Tropes: Takip eden romantizm

Etiketler: Stalking, mafya, şüpheli rıza, kötü kız iyi olmaktan çok yoruldu, kafatası maskeleri seksidir ve kimse bana aksini söyleyemez, görünüşe göre cinayet ön sevişmedir, ilkel oyun, kendimi açık artırmayla satmak geri tepmesi mümkün olmayan gerçekten iyi bir karar gibi geliyor, neden evet takipçimi giderek artan şiddet eylemlerine teşvik edeceğim, kıskançlık seksi olabilir,

istediğini sikebilirsin ama gecenin sonunda amımı geri alıyorum, ikinci nesil Wicked Villains, hayır ailemin takıldığı bir kink kulübüne gitmek istemiyorum

dışarı, FFM sahnesi, MMF sahnesi, bu evde kadınların yanlışlarını destekliyoruz, anti kahraman, anti kahraman, nefes oyunu, ilkel oyun

İçerik Uyarıları: Şüpheli rıza, takip, cinayet, saldırı, şiddet, kan, önceden boğma, aldatma, rızaya dayalı olmayan rıza, açık seks, cinsel saldırı girişimi (kahraman değil), üreme (epilog)

burada olmamalıydı.

Luke'a Michelle ve diğer bazı arkadaşlarımızla çıkacağımı söyledim ama bu tam olarak gerçek değildi. Ben bir önce dur. Dairemizin giderek artan bunaltıcı atmosferinden çıkmam gerekiyordu. Haftalar geçtikçe daha da gerginleşen sessizliklerden ve artık tanıştığımız zamanki insanlar olmadığımızı hissetmekten.

Onu seviyorum. Sanırım seviyorum. Ya da en azından eskiden severdim.

Şu anda başka bir adamın sikinden aşağı kayarken yalan gibi geliyor.

Söz konusu adam. Arzu, utanç ve alkol düşüncelerimi bulanıklaştırırken şu anda adını hatırlayamıyorum. Hayattaki pek çok erkeğin olduğu gibi yakışıklı, sert ve acımasız, parmak eklemlerinde yara izleri ve geniş boynunu saran dövmeleri var.

"öyle, bebeğim. Sikime bin."

"Kapa çeneni," diye mırıldanıyorum. Ama durmuyorum. Aslında o kadar da özel olmayan bu özel kabinde elbisemi belime sıkıştırmış durumda. Önemli olduğundan değil. Luke iyi bir adam. Böyle bir barda ölü olarak yakalanmazdı. Yerlerin yapış yapış olduğu, dumanın havada asılı kaldığı bir yerde,

Herkesin silah taşıdığı bir yer. Carver City'deki en tehlikeli insanların uğrak yeri olan bir bar.

Hayır, Luke iş kıyafetleri giymiş profesyonellerin uğrak yeri olan ve ofiste geçirdikleri uzun bir günün yorgunluğunu atarken bir şeyler içtikleri barları tercih ediyor. Vurgunun ağ kurmak olduğu yerler. Müziğin asla çok yüksek olmadığı ve kasıtlı olarak lezzetli olduğu yerler. İçkilerin prestij ima eden süslü isimlerle adlandırıldığı ama iyi alkolle yapıldığı yerler.

Luke bu barlara çok benziyor. Dramatik tutkular uyandırmaz ve yaptığı en heyecan verici şey iş için durmadan seyahat etmektir. Bugünlerde onunla birlikte olmak iyi giyilmiş bir kazak kadar rahat. Ve komaya sokuyor.

Hayır. Lanet olsun, hayır. Bunu yaparken onu düşünmüyorum.

Bir elimle klitorisimi okşadım. Eğer korkunç, bir kız arkadaş olacaksam, en azından bunu yaparken boşalacağım.

Uzun sürmez. İyi kızların yapmadığı bir şey yaptığımda asla sürmez.

Bu tür saçmalıklarla büyütüldüğümünden değil ama bölgemizin lideri olan teyzemin çocuğunun olmamasının ne anlama geldiğini bilecek yaşa geldiğimden beri Demokles'in kılıcı başımın üzerinde sallanıyor. Annemin sadece bana sahip olduğu gerçeğinin. Bu matematik sadece bir çözüm getiriyor ve bu çözüm hiçbir zaman omuzlarıma rahatça oturmadı. Varis olmayı hiç istemedim. Bu unvanı ya da sorumluluğu gerçekten istemiyorum.

Yine de hayatımdaki insanları hayal kırıklığına uğratmamak için çabalayan bir yanımda var. Okulu sicilimde tek bir kötü not olmadan bitirdim. İyi notlar aldım ve pek kimseyle çıkma zahmetine girmedim, çünkü kimse zorunlu aile yemeğiyle yüzleşecek kadar cesur değildi. Liseden sonra yaptığım en çılgın şey, şehirdeki favori kulübümüz olan Tower'ın kapısından sahte kimlikle girmek oldu. Özgürlüğün ilk tadına orada baktım.

Sadece başka bir zengin kız, beni kendim için seçmediğim bir geleceğe zincirleyen hiçbir sorumluluk yok. Baş döndürücü, şaşırtıcı ve bağımlılık yapıcıydı.

Sonra yirmi ikinci doğum günümde Luke'la tanıştım.

Ailemin ne yaptığını bilmiyor. Carver City'den değil, burada baskıcı "aile" kültürüyle büyümedi - aslında "mafya" kültürü demenin başka bir yolu. Bana baktı ve her zaman olmak için çabaladığım, iyi, nazik ve her zaman çizgilerin içinde kalan kızı gördü.

Şu anda iyi değilim.

Klitorisimi daha hızlı okşuyorum, üzerimi kaplayan utanç beni uçurumun kenarına sürüklüyor ve hayatımı değiştirmeyecek ama yine de iyi hissettiren bir orgazma sürüklüyor. Yabancıнын prezervatifle kaplı sikini bırakıyorum ve sendeleyerek ayağa kalkıyorum. Buraya gelmek bir hataydı ama yıllardır ilk kez kendi tenimde kendimi evimde hissetmiyorsam ne olayım. Belki de hiç.

Adam bana doğru uzandı, acımasız ifadesi gevşemişti. "Nereye gidiyorsun, Red? O amcıkla işim henüz bitmedi."

Kızıl benim adım değil, ama kızıla boyanmış saçlarımla, ona verdiğimde adam bunu sorgulamadı. Elbisemin eteğini kalçalarımından aşağı doğru sıyırdım ve elini kolayca savuşturdum. "İyi vakit geçirdiğin için teşekkürler. Görüşmek üzere."

"Hey!"

Onu görmezden geliyorum ve özel kabinden dışarı çıkıyorum. Bar bıraktığım gibi, pis ve karanlık, gölgelerde yaşayan ve çalışan insanlarla dolu. Teyzem gibi yöneticileri iktidarda tutan infazcılar. Babalarım gibi elleri kanlı insanlar. Belmonte bölgesini ele geçirdiğimde benim de sonunda olacağım gibi insanlar. Yabancıyla seviş kafamın içindeki saatin tik takları susmuştu ama tekrar çalışmaya başladı. Ailem beni varis rolüne sokmadan önce biraz rahat bırakmış olabilir ama direnişimden bıkmaları an meselesi.

Ama bu gece olmayacak.

Telefonumu çıkardım ve Michelle'e mesaj attım.

Ne zaman orada
olacaksın?

MICHELLE

Kızım, ben oradayım. Sen
neredesin?

Suçluluk duygusu alevleniyor. Erkek arkadaşımı aldatma niyetiyle yola çıkmamıştım ama Michelle'le buluşmak için bara doğru yürürken bu barı gördüm ve O köhne ön kapıya ve neon tabelaya baktım ve farklı bir kadın, daha tehlikeli bir kadın olduğum alternatif bir evren görebildim. Bir bara girip bir erkeğe parmağını uzatarak onu tek kelime etmeden becerebilecek türden bir kadın.

Ve sonra yaptım. Ve iyi hissettim.

Sertçe yutkunuyorum ve bir cevap yazıyorum.

İki dakika içinde
orada ol.

Çantamı omzuma daha sıkı ve kapıdan çıkıyorum. Saat çok geç değil, bu yüzden çok fazla yaya trafiği var. Gevezelik eden bir grup üniversite öğrencisinin arasına düşüyorum. Bir zamanlar Carver City daha yoğun bir şekilde bölünmüştü ama yıllar süren barış her şeyi değiştirdi. Artık üniversite barları, daha tehlikeli işlerin düzenlendiği yerlerin hemen yanında yer alıyor. Konuşulmayan bir anlaşma var: Çeşitli bölgelerin teğmenleri sivillerden uzak duruyor ve normal bir insan yanlış bir işe girerse, herhangi bir şiddet uygulanmadan yoluna gönderiliyor. İşe yarıyor. Çoğunlukla işe yarıyor.

Ensemdeki küçük tüyler diken diken oluyor.

Biri beni izliyor.

Omzumun üzerinden bakıyorum, tedbirsiz ortağımın beni takip ettiğinden eminim. Görünürde yok. Aslında kimse bana pek dikkat etmiyor gibi görünüyor. Bu duyguyu bir kenara bırakmam için neredeyse yeterli, ama çok iyi eğitildim.

Benim gibi büyürken, varis olarak sorumluluklarımdan kaçarken bile, bundan kaçınmamın bir yolu yoktu.

Bazı gerçekler. Carver Şehri huzur içinde olabilir, ancak bu hayatımızın doğasında var olan tehlikeyi değiştirmiyor. Şiddet her an patlak verebilir, en azından teoride. Sonuç olarak, babam bana içgüdülerime güvenmeyi öğretti. Kaç derlerse kaçarım. Saklan derlerse, saklanırım. Sonunda ölmektense aşırı tedbirli olmak daha iyidir.

Şu anda birinin beni takip ettiğini söylüyorlar.

Hızımı artırarak Michelle'in beni beklediği bara doğru aceleyle ilerliyorum. Anne ve babasının mükemmel bir karışımı, kısa boylu, cömert kıvrımları ve kalın bir beli var, teni orta kahverengi, saçları koyu ve dalgalı. Bu gece üzerinde boyalı bir kot pantolon ve göğüs dekoltesini harika gösteren çiçekli, şirin bir bluz var. "Tam zamanında geldin!"

"Üzgünüm, geciktim." Olanlar hakkında ne hissettiğimi hâlâ tam olarak bilmiyorum. Hayır, bu bir yalan. Sinirlerim tepemde ve derim çok gergin. Hareket etmek istiyorum. Dans etmek, çılgılık atmak ve bu canlı olma hissinin peşinden gitmek. "Başka gelen mi?"

"Hayır." Surat asma numarası yapıyor. "Mesajıma cevap veren tek kişi Zayne oldu, o da sabah işe gideceğini ve akşamdan kalma olmakla ilgilenmediğini söylemek için."

Yanındaki sandalyeye çöküyorum. "Bu çok kötü. Onu yıllardır görmedim." Michelle ve benim gibi bir varis değil ama Michelle gibi o da bu şehirde arkadaş olarak gördüğüm tek insanlardan biri. Ya da en azından Luke'la çıkmaya başlamadan önce öyleydi. Geri kalan varisler ve yedekler dostane tanıdıklardan bana gün yüzü göstermeyenlere kadar uzanıyor. Ama en azından hiçbirimiz düşman değiliz. Hepimiz aynı şekilde büyüdük, Carver Şehri'nde barışın önemi bize küçük yaşlardan itibaren aşılandı.

"Daha çok dışarı çıkarsan onu daha çok görürsün."

Omuz silkiyorum çünkü haklı. Luke ve ben ilk çıkmaya başladığımızda onlarla çıkıyorduk, ama sonra onun işi daha zorlu hale geldi ve ben de kendimi rahatlığı sevdiğime ikna ettim.

geceleeri evde ve ... işte buradayız. "Bana şu görüştüğün yeni kızıdan bahset. Onunla ne zaman tanışacağım?"

"Ah, bilirsin işte." Bunu geçiştiriyor, yeni bir konuya geçmekten mutlu, tam da olmasını umduğum gibi. "O kadar da ciddi değil. Yani muhtemelen hiç olmayacak. Ama az önce çok ilginç bir dedikodu duydum."

Telefonum çalıyor. Ben bakarken devam etmesini işaret ediyorum. Bilinmeyen numara mı? Kaşlarımı çatarak mesajı açıyorum.

BİLİNMİYOR

Birisi kötü bir kız olmuş.

Alay ediyorum. Ve birisi hayatında hiç orijinal bir replik duymamış. Tam telefonumu bırakacaktım ki tekrar çaldı. Bu sefer resimli bir mesaj. Işık loş ve kadraj tuhaf, sanki bir kapı aralığından çekilmiş gibi. Yine de neye baktığımı hemen anlıyorum.

Elbisem, parmak eklemlerinde yara izleri olan eller tarafından kalçalarımın tutuluyordu.

Çıplak kığım, birisinin kucakladığım adamı kesinlikle becerdiğimi görebileceği kadar kalkık. Erkek arkadaşım olmayan adamla.

Ve kabinin arkasındaki aynada yüzüm. Başka bir vızıltı.

BİLİNMİYOR

Erkek arkadaşın ne düşünürdü?

"Bir sorun mu var Ruby?"

İrkiliyorum ve barmenin az önce önüme koyduğu şarap bardağını neredeyse deviriyorum. "Hayır. Sorun yok." Sesim kendime bile inandırıcı gelmiyor. Michelle'i atlatmaya yetmeyeceği kesin.

Güzel yeşil gözlerini kısıyor. "Diğer insanlara yalan söyleriz. Birbirimize yalan söylemeyiz. Neler oluyor?"

Daha önceki faaliyetlerimi kendime saklama kararlılığım parçalanıyor. Bana mesaj atan her kimse onun hakkında konuşmaya hazır değilim, bununla sonra ilgileneceğim ama Luke'u aldatmak? Bu bilgi mideme bir taş gibi oturuyor. Etrafa bir göz attım. Barlar arasında sadece birkaç blok olmasına rağmen öncekinden tamamen farklı bir kalabalık var. Burada kesinlikle tarafsız bölgedeyiz ve ben doğmadan önce bölge liderleri arasında savaş yaşanmamış olsa da, Yeraltı Dünyası'nın gölgesindeyken herkes biraz daha rahat nefes alıyor. O fotoğrafımı her kim çektiyse burada değil. Bundan eminim.

Çoğunlukla eminim.

Titriyorum. "Az önce sokağın aşağısındaki barda özel bir kabinde bir adamla seks yaptım. Bu yüzden geç kaldım."

Michelle birkaç kafayı bize doğru çeviren bir çığlık attı. "Demek sonunda o ıslak battaniyeden ayrıldınız. Bu kadeh kaldırmayı ve birkaç tek atmayı gerektirir."

İlk kez, suçluluk duygusu diğer duyguların önüne geçerek içime yerleşiyor. "Biz ayrılmadık."

Dondu kaldı. "Ruby."

"Biliyorum."

"Hayır, bildiğini sanmıyorum." Şarabımı bana doğru itiyor. "Bak, anlıyorum. Luke çok seksi ve klitorise nasıl yaklaşacağını biliyor. Pek çok insan da öyle. Ondan sıkıldın. Daha da kötüsü, bence onunla çıkarken de sıkılıyorsun. Ya da en azından son zamanlarda öyle."

Sarsılarak geri çekildim. "Vay canına, bana gerçekten nasıl hissettiğini söyle."

"Bunu sadece sevgimden yapıyorum." Şarabını yudumluyor. "Babasının küçük kızını oynama isteğini anlıyorum, özellikle de iki baban olduğu için, ama olmadığın biri gibi davranmaktan bıkmadın mı? Bu saçmalığı yıllar önce bir kenara attım."

Evet, Michelle'in vardı. On sekiz yaşına girdiğimiz anda, Michelle son umudunu da gömdü ve şehre gitti. Her yerde parti yaptı Yeraltı Dünyası hariç-orada var

Kendisinin bile geçmek istemediği bazı çizgiler vardı ve Carver City'nin yarısını uyuyarak geçti.

O kadar kıskanmışım ki, nefes almakta zorlanıyordum.

Beni de aynı şeyi yapmaktan alıkoyan hiçbir şey yoktu. Kendim ve oluşturduğum beklentiler dışında hiçbir şey. Sanki dikkatlice çizginin dışına çıkmayarak, ailemin müdahale etmesini ve varis olarak rolümü üstlenmem için daha da zorlamasını engelleyebilirmişim gibi - bir insanın bağlanabileceği en güçlü zincirlerin yarattığı zincirler olduğunu hiç fark etmemiştim.

"Bu farklı."

"Sen öyle diyorsan." Omuz silkiyor. "Bak, yapmaman gereken bir şeyi yapmanın ne kadar heyecan verici olabileceğini çok iyi anlıyorum. Bu konuda beni yargılayamazsın. Sadece başkasının sikine biniyorsan neden Luke'la kaldığını anlamıyorum."

Şarap kadehimle oynuyorum, tam olarak anlamadığım şeyi tam olarak açıklayabileceğimden emin değilim. "Onu önemsiyorum."

"Son söylediğime bakın, onu aldatmayacak kadar umursamıyorsunuz."

Telefonum barda çalıyor ve ürperiyorum. "Bilmiyorum, tamam mı? Sadece ondan ayrılmaya hazır değilim." Telefonumu çantama bırakıyorum.

"Sorun ailen mi? Sahip olduğun ilk erkek arkadaşın senin için her şeyin sonu olmadığı için senin hakkında daha az düşünmeyeceklerini biliyorsun."

Mantıklı davranıyor ve bu durumda mantıklı olan hiçbir şey yok. "Eğer ondan ayrılırsam, sorular . Eve taşınmak zorunda kalacağım ve Sienna Teyze işime karışacak. Zaten onun benim için yeterince iyi olduğuna inanmıyor ve eğer onun bir şey yaptığını düşünürse - çünkü sorunun ben olduğuma asla inanmaz ..."

Michelle yüzünü buruşturur. "O noktada, onu öldürüp cinayet bodrumuna kapatmasından ve aylarca işkence etmesinden kurtarabiliriz."

"Burası bir cinayet bodrumu değil," diyorum belli belirsiz. "Burası bir laboratuvar."

"İki dönem, aynı sonuç. Ayrıca, bunun alternatifi sonsuza kadar Luke'la kalıp sıkılmış bir ev kadını klişesine dönüşmen. Sırada ne var, havuz çocuğuyla yatmak mı?"

"Apartmanımızda havuz yok." Protesto kulaklarıma bile zayıf geliyor.

"O zaman tenis koçu, özel öğretmen, boşluğu doldurun. Ne demek istediğimi anladınız." Bardağıma başını salladı. "Sanırım bu konuşmaya devam etmek için daha güçlü bir şeye ihtiyacımız var."

Barmene işaret ettim bile. "Anlaştık."

BİRKAÇ SAAT ve çok fazla fotoğraf çektikten sonra, sevdiğim erkek arkadaşım ile paylaştığım dairenin merdivenlerini neden çıktığıma dair hala iyi bir cevabım yok. Bunun doğru kelime olup olmadığını bile bilmiyorum.

Luke ve ben ilk birlikte olduğumuzda, bir orman yangını gibiydik. Kendi başıma yaşamamın özgürlüğüyle sarhoş olmuştum ve bana tamamen saplantılı olduğunun her kanıtını gösteren bir partnerle ateşli seks yapıyordum. Yakışıklı ve seksiydi ve beni hiç kimsenin istemediği kadar çok istiyordu. Ellerimizi birbirimizden uzak tutamıyorduk ve birkaç kez olmamamız gereken yerlerde sevişirken yakalandık. İşler ne zaman değişti bilmiyorum. Belki birlikte yaşamaya başladığımızda. Belki de yeni işine girip daha uzun saatler çalışmaya ve uzun süreler boyunca şehir dışına seyahat etmeye, şirketlere yalıtım satmaya başladığında. Her şey yolunda, ama en iyi ihtimalle ılık hissediyorum.

Belki de standartlarım çok yüksektir. Annemle babama baksana. Neredeyse otuz yıldır birlikteler ve hala flört ediyorlar, kapkaç oynuyorlar ve düzenli olarak

Hades'in kink kulübü. ateş hiç sönmedi ve tanrılar bana yardım etsin, ama ben o ateşli aşkı istiyorum.

Luke'la birlikte olduğumu sanıyordum. Ama ona karşı hiçbir zaman tamamen dürüst olmadım, değil mi? Yol boyunca ayrı düşmemize şaşmamalı.

Tökezleyerek ön kapıdan girdim ve kısa süre durdum. Dairenin gölgelerle yıkanmış olmasını bekliyordum. Yarın sabah erkenden . Biriyle buluşacaktı. Bana kesinlikle söyledi ve konuşma biter bitmez kesinlikle unuttum.

Ama beklediğim gibi yatakta değil. Elinde bir bardak viski ve ciltsiz bir kitapla kanepede oturuyordu. O kadar yakışıklı ki bana ilk yaklaştığında benimle konuştuğuna bile inanamadım. Şimdi keşke daha az mükemmel olsaydı diyorum. Birkaç yara izi. Eğri bir burun. Onu insan ve yanılabılır hissettirecek bir şey.

Nefes alabilmek için günah aramam şaşırtıcı mı? Ama bu adil değil. Boktan, aldatan bir kız arkadaş olmam Luke'un suçu değil. Suç sadece bende.

"Hey, Ruby." Elini uzatıyor ve belki de alkol beni aptallaştırıyor, ama gerçekten yapmamam gerektiğini fark etmeden önce ona doğru geçip elini tutuyorum.

Geri çekiliyorum. "Özür dilerim. Bar çok kalabalıktı ve her tarafım parfüm ve kolonya içindeydi. Bir duş alayım, sonra sohbet ederiz."

"Ben de tam yatıyordum. Kitap okuyordum ve zamanın nasıl geçtiğini anlamadım." Kolayca ayağa kalkıyor ve dudaklarına bir öpücük konduruyor. "Eve sağ salım dönmene sevindim."

"Ben de." Ne dediğimi bilmiyorum. Orada öylece uyuşmuş bir halde duruyorum ve onun yatak odamıza girmesini izliyorum.

Tuhaf mesajları ancak çantamı tezgâhın üzerine koyduğumda hatırladım. Luke ve ben birbirimizin telefonlarını karıştırmıyoruz ama benim iyi bir şey yapmadığıma dair açık kanıtları atlamak için bir neden yok. Telefonuma tıklayıp mesaj dizisini gördüğümde midem bulanıyor.

BİLİNMIYOR

Siz beni görmezden gelebilirsiniz, ama O'nun bunu yapacağını düşünüyor musunuz?

BİLİNMIYOR

Bana gösterdiğin şovdan sonra kendimi cömert hissediyorum, bu yüzden fotoğrafı erkek arkadaşına göndermeden önce cevap vermen için sana üçe kadar süre veriyorum.

BİLİNMIYOR

Saat işliyor, Red. Ve ben sabırlı bir adam değilim.

Saate bakıyorum. Üç beş dakika var. Görmezden gelmeliyim. Bu tuhaf etkileşime girmem için bir neden yok. Bana Red dedi, tıpkı bardaki adam gibi. Belki de bir şekilde telefonumu ele geçirip numaramı alan arkadaşlarından biriydi. Ama bu hiç mantıklı değil. Çantam tüm o süre boyunca yanımdaydı. Bu her kimse, adamın bana Red dediğini duyacak kadar yakınımda olması daha muhtemel.

Alt dudağımı ısıırıyorum. Beni gevşek ve umursamaz hissettiren sarhoşluk filminin içinden düşünmek zor. "Siktir et," diye mırıldanıyorum. Bir cevap yazıyorum.

Başkalarının sevişmesini izleyerek eğlenmek çok acınası. Kaybol, ezik.

BİLİNMIYOR

Bebeğim, benimle böyle konuşmaya devam edersen ağzını sabunla yıkarım.

Göz kırpıyorum. "Bu orospu çocuğu aklını kaçırmış. Onunla flört ettiğimi mi sanıyor?" Şimdi çekip gitme zamanı. Telefonumu bırakıp annemi aramalıyım. Annemi değil. Babamı da. Çok fazla soru sorarlar. Babam da sorabilir ama en azından önce o sürüngenle ilgilenir.

Ama ben bilmiyorum.

Bu oyun bitti. Eğer kim olduğumu biliyorsan, ailemin de kim olduğunu biliyordur. Babalarım seni kimsenin bulamayacağı bir yere gömecek.

Rahat bir nefes almamı sağlayacak kadar uzun bir duraklama.

Sonra telefonum çaldı.

BİLİNMIYOR

Babasının küçük kızı, ha? Biliyorlar mı?
Mafya barlarına dadanıp orada takılan pisliklere amını mı
sürtüyorsun?

Kan başıma hücum ediyor. Ya da kafamdan dışarı. Öfkeli
miyim yoksa korkmuş muyum bilemiyorum.

Sen de kimsin lan?

BİLİNMIYOR

Olacak olan şu. Sen bir
iyi bir kız ol ve bana o mükemmel göğüslerinin resmini
gönder. Karşılığında, erkek arkadaşına
Arkasından pis küçük sürtük.

Ağzım açık bir şekilde metne bakıyorum. "Bu orospu
çocuğunun cüreti." Çok sert yazdığım için tırnaklarım ekrana
çarparıyor.

June, iki yıl önce. Numaramı alacak kadar iyiysen, o resmi
bulacak kadar da iyisindir.

Michelle'in beni ıslak tişört yarışmasına katılmaya ikna
etmesine izin vermiştim. Çok çılgın zamanlardı. Aynı zamanda
Luke'la ilk kez tanıştığım geceydi. Saatlerce flört ettik ve o
yarışmadan sonra otoparkta buluştuk ve arabamın karşısında
amımı yaladı.

BİLİNMIYOR

Güzel bir resim. Tüm Carver City'nin görmediği bir tane
istiyorum.

Utanç enseme ısıtıyor. Yarışma resimleri yayınlandıktan
sonra epey bir azar işittim; üç ebeveynim de bu konuda tek
kelime edemedi. Ne de olsa ailemizin bir ünü var.

Kimse annemle babamın her cumartesi gecesi herkesin
önünde sapıkça davranışlarda bulunmasından bahsetmiyor ama
ben bir kez göğüslerimi gösterince dünyanın sonu geliyor.

Utançtan mı, alkolden mi yoksa midemde büyüyen korku çekirdeğinden mi bilmiyorum. Sebep ne olursa olsun, kendimi banyoda buluyorum. Elbisemi aşağı sıyırıyorum ve fotoğraf çekerken orta parmağımı kaldırıyorum.

Boğul bakalım, dangalak.

Tepkisi neredeyse anında oldu.

BİLİNMIYOR

Aferin kızıma. Şimdi biraz dinlen. Bundan sonrası için ihtiyacın olacak.

T Ertesi sabah her türlü pişmanlıkla doluyum, en çok da içtiğim alkolden dolayı. Anılar ekşimiş midemde ve çarpıntılarımda oturuyor.

Kafam. Ve telefonumdaki mesajlar.

Yatağımda tek başımayken, Luke'un yanı çoktan soğumuşken onları tekrar gözden geçiriyorum. Ne zaman gittiğinden bile emin değilim. Günün erken olduğunu söylemişti ve şimdi ayık olduğum için bana ayrıntıları vermediğinden neredeyse eminim. Oh neyse. Bizler gecenin içinden geçen gemileriz, her zaman. Daha acil olan konu ise bir takipçi edinmiş olmam.

Mesajları üçüncü kez okudum. Kimliğine dair hiçbir ipucu yok. Ve ona göğüslerimin resmini gönderdim. Harika. Bir lanetle mesaj dizisini siliyorum. Bununla babalarımın gidebilirdim. Ya da onlar olmasa bile anneme. Bu küçük sorunu yirmi dört saat içinde çözerlerdi.

Ama o zaman ne yaptığımı itiraf etmem gerekir. Bunu yapmaya hazır değilim.

Bu yabancının oluşturduğu tehditten biraz heyecan duyarsam . . . Serbest düşüşteyim. Bacaklarıma eklenen bir ağırlık daha nedir ki?

Kendimi yataktan dışarı attım ve hazırlandım. Akşamdan kalma olmak daha önce hiç işe geç kalmama neden olmamıştı.

bugün de olmayacak. Belmonte malikânesine dakikalar kala geldim. Annem yıllardır ailenin uygun bir ofise taşınması için dilekçe veriyor ama Cordelia Teyze geleneklerde ısrar ediyor. Evi savunmak daha kolay, geniş arazinin etrafı ağır çitler ve silahlı muhafızlarla çevrili. Ben hayatta olduğum sürece ikisinin de gerekli olmaması önemli değil. Gerekli oldukları bir zaman vardı ve bu teyzem için yeterli.

Ön kapıdan içeri giriyorum ve geniş giriş holünden ofislerin bulunduğu doğu kanadına doğru yürüyorum. Benimki teyzeminkinin hemen yanında. Kafasını ofisime sokup el sallıyor. Cordelia Teyze sert bir kadın ve yaşlandıkça daha da sertleşiyor gibi görünüyor. O ve annem aynı rengi paylaşıyor - koyu renk saçlar, koyu renk gözler, İtalyan atalarımızı hatırlatan zeytin tonlarında bir ten.

Gülümüyor. "Masanda bazı raporlar var Ruby. Onları gün sonuna kadar bana geri getirebilir misiniz?" "Elbette."

Gülümsemesi kayboluyor. "Her şey yolunda mı? Biraz solgun görünüyorsun."

"Ben iyiyim. Dün gece Michelle'le dışarıdaydım." Cordelia'nın gülümsemesi biraz gerginleşir. "Peki o nasıl?"

"Güzel." Sesimi parlak tutuyorum. Michelle'in anne ve babası benimkilerle aynı yaşta ve hâlâ sağlıkları yerinde ama teyzem Michelle'in onların topraklarının varisi olduğunu asla unutmuyor. Bir iktidar değişikliği her zaman potansiyel zorluklarla doludur. Carver Şehri yeniden savaşa girecekse, bu o zaman olacaktır.

Düşünmekten hoşlandığım bir şey değil. O yüzden düşünmüyorum. Bunun yerine, kitapları okuyorum ve ailem beni liderlik için desteklemiyormuş gibi davranıyorum ve bana biraz özgürlük tanıyorlar. Ama bir gün Michelle ve ben birbirimizle arkadaş olarak değil, kendi bölgelerimizin liderleri olarak muhatap olacağız. Bu düşünceyle ürperiyorum ve öksürerek bu hareketi örtbas ediyorum. "Peki, ben işe koyulayım."

"Kulağa hoş geliyor."

Cordelia koridora geri adım atarken telefonum çalıyor. Yerimden sıçradım. "Lanet olsun."

Muhtemelen Michelle'dir. Ya da belki Luke. Telefonumu çevirdiğimde, bilinmeyen bir numaradan mesaj geldiğini fark ettim. Yine.

BİLİNMİYOR

Seni kırmızılar
içinde seviyorum.

BİLİNMİYOR

Uydurm
a.

Telefonuma bakıyorum. Bu saçmalık için çok akşamdan kalmayım.

Siktir git.

Yanıt neredeyse anlıktır.

BİLİNMİYOR

Sana bir dil kullanma konusunda ne demiştım?

Burada, ailemin evi olan kalede, gerçekten gülüyorum.

Gel ve beni al o zaman.

Neyim var benim böyle? Dün gece alkol bahanem vardı ama şu anda öyle bir durum söz konusu değil. "Bu kadar yeter." Masamdaki sabit telefona uzandım. Babamı arayıp bu işi ona bırakacağım.

Telefonum alıyor.

BİLİNMİYOR

Sonsuza kadar orada saklı ve güvende kalamazsın. Eninde sonunda dolaşacaksın.

Uzun bir süre telefonuma baktım. Bu adama verilecek akıllıca ve normal tepkinin ne olacağını biliyorum. Babalarımın işlerini yapmalarına izin vermek ve tehdidin icabına bakmak.

Ama . . .

Tek parmağım la masama dokunuyorum. Bu his, geçmişte var olan ve bugün de devam eden

ve dün gece o bara gitmemle mi sonuçlandı? Hâlâ orada. Hatta daha da güçlü. Sanki ona bir kez teslim olarak, içimde daha önce uyuyan bir canavarı beslemişim gibi.

Artık uyandı. Damarlarımda bir fokurdama, koltuğumda kaymama neden olan bir heyecan var. Bu sapık tehlikeli. Ama ben de öyleyim.

Eğer benim için gelirsen, ölürsün.

GÜN OLAYSIZ GEÇER. On yılda bir gerçekleşen türden büyük bir anlaşma söz konusu, bu yüzden herkes ayrıntılarla uğraşüyor. Ben çoktan rakamları hesapladım ve raporları derledim, yani Cordelia imzayı atana kadar süreçteki rolüm tamamlandı.

Takipçim günün çoğunda sessiz kaldı. Bu uzun sürmeyecek. Daireme girdim ve etrafa bakındım. Tüm ışıklar kapalıydı, tıpkı bıraktığım gibi. Luke henüz eve gelmemiş olmalı. Telefonuma baktım. Geç kalmıştı. Ama son haftalarda giderek daha sık geç saatlere kadar çalışıyor. İş seyahatleri de arttı: uzun hafta sonları ve bazen tüm haftalar. Belki de bir ilişkisi vardır. Bu düşünceyi farklı açılardan inceliyorum. Bir yıl önce bu ihtimal beni çılgına çevirirdi. Şimdi sadece yorgun hissediyorum. Hareketleri yaşıyoruz ve bunu iyi bir şekilde yapmıyoruz bile.

Çantamı tezgâhın üzerine atıp ceketimi silkiyorum. Vakit geldi.

Fotoğrafı istediğim şekilde düzenlemek birkaç dakikamı alıyor. İyi bir önlem için fazladan birkaç fotoğraf çekiyorum. Evet, bu işe yarayacak. Kırmızı elbisem kalçalarım kadar yükselmiş ve bir omzumdan düşmüşken çok seksi görünüyorum. Yeterli değil

ama daha fazlasını vaat ediyor. Bilinmeyen numaraya gönderiyorum ve yazıyorum.

Ağzımı sabunla yıkamak mı istiyorsun, sıkık? Gel de al beni.

İçimdeki o pervasız his güçleniyor, başımı döndürecek kadar güçleniyor. Blöfünü görüyorsun. Bu kadar. Normalde daha iyi bir yalancıyım, kendime bile. Kanepeden kalktım ve mutfığa doğru yürüdüm. Buzdolabının üstündeki dolapta gizli bir kasa var. Ona ulaşmak için bir sandalyeyi sürüklemem gerekiyor. Babam bilseydi bana çok fena bağırırdı; bir silah ancak onu kullanma beceriniz kadar iyidir ve saldırıya , silaha ulaşmadan kendimi öldürtürdüm.

Ama ne zaman saldırı altında olurum? Hayatım o kadar yıkıcı derecede normal ki bazen çılgık atmak istiyorum.

Parmağımı pedin üzerinde sürüklüyorum ve kasa açılıyor. Silahı dışarı çekmek, şarjörü çıkarmak ve fişek yatağının boş olduğundan emin olmak ikinci doğam. Sonra dolduruyorum ve elimde ağırlığını test ediyorum.

İyi hissettiriyor.

Ben aptal değilim. Savaşın bedelini, Carver Şehri'ndeki çatışmanın Michelle ve diğer ailelerle karşı karşıya gelmek anlamına geleceğini biliyorum. Aslında bunu istemiyorum. Ama daha fazlasını arzuluyorum. Daha fazlasının neye benzediğini bile bilmiyorum.

Telefonuma tekrar bakıyorum ama cevap yok. Bir sapığın, kurbanı korkmuş küçük kızı oynamayı bıraktığı anda kaçacağına güvenin. Eğer birilerinin sızlanmasını ve saklanmak için kaçmasını istiyorsa, yanlış kadını seçmiş.

Daha iyisini bilmeme rağmen, iyi viski şişesini indirip kendime sağlıklı bir bardak dolduruyorum. Sonra hem bardağı hem de silahı oturma odasına geri getirip kanepeye uzanıyorum.

Hala cevap yok.

"Korkak," diye mırıldandım. Kendime hissettiğim şeyin hayal kırıklığı değil, rahatlama olduğunu söylüyorum.

Telefonum çaldı.

Bir süre boş boş baktım. Ekranda yanıp sönen BİLİNMEYEN'e. Beni arıyor. Telefonumu dikkatle kulağıma götürüyorum, sanki bir şekilde fiziksel olarak ulaşabilirmiş gibi. "Alo?"

"Beni kışkırtmaya mı çalışıyorsun, Red?" Sesi derin ve çakıl taşlarıyla dolu.

Tanrılar yardımcım olsun, ama omurgamdan aşağıya tamamen korku olmayan bir ürperti gönderiyor. "Bu benim adım değil."

"Öyle değil mi? Dün gece verdiğin."

Bardağımyı dudaklarıma götürüyorum ve ellerim titremiyormuş gibi yapıyorum. "Sen misin bebeğim? Dün gece adını duymamıştım. Bilerek. İpucu almayı öğren."

Alçak sesle ve acımasızca gülüyor. "Hayır, Red. Dün gece benimle seks yapmadın. Ama o bok parçasını bir daha sikme şansın olmayacak."

Bardağımyı sertçe yere bıraktım ve viskiyi döktüm. "Vay canına, benimle gerçekten yüzleşmeyecek bir korkak için büyük konuşma."

"İyi ve hazır olduğumda görüşürüz Red." "Bu benim adım değil," diye tekrarlıyorum.

"Elbette öyle. Sen Kırmızı Başlıklı Kız'sın, yoldan çıktın ve koruyucu aileden uzaklaştın."

Dudaklarımyı yaladım. "Sanırım bu seni Büyük Kötü Kurt yapıyor."

"Elbette." Yine o tehditkâr kıkırdamalardan biri. "Seni ısıra ısıra yemek için sabırsızlanıyorum."

"Neden bekliyorsun?" Konuşurken bile, zihnimin arkasındaki küçük bir ses bana çenemi kapatıp ailemi aramam için bağılıyor. Ama telefonu kapatmıyorum. Yardım çağırmıyorum.

Parmağımyı silahımyın namlusunda gezdiriyorum ve içimde yükselen adrenalinin tadını çıkarıyorum. Belki de ben bir aptalım. Kanepeye yaslanmamın ve sesimin yumuşamasına izin vermemin başka bir açıklaması yok.

mırıldanıyor. "Tam buradayım, yapayalnız ve çaresiz. Gel beni al."

Homurdanıyor. "Kapıdan girer girmez beni vuracak mısın? Hiç sanmıyorum."

Sarsıldım. Yanımda bir silah olduğunu nereden biliyor? "Şu anda beni mi izliyorsun?"

"Öyle olmasaydım çok iyi bir takipçi olmazdım."

Küfrediyorum ve ayağa fırlıyorum. "O masaldaki Büyük Kötü Kurt'a ne olur biliyor musun? Ölüyor." Perdeler çoğunlukla ama ben sonuna kadar açtım.

"Pencerenden mi bakıyorum?" Sesi daha da alçalıyor, bir sınır kazanıyor. "Yoksa çoktan dairene mi girdim?" Telefonu kapatıyor.

Gerçek korku beni ele geçirdi. Telefonumu cebime soktum ve silahı kaptım. O burada değil. Burada olamaz. Eminim bu kadar pervasız olamaz.

Derin bir nefes alıyorum ve viskimin kalanını içiyorum. Eğer buradaysa, bununla başa çıkacağım. Bu kadar basit. Hikayenin sonu. Korunaklı bir mafya prensesi olabilirim ama ben bir mafya prensesiyim ve buna uygun eğitimim var. Çaresiz değilim. Da bundan emin oldu.

Oturma odamda ve mutfaktaydım. Bu daire, babamın parasını benim ödememe izin vermemesi sayesinde olması gerekenden daha büyük. Şehrin iyi bir yerinde oturmamı istiyordu ve benim aile şirketinde muhasebecilik yaparak kazandığım para iyi olsa da Luke'un geliri, son iş değişikliğine rağmen fazla değil. Burayı başımıza karşılayabilmemizin imkânı yok. Sanırım ailemden sadaka almamız Luke'u rahatsız ediyor, ama kiramızı ödemelerine izin vermek diğer alternatiften daha iyi - babam ve babamın her hafta gelip korkunç bir şey olmadığından emin olmalarından. Binanın güvenliğiyle bir bağlantıları olduğunu ve beni takip ettiklerini biliyorum. Bu işin doğasında var.

Banyoyu kontrol edip duş perdesini geri çekerken silahı gevşekçe yanımda tutuyorum. Takipçi yok

Orada saklanıyor. Tabii ki. Bu klişe olurdu. Sırada çamaşır odası var. O da boş. Bu saçmalık. Blöf yapıyor. Muhtemelen. Umarım. Her ne kadar bir parçam bu yüzleşmeden zevk alsa da, tamamen aptal değilim. Bir sapıĝı kışkırtmak kötü bir fikir. Sadece iki şekilde biter.

Ya ben onu
öldürürüm. Ya da
o beni öldürür.

Korku adımlarımı gölgeliyor, hala sürücü koltuğunda. Kelimeler dilimin ucunda, sanki bu iyi bir fikirmiş gibi seslenmenin cazibesi. Kontrol edilecek son yer yatak odası süiti. Kapıyı yavaşça açarken kendimi nefesimi tutarken buluyorum. İlk bakışta yatak odası tam olarak bu sabah bıraktığım gibi görünüyor: Yatak benim tarafımda yapılmamış. Dün gece fırlatıp attığım ayakkabılarım gömme dolabın yakınında duruyor.

Ama bir fark var.

Yastığının ortasında küçük bir mücevher kutusu var.

"Belki de Luke'tandır." Bunu söylerken bile, uzandığımı biliyorum. İlk birlikte olduğumuzda Luke normal bir erkek arkadaş gibi bayramlarda bana mücevher alırdı. Zevkimin inanılmaz derecede eklettik olduğunu kısa sürede fark etti ve bu düşüncüyü takdir etsem de, bana aldığı şeyi bir çekmeceye koymadan önce bir ya da iki kereden fazla takmadım. Bugünlerde, o satın Kahretsin, bilmiyorum bile. Sevdiğim gülünç derecede pahalı kahveyi. Bazen denemek istediğim yerlere yemeğe gidiyoruz. Beni gerçekten tanıdığını ve nelerden hoşlandığımı anladığını kanıtlayan düşünceli küçük şeyler.

Tanrım, ama biz sıkıcıyız.

Her halükarda, birdenbire bana yeniden mücevher almaya başlamış olması mümkün değil.

Doğruca kutuya gitmek ne kadar cazip gelse de, elbiselerimi yana çekerek önce dolabı, sonra da banyoyu kontrol ediyorum. İkisi de boş.

Ancak o zaman yatağa dönüyorum. Kutuya bakarken silahı tutmaya devam ; bir an için bile olsa kendime izin vermeye hazır değilim.

Henüz biraz savunmasız. Kapağı açtım, yarı yarıya bir bomba bekliyordum.

Bu bir yüzük.

"Ne oluyor lan?" Yatağa oturdum ve ona baktım. Çok güzel bir şey. Dokuma altın bir bandın içine yerleştirilmiş büyük bir yakut. Bant biraz ... gibi görünüyor. "Dişe." Keskin, yırtıcı ve avı parçalamak için tasarlanmış. Homurdanıyorum ve kutudan çıkarıyorum. Bir damla kanın etrafındaki dişler. Güzel ve abartılı ve tam da kendim için seçeceğim bir şey. "Kim bu lanet herif?"

Telefonum çalıyor ve kutuyu bırakıyorum. Arayanın o olduğunu bakmadan anladım. Aramanın telesekretere düşmesine izin vermeliyim ama yine de kendimi telefonu açarken buluyorum. "Ne iğrenç bir hediye."

"Bayılıyorsun."

Başka birinden olsaydı ben de yapardım ve bu beni kızdırıyor. "Takılarla işim olmaz."

Kıkırdaması dişlerimi gıcırdatmama neden oluyor. "Senin için her şeyin en iyisi bebeğim. Bu yüzük özel. Bunu biliyor muydun?"

Kendime rağmen telefonu yüzümle omzum arasına sıkıştırmaktan ve yüzüğü kutudan çekip çıkarmaktan kendimi alamıyorum. "Bana evlenme teklif edeceğini söyleme. Cevabım hayır, Wolf."

"Karım olma hakkını kazanmadın, Red."

Bu acıtıyor ve kesinlikle acıtmaya hakkı yok. Boş boş bakıyorum ve yüzüğü parmağıma geçiriyorum. Sadece görmek için. Tam oturdu. "Tamam. Isıracağım. Bu kadar özel olan ne?"

"Öğreneceksin." Bir duraklama. "Parmağında bizzat görmek için sabırsızlanıyorum. Yakında, bebeğim." Telefonu kapatıyor.

Ön kapı açılıyor.

Düşünmek için durmuyorum. Ayağa fırlıyorum, korkum ve adrenalinim yeniden ön plana çıkıyor. Bu orospu çocuğunun küstah olduğunu biliyordum ama ön kapımdan içeri girmesi? Kesinlikle olmaz. Yatak odasının kapısından girdim, silahımı kaldırdım-

Ve neredeyse Luke'u suratından vuruyordum.

Eğiliyor. "Lanet olsun, Ruby!"

"Özür dilerim! , özür dilerim." Silahı boşaltmak için zaman ayırdım ve mutfak tezgahının üzerine koydum. "Beni korkuttun. Geç saate kadar evde olmazsın sanmıştım." Aslında gerçek bu değil ama o anda aklıma gelen en iyi şey bu.

"İşi erken bitirdim." Bana temkinli bir şekilde yaklaşıyor ve şakağıma bir öpücük konduruyor. "Her şey yolunda mı? Gergin görünüyorsun. Dairede silahın olduğunu bile bilmiyordum."

"Ailemin nasıl olduğunu bilirsin. Aşırı korumacı falan. Ama bu sadece iş stresi." Tam olarak yalan söylemek istemiyorum ama ona birinin beni rahatsız ettiğini söylersem, bunu neyin başlattığını itiraf etmek zorunda kalabilirim ve ... Kahretsin, Michelle haklı. Ne yapıyoruz biz? Luke'u aldattım ve bu konuda kötü bile hissetmiyorum. Lanet bir sapığı eğlenendiriyorum çünkü bu beni Luke'la çıkmaktan daha canlı hissettiriyor. "Luke ... bu işe yaramıyor."

Hakkını yemeyelim, bu cümleyi ağzımdan kaçırmama şaşırmış gibi görünmüyor. Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Hayır, gerçekten öyle değil, değil mi?"

"Özür dilerim. Seni seviyorum, ama-"

"Eskisi gibi değil." Elini gür siyah saçlarının arasında gezdiriyor. "Eskisi gibi değiliz."

"Hayır."

Yüz ifadesi yıkıcı bir şekilde ağırbaşlı. "Kavga etmek istemiyorum Ruby. Ben de seni seviyorum ama bizi nasıl düzeltereğimi ben de bilmiyorum. Gittiğimiz gibi değil."

Göğsüm sıkışıyor ama bu treni raydan çıkaramayacak kadar rahatlamış hissediyorum. "Özür dilerim."

"Evet, bunu söyleyip duruyorsun. Ben de öyle." İç çekiyor. "Başka bir yer bulmak için biraz zamana ihtiyacım olacak. Sanırım kanepede uyuyabilirim ..."

"Hayır, bu çok saçma. Bu sona eriyor olabilir ama konuda dramatik olmaya gerek yok. Gecenin bir yarısı üzerine atlamayacağıma söz veriyorum. Başka bir daire bulana kadar burada kalabilirsin."

Yavaşça başını sallar. "Tamam." Luke bana doğru bir adım atıyor ve sonra tekrar başını sallıyor. "Üzgünüm, alışkanlık. Ben duş alacağım."

Ancak o uzaklaştığında yakasında bir leke olduğunu fark ettim. Ruj muydu? Araştırmak için kesinlikle bir isteğim yok. Eğer başka biriyle yattıysa, bu benim yaptığımdan başka bir şey değil.

Camdan evlerde yaşayanlar falan.

T Ertesi gün ofisime girdiğimde masamın üzerinde dev bir çiçek sergisi duruyordu. Midem bulandı.

Kalktığımda Luke gitmişti ve bana ayrılma fikrini değiştirdiğine dair herhangi bir işaret vermedi. Neden bana çiçek alsın ki?

Vazonun etrafında temkinli bir şekilde dönüyorum. Parmağımda hâlâ duran yüzük gibi bu da yanlış hissettiriyor. Bu beni yaklaştırmaktan ve düzenlemeden kartı almaktan alıkoymuyor. Daha açmadan başka bir şey görüyorum. Bir çiçeğin yaprakları arasına yerleştirilmiş küçük bir dikdörtgen. Onu aldım ve soğudum.

Bir kalıp sabun.

"Siktir." Onu masama bıraktım ve kartı aldım.

Bunu daha sonra kullanacağız, pis kız.

"Rüyanda görürsün, pislik." Ağzımı sabunla yıkamayacağım. Asla. Vazoyu alıp çöpe atıyorum. Bar da peşinden çöpe gitti, kartı da. Bu adamı eğlendirmemeliyim, bana ne kadar uygun olurlarsa olsunlar ondan gelen hediyeleri kabul etmemeliyim.

Yüzüğü tutup çıkarmaya çalışıyorum, sonra şiddetli bir acı patlak verince inliyorum. "Ne oluyor lan?" Tekrar çekiştiriyorum ve ikinci bir iniltiyi bastırmak zorunda kalıyorum.

"Ruby?"

Elimi bırakıyorum ve o kadar hızlı doğruluyorum ki başım dönüyor. "Merhaba baba."

Babalarımın renkleri birbirine benziyor -koyu saçlar ve soluk bir ten- ama benzerlikler burada bitiyor. Babam yaklaşık benim boyumda. Babam bir kapı aralığını doldurur. Şu anda da öyle yapıyor, kara gözleri endişeli. "Kendine zarar verdin mi?"

Görünüşe göre çıkarılmasını önlemek için içine çatallar yerleştirilmiş bir yüzüğü çıkarmaya çalıştığımı açıklayacak değilim. Sanırım artık bunun özelliğini biliyorum. "Hayır, hiç de değil. Sadece bunu çöpe atıyorum."

Çiçeklere bakıyor. "Cennette sorun mu var?"

Bakıyorum. Sesi neredeyse mutlu geliyor. Ama bu hiç mantıklı değil. "Luke'tan hoşlandığını sanıyordum."

"Evet." Omuz silkiyor, ses tonunu inkar etme zahmetine bile girmiyor. "O iyi bir çocuk, ama sorun da bu. O bizim gibi değil. Sen de şımartılmış bir mafya prensesi olabilirsin ama sen de onun gibi değilsin. Bu asla uzun sürmeyecekti."

Dik dik bakıyorum. "Ama sen ona sanki benimle evlenmeye hazırmışsın gibi davranıyorsun."

"Ondan hoşlanıyordun. Sana iyi davrandığı sürece bu bizim için yeterliydi. Yeterince mutlu görünüyordun." Bir omuz silkme daha. "Bir babanın isteyebileceği tek şey bu."

Nedense babamın farklı bir standardı olduğunu düşünüyorum. Eğer babam Luke'a adil bir şans verdiyse, babam hiç vermedi. Bu konuda pek bir şey söylemedi ama hiçbir şey hakkında da pek bir şey söylemez. "Şey, biz ayrıldık. Şu anda başka bir yer arıyor."

Bana doğru yürüdü ve beni kollarına çekti. "Özür dilerim, tatlım. Sonunda sana uygun olmasa da ona değer verdiğini biliyorum. Yine de sonunda iyi olacaksın."

Kendimi onun kucağına bırakıyorum. Beni öyle bir sarıyor ki, endişelendiren, korkutan ya da korkutan her şeyi bastırıyor.

beni rahatsız ediyordu. Şimdi de işe yarıyor, mevcut durumumla ilgili çelişkili duygularımı yeniyor.

Derin bir nefes almam için yeterli. "Bu kadar erken ne yapıyorsun burada?"

"Ah, şu." Beni son bir kez daha sıktı ve geri çekildi. "Adamlarımızdan biri dün gece öldürüldü. Ya da önceki gün. Söylemesi zor."

Omurgamdan aşağı bir ürperti kayıyor. "Kimseyle savaş halinde değiliz."

"Biliyorum." Da omuz silkiyor. "Ama insanlar insanlara gider ve o kötü bir orospu çocuğuydu. Muhtemelen yanlış kişiyi kızdırdı ve onlar da bunu halletti. Ama bizden biriydi, o yüzden araştırıyorum."

Ağzım kurudu ama kendimi "Kimdi o?" diye sormaktan alıkoyamadım.

"Onu tanıyacağını sanmıyorum, tatlım. Rafe'ydi, yeni infazcılarımızdan biri."

Zamanlama aşırı derecede şüpheli görünüyor. Bırakın cinayeti, bölgemizde en son ne zaman şiddet olaylarının patlak verdiğini bile hatırlamıyorum. Zaman zaman bar kavgaları oluyor ama en tetikçi infazcılar bile bölge liderlerini başlarına yıkmaktan korktukları için fazla ileri gitmiyorlar.

Bir tesadüf. Tesadüf olmalı. Becerdiğim adamın adını bilmiyorum ama kesinlikle aynı kişi değil. Tarafsız bölgedeydik, bu yüzden kolayca bölge liderlerinden birine ait olabilirdi. Onu tanıyamadım ama bu pek bir şey ifade etmiyor; infazcılarımızla etkileşime girmiyorum.

Gülümsemeye zorladım. "Eminim ne olduğunu öğreneceksin." "Elbette bulacağım." Beni bir kez daha kucaklıyor. "Eğer istersen
"Hayır, baba."

"Eğer eve taşınmak istersen," diye tekrarlıyor, "senin için yerimiz olduğunu biliyorsun. Eski evinizde kalmak zorunda bile değilsiniz.

Oda. Gönlünüzce yeniden dekore edebileceğiniz boş bir kanadımız var."

Eğer bunu yaparsam, Catalina'nın bana farklı partnerler dayatmaya başlaması an meselesi. Luke'la çıkmaya başladığımdan beri bana saygılı davrandı ama biliyorum ki hayatımda olan biriyle evlenmemi ve ideal olarak bir an önce bir ya da iki bebek dünyaya getirerek veraset hattını güvence altına almamı tercih eder. Eğer eve taşınırsam, bunu ailemle dans etmeye hazır olduğuma dair bir işaret olarak algılayacaktır. Onları seviyorum ama bunu yapmayacağım.

Henüz değil.

Bu rolü üstlenmek zorunda kalmadan önce hala yaşayacak bir hayatım var. Son iki yılda yerleşmek için çok fazla zaman harcadım. Ama Da iyi niyetli, ben de "Bunu düşüneceğim." diyorum.

"Bu hayır demek." Geri adım atıyor ama bunu söylerken gülümsüyor. "Sorun yok, tatlım. Bize ne zaman ihtiyacın olursa buradayız. Luke sana sorun çıkarırsa, babanla ben ilgileniriz."

Bunu nasıl yapacaklarını düşününce, onlara müdahale etmeleri için en küçük bir bahane bile vermiyorum. "Ben hallediyorum. Her şey çok kibarca hallediliyor."

"Kibarca." Homurdanıyor. "O zaman sana göre biri değil Ruby. Hayatında olmaya değer her insan orada kalmak için savaşıyor, bu kirli bir savaş anlamına gelse bile."

Babam bilirdi. O ve babam annemle birlikte olmak için her türlü kirli oyunu oynadılar ama ben bu hikayeyi duymak istemiyorum. Bir kez daha. Farkında gibi görünüyor. Sırtışı neredeyse utangaçtı. "Herhangi bir konuda yardıma ihtiyacın olursa bizi ara."

"Yapacağım. Söz veriyorum." Ona son bir kez sarıldım ve sonra gitti.

Bilgisayarıma koşup aile veri tabanına giriş yapmadan önce kapının kapanmasını zar zor bekliyorum. Bir suç örgütünü yönetmek için gereken tüm bilgileri içeren, ağır bir şekilde şifrelenmiş bir program canavarı. Çalışanlarımızın dosyaları da dahil.

Öldürülen infazcayı bulmam 30 saniyemi aldı. Rafe. "Bu hiç iyi değil." Birkaç gün önce seks yaptığım adama bakarak sandalyemde geriye doğru yığılıyorum. "Bir tesadüf," diye mırıldandım. Takipçim havlıyor ama ısırıyor. Eminim sırf onunla yattım diye birini öldürmemiştir. Bu çok . . . olurdu.

Tanrım, ben bir canavarım. Bu düşünceyle içimden geçen korku ve arzunun başka bir açıklaması yok. Saf güç hissi.

Başımı sallıyorum, bu hissi omuzlarımdan atıyorum. Bu gerçek değil. Ben böyle biri değilim. Kendimce bir canavar olabilirim ama katil değilim, hele de bunu hak etmeyen birinin katili hiç değilim. Elbette, Rafe bir infazcıydı, yani bir aziz olduğu . Huzurlu zamanlarda bile, tamamen yasal bir iş yürütmüyoruz. Bu ölmeyi hak ettiği anlamına gelmiyor ama kesinlikle bir sivil değildi.

Şimdi kendi kendime konuşuyorum.

Telefonumu elime aldım ve sonra bıraktım. "Hayır, ne yapıyorum ben? Bu boktan oyuna dahil olmak iyi değil." Bu işi benden daha nitelikli insanlara devretmem gerekiyor. Takipçiyle olan ilişkimizi bitirme vakti geldi. Ama . . . Hayır, bu benim hatam değil. Aldatan biri olabilirim ama yaptığım şeyin birinin ölümüne yol açacağını bilemezdim.

Eğer bu benim sapığımın işiyse.

"Öğrenmenin tek yolu var." Bu bir bahane ve iyi bir bahane bile değil. Umurumda değil.

Rafe'i tanıyor musun?

Cevap vermesi ancak beş saniye sürüyor.

BİLİNİYOR

Korkak olma, bebeğim. Bana gerçekten ne sormak istiyorsun?

Telefonuma ters ters bakıyorum. Çok sinir bozucu.

Onu sen mi
öldürdün?

BİLİNİYOR

Ailen de onun pis ellerini biricik prenseslerinin üzerinde
görseydi aynı şeyi yapardı.

Tamamen haksız değil ve bu yüzden ondan nefret ediyorum. Ailemin kesin bir "uygulayıcı yok" kuralı var. En azından ilişki için. Bu işleri karmaşıktırıyor, insanları yatağında oldukları için emir komuta zincirinin dışında olduklarını düşünmeye teşvik ediyor. İlişki başka bir şey, ama gündelik seks için sınır kesin. Bunu çiğnemeye hiç yeltenmedim... ta ki o gece karakterime aykırı davranana kadar.

Soruma cevap vermedin.

BİLİNİYOR

Ne söylememi istiyorsun, bebeğim? Onu kestiğimi
Benim olana dokunduğun için boğazını mı sikeyim? Sana
elini süren herkese aynısını yapacağımı mı?

Titriyorum. Blöf yapıyor. Öyle olmalı. Ama ben buna inanmıyorum, değil mi? Ne hissettiğimi söyleyemiyorum. Sanki vücudum ve beynim savaş halinde. Beynim ateşle oynadığını ve bunun tek sonunun acı ve ölüm olduğunu haykırıyor. Vücudum mu? Kabloları birbirine karışmış.

Bu dramatik açıklamayla nasıl bir yanıt aradığınızdan emin
değilim. Kurabiye ister misin?

BİLİNİYOR

Hala anlamadın mı, bebeğim? Ben seni istiyorum.

Eve geldiğimde boş bir daireyle karşılaşıyorum ama bu beklediğimden daha fazlası değil. Bu günlerde olağan hale geldi. Olağan olmayan şey ise, dairemin içinde saklanan bir sapık olmadığından emin .

çantamı mutfak tezgahına bırakıp kendime sert bir bardak viski koymadan önce. Aklımı başımda tutmak isteyen bir yanımda var ... ama derinlere gömülü, kötü davranmak için bir bahane isteyen daha güçlü bir yanımda da var.

Rüzgâra karşı yedi yaprak olduğumda doğru önceliklere sahip iyi bir insanmışım gibi davranmak zorunda değilim. Bu lanet söz ne anlama geliyorsa artık.

Viskimi ve telefonumu banyoya götürüp tezgahın üzerine koyuyorum. Uzun, kaynar sıcak bir duş, kürek kemiklerimin arasında oluşan düğümler üzerinde harikalar yaratıyor. Yakında bir masaj yaptırmam gerekecek çünkü kendi başıma bu gerginlikle mücadele etmek için yapabileceğim çok şey var.

Suyu kapatıp vücuduma kabarık bir havlu sardığımda kendimi gevşemiş ve rahatlamış hissediyorum. Luke hala evde değil, bu yüzden havluyu yere bırakıp yatağıma uzanıyorum. Çarşaflar hafifçe onun, bizim kokumuzu alıyor ve suçluluk duygum rahatsız edici bir şekilde başını kaldırıyor.

Suçluluk duygusu aynı zamanda hayal kırıklığı, utanç ve evet, şehvetle de karışıyor.

Ellerimi sıcak, çıplak vücudumda gezdirmek için bilinçli bir karar vermiyorum ama dokunmak iyi hissettiriyor, bu yüzden devam ediyorum. Bastırılmış çok fazla gerginliğim var ve bu, bir kısmını serbest bırakmanın kesin bir yolu. Göğüslerimi avuçluyorum ve meme uçlarımı koparıyorum. İçime bir sıcaklık yayılıyor. Evet, ihtiyacım olan şey bu.

Parmak uçlarımı karnımın üzerinden amıma doğru sürükleyerek kendimi kızdırıyorum. Bacaklarımı açıyorum ve klitorisimin etrafında hafifçe dönüyorum. alt kısmında lezzetli karıncalanmalar başlıyor. Bu işi aceleye getirmek istemiyorum, stresimi gerçekten atmak istiyorum.

Telefonum çaldı.

Gözlerimi açtım. Onları ne zaman kapattığımdan bile emin değilim. "Şu lanet şeyi sessize almalıydım." Sesli mesaja geçene kadar aramayı görmezden geliyorum . . . ve sonra telefon hemen tekrar çalmaya başlıyor. "Orospu çocuğu."

Boştaki elimle telefonu tutuyorum ve arayanın BİLİNMEYEN olduğunu görünce daha da sert bir şekilde küfrediyorum. Şimdi benimkini koyma zamanı

Sessize al ya da kapat. Ben ikisini de yapmıyorum.

Onun yerine ben cevap veriyorum. "Bölüyorsun."

Yavaşça kıkırdaması midemde bir şeylerin sıkışmasına neden oluyor. Hâlâ klitorisimin etrafında döndüğüm içinmiş gibi davranabilirim ama bu tam olarak doğru değil. "Bu davranışlarından sonra bir orgazmı hak ettiğini düşünüyor musun bebeğim? Gangsterlerle yatıp kalkıyorsun ve her fırsatta ağzını açıyorsun."

Klitorisimin etrafında daha hızlı dönüyorum. Benim neyim var da onun neredeyse tehditleri bunu daha da ateşli hale getiriyor? "Sanki sen de bir gangster kadar kötü değilsin."

"Haklısın. Ben daha kötüyüm." O lezzetli kısık kahkahalardan biri daha. "Neden onun yerine seni becermeme izin vermiyorsun? Daha iyi bir iş çıkarırım."

Perdelerim kapalı. Ne yaptığımı görmesine imkan yok. Blöf yapıyor. "Kendimi becermiyorum."

"Henüz değil," diye kolayca kabul ediyor. "O klitorisle alay etmeyi bırak ve muhtaç amına parmaklarını ver."

Yine korkum yükseliyor. Yine arzumu daha derin, daha sıcak hale getiriyor. "Beni mi izliyorsun, Wolf?"

"Her zaman, bebeğim."

Ya blöf yapıyor ya da odamda kamera var. Bu mümkün. Hatta muhtemel. Ringden ayrılmak için buradaydı, yani fırsatı vardı. Piç kurusu. "Sen bir sürüngensin, biliyor musun?" Telefonumu aldım ve yanımdaki yatağa bıraktım. Suçu viskiye atabilirdim ama kafam pek iyi değil. Hayır, sarhoş olduğum şey tehlike. "Beni becermek mi istiyorsun, Wolf? Gel de yap."

Karnımın ve dizlerimin üzerine dönüyorum, yeni pozisyon kıcımlı havaya kaldırıyor. Ekstra savunmasız hissettiriyor, bu da klitorisimi daha sert çalıştırmamı sağlıyor. Yeterli değil, ama olmayacağını biliyordum. İki parmağımı amıma sokuyorum, ne kadar ıslak olduğuma neredeyse şok oluyorum.

Cevap vermedi. Onu korkuttum. Güzel.

Orgazmım yakın, farkındalığımın sınırlarıyla flört ediyor.

"Seni becermemi mi istiyorsun Red?" Sesi farklıydı. Daha da düzensiz. Sanırım bir aksanı var ama emin olamıyorum. "O güzel amcığa, isteyemeyeceğin kadar iyi bir kız olduğun her şeyi vermemi mi istiyorsun?"

Kendimi daha sert, daha hızlı parmaklıyorum. Bu gerçek değil. Varlığı odayı doyursa da o burada değil. "Odada bile olmayan bir adam için büyük laflar," diye nefes nefese kalıyorum.

"Klitorisine biraz sevgi ver, bebeğim."

İtaat etmeye hiç niyetim yokken, parmaklarım amımdan klitorisime doğru hareket ediyor. O kadar hassaslaşmıştım ki, neredeyse çok fazlaydı. "Siktir."

"Bu doğru. Benim için gel, Red. Geldiğinde adımlı söyle."

Bunu ona veremem. Vermeyeceğim. Orgazmım yükseliyor ve doruğa ulaşıyor ve son küçük irade gücümle "Luke!" diye inliyorum.

Bir süre sessizlik oldu. "Bunun bedelini ödeyeceksin."

." Sırt üstü yuvarlandım. İyi bir orgazmdı ama yeterli değildi. Zerre kadar doymamıştım. Vücudum zonklayan bir arzu düğümü ve kaç kez boşalırsam boşalayım parmaklarım bu işi halledemeyecek. Lanet olsun. Sert bir nefes çekiyorum. "Benim banyoma da mı kamera koydun Wolf?"

Cevabı için beni bekletiyor. "Hayır."

Ona güvenmemeliydim ama garip bir şekilde güveniyorum. Bana henüz yalan söylemedi. "Güle güle."

"Kırmızı."

Parmağım kapatmak için kırmızı düğmenin üzerinde geziniyor ama tereddüt ediyorum. "Ne?"

"Bu nazlı oyunu bırakalım. Cuma günü. On bir. Kırık Ağaç. Seninle konuşan ilk erkek ben olacağım. Beş dakika içinde o banyoda eteğini kaldırmış ve sikimi içine gömmüş olmanı istiyorum."

Zar zor nefes alabiliyorum. Rafe'i neredeyse aynı koşullar altında becermiş olabilirim ama en azından onun bir katil olduğunu bilmiyormuş gibi davranabilirdim. Wolf'un üzerinde kan var.

ve beni aksi yönde ikna etmeye çalışmıyor bile. "Şimdi kim naz yapıyor? Cuma gününe daha günler var ve ben sadece iştahımı kabarttım. Bu arada kim bilir neler yaparım."

"Benim olana başkasının dokunmasına izin verirsen ne olacağını biliyorsun."

"Bunu sanki kesin bir şeymişim gibi söyleyip duruyorsun. Değilim." Muhtemelen.

Sertçe gülüyor. "Evet bebeğim, öylesin. Geriye kalan tek soru, sen aksini iddia ederken kaç kişinin ölümüne sebep olacağın."

"Seninle buluşmayacağım."

"Cuma günü görüşürüz. Külotu da evde bırak." Telefonu kapatıyor.

"Anne . . . sikici." Onun cüretkârlığı karşısında mı yoksa itaat etme düşüncesi amımı sıktığı için mi nefesim kesiliyor?

Bilmiyorum.

Çizdiği senaryoyu zihnimde canlandırdıkça vücudumdaki ağrı daha da artıyor. Beni kaldırıp banyo tezgâhına koyarken kulağıma gelen sert sesi. Eteğimi yukarı kaldırıp bana sahipmiş gibi beni sikerken sahiplenici dokunuşunu. Bundan hem nefret ediyorum hem de aynı ölçüde seviyorum, ama beni o kadar azdırıyor ki, zar zor dayanabiliyorum.

Kalçalarımı iyice açtım. "Eğer izliyorsan, Wolf ... gösterinin tadını çıkar." Çok, çok uzun bir süre durmadım.

T Cuma gününü beklemenin gerginliği beni etkiliyor. Luke bugün eve döndüğünden daha sık gidiyor ve sanırım ufukta başka bir yolculuk daha var. olduğundan değil. artık beni ilgilendirmiyor. Wolf, onunla telefonda mastürbasyon yaptığımdan beri oldukça sessiz. Bu küçük erteleme için minnettar olmalıyım, ancak bu yokluğun fırtına öncesi sessizlik olduğunu hissetmekten kendimi alamıyorum. Çağrılarına cevap verip vermeyeceğime hâlâ karar vermedim ve yirmi dört saatten biraz fazla zamanım kaldı.

Her halükarda, Michelle'in beni dışarı davet ederek dikkatimi dağıtmasına acınası bir şekilde minnettarım.

Hazırlanırken gözüm telefonumda. Bugün Wolf'tan haber almamak rahatlatıcı olmalı -belki de başka bir mafya prensesine dehşet saçmaya gitmiştir- ama kendimi telefonumu akıllıca olandan daha fazla kontrol ederken buluyorum. Ve ne zaman ondan bir haber gelmese, midem biraz bulanıyor.

Telefonum çalıyor ve Michelle'in görüntülü aradığını fark ettiğimde o korkunç düşüşlerden birini daha yaşıyorum. Kendimi bir silkeliyorum ve yüzüme bir gülümseme yapıştırıyorum. "Selam kızım."

"Seni iptal etmekten men ediyorum."

Bu beni çok güldürdü. "İptal etmeyi düşündüğümü kim söyledi?"

"Buna en iyi arkadaşımın süper gücü diyebilirsiniz." Her zamanki gibi harika görünüyor, saçları dušta sevişme hissi veren ıslak bir görünümde geriye doğru toplanmış. "Şu elbiseye bak." Kamerayı bir boy aynasına çeviriyor ve ben gerçekten nefes nefese kalıyorum. Elbise çarpıcı, cömert kıvrımlarını saran ve neredeyse şeffaf görünen kaygan bir bodycon şaheseri. Hareket ediyor ve saydamlığın bir ışık ve kumaş hilesi olduğunu anlıyorum. Zekice.

"Babanın bu kıyafetle evden çıkmaya izin vermesine imkan yok."

"Ben bir yetişkinim ve kendi giyim kararlarımı verebilirim." Bunu söylerken sesi şaşırtıcı bir şekilde annesine benziyor. Michelle kamerayı tekrar çeviriyor ve ona bakıyor. "Süper gücüm haklıymış. Daha hazır bile değilsin."

"Sadece elbisemi giymem gerekiyor." Makyajım ve saçım için çok fazla zaman harcadım, düz saçlarımı dalgalı bir görünüme kavuşturmak için mücadele ettim ve ince dumanlı gözleri kıpkırmızı dudaklarla eşleştirdim.

Bana inanmıyormuş gibi kaşlarını çatıyor. "Hangi elbiseyi giyiyorsun?"

"Artık bilmiyorum. Bana günümü göstereceksin," diyorum alaycı bir şekilde.

"Evet, evet, herkese gösteriyorum." Gözlerini kapatıyor ve dolabımı ezberden karıştırdığı izlenimine kapılıyorum. Michelle annesinin moda anlayışını miras almış ama başkaları için kıyafet yaratma arzusunu değil. "Kılıf elbise. Siyah olan. Altına en iyi iç çamaşırından başka bir şey giyme. Bu gece seni becereceğiz, dostum."

Bahsettiği elbise aslında transparan. Kesimi Boğazıma kadar bol ve yüksek, ama kalçalarımın üst zar zor değiyor ve dramatik bir şekilde geniş sarkmasına rağmen, altına bir vardiya ile giyilmesi gerekiyor. "Cesur bir ifade."

"Her açıdan." Hiç pişmanlık duymadan sırtlıyor. "Ayrıca, Zayne dışarı çıkıyor. Guinevere'i ikna edemedim

Cassim de telefonlarıma hiç cevap vermediği için davetiye alamadı. Jo, Kiley ve Sunara ile bir şeyler yapmakla meşgul. Muhtemelen bu üçünün ne kadar sıkıcı olduğunu düşünerek dama oynuyordur. Talia belki dedi."

"Talia her zaman belki der ve sonra gelmez." Carver Şehri'nin varisleri ve yedekleri olarak hepimiz ilk yıllarımızda tarafsız bir bölgede özel bir okula gittik. Sanırım amaç aramızda bir bağ oluşturmaktı, böylece barış ebeveynlerimizin neslinden sonra da devam edecekti. Ben ve Michelle'de işe yaradı, Zayne de yedek olmasına rağmen. Diğerleri? Gerektiğinde yeterince arkadaş canlısıyız ama bize arkadaş demezdim.

"Umut sonsuza dek sürer. Sana bir araba çağırdım. On dakika içinde orada olacak, hazır olsan iyi olur. Seni seviyorum, yakında görüşürüz." Otoriter olduğu için ona küfür edemeden telefonu kapattı.

Yine de önerdiği elbiseyi aldım. Ve en iyi siyah dantel külotumu giyerken, sütyeni tamamen atlıyorum. Onun yerine göğüs uçlarımı kalp gibi göstermek için biraz makyaj yapıyorum. Michelle bu gece beni becermek mi istiyor? Bunun olmasını sağlayacağım.

Wolf onları öldürürse ne olur?

Bu düşünceyi bir kenara itiyorum. Rafe'i onun öldürdüğünü bile kanıtlayamam, her ne kadar sorumluymuş gibi davransa da. Blöf yapıyor olabilir.

Mantık çok zayıf geliyor, ama bunun beni yüksek topuklu ayakkabılarımı giymekten ve Michelle'in çağırdığı arabayı karşılamak için kaldırıma koştuktan alıkoymasına izin vermiyorum. Araba kaldırıma yanaşırken telefonum bir mesajla çalıyor.

WOLF

Bir yere mi
gidiyorsun?

Telefonuma baktım. Yani bugün beni izliyordu. Sadece ilgiyi hak etmediğime karar verdi. Siktir et. O bana ilgi göstermeyecekse, başkası gösterir. Kalp şeklindeki meme uçlarımı net bir şekilde görebilmesini sağlamak için kendi fotoğrafımı çektim. Fotoğrafi ona gönderdim.

Beni becerecekler.

WOLF

Bebeğim, sabrımı zorluyorsun. Cuma yarın.

Kalbim daha hızlı atarken bile sırtıyorum.

Sana zaten söyledim.

WOLF

Yalan
cı.

Sen sadece benim takipçimsin. Bana ne yapacağımı söyleyemezsin.

WOLF

İkisi de yanlış.

Elbisemi beğendin mi, BABY?

WOLF

Bakana memelerini gösteriyorsun. Bütün kulübü kör etmek zorunda bırakacaksın beni.

Homurdanıyorum.

WOLF

Bu gece blöfümü görmeye çalışma, Ruby. Olacaklardan hoşlanmayacaksın.

Telefonuma bakıyorum. İlk defa beni gerçek çağırıyor. Uyarı yanıp sönen büyük bir neon işareti. Beni ıslatıyor.

Neyim var bilmiyorum. Bu noktada, bununla barıştım. Tüm hayatımı umursamazlık kuyumun ne kadar derinlere indiğinin farkında olmadan geçirdim - en azından yakın zamana kadar. Şimdi freni olmayan, hızla giden bir arabanın içindeyim. Durmanın tek yolu çarpmak.

Yardım isteyebilirsin.

"Bitmesine hazır değilim," diye fısıldıyorum. Hızlı bir cevap gönderiyorum.

Sanırım göreceğiz, değil mi?

Cevap beklemeden telefonumu çantama attım. Bütün gün beni bekletti. İyiliğinin karşılığını vermek kibarlık olur. Takipçime aramızda bir şey varmış gibi davrandığımı söyleyen küçük sesi görmezden gelmeye karar veriyorum. Yoktu. Ya da en azından keşfetmek istediğim bir şey yok. İçimdeki zehirli ve tehlikeli bir şeyi ortaya çıkarıyor ve eğer biraz aklım olsaydı, onu hayatımdan bir elmayı çürütür gibi çıkarırdım.

Üniversite öğrencileri, mutlu saatler iş adamları ve hayattan kopmuş insanlardan oluşan ilginç bir karışımı bir araya getiren bir kulüp olan Tower'a hızlı bir yolculuk. Toplanma yeri olarak bilinçli bir şekilde Jasmine'in bölgesinde bir kulüp seçtiğimizi bilmiyorum ama bu seçim çeşitli bölge liderleriyle sürtüşme yaşanmamasını sağlıyor. Ursa'nın bölgesine gittiğimde ailem asla rahat hissetmiyor. Büyükbabamın ölümünden sonra temsil ettiği tehdidi unutmadılar.

Kulübün kendisi de, önce Zayne'in bulduğu sahte kimlikle, sonra da yirmi bir yaşında yasal olarak buraya sürekli geldiğim zamanlardaki gibi: bangır bangır müzik, tıklım tıklım bir dans pisti ve tepeyi çevreleyen ve günümüzün kraliyet aileleri gibi insanları izlememize olanak tanıyan özel kabinlerle dolu bir VIP bölümü.

Michelle karşımda beliriyor, videodakinden çok daha güzel görünüyor. Beni kendine çekip sıkıca sarıldı. "Gerçekten gelmişsin."

"Yapacağımı söyledim."

"Evet, ama bu bir hafta içinde iki kez oldu. Geçen yıl kaç kez iptal ettiniz?"

Haklı olduğunu fark ettiğimde utanç içimi ısıtıyor. Birden fazla şekilde hareketlerin içinden geçiyordum. Ona parlak bir gülümseme veriyorum. "Artık her şey değişti. Ben buradayım. Eski günlerdeki gibi yapalım." Kendimi onun kadar zorlamama izin verdiğimden değil. Ama belki bu şimdi değişir. Bekarım, sapık ya da değil.

"İşte benim kızım." Kolunu benimkinin içinden geçiriyor.
"Zayne geleneksel standımızı çoktan aldı. İçkiler yolda."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "O zaman burada ne yapıyorsun?"

"Sadece seçeneklere daha yakından bakıyorum." Sırıttıyor.

"Ama henüz erken. Toplama işini daha sonra yapmak için vaktimiz var."

Michelle beni neredeyse sürükleyerek VIP bölümüne çıkan dramatik merdivene götürüyor. Kabinimiz tam ortada, ancak yasadışı işlere kalkışmayı teşvik etmek için fazlasıyla mahremiyet var. Zayne ortada uzanıyor, kollarını kavisli sırtına doğru uzatmış.

Beni görünce sırtıttı, güzel piç. "Bakın top ve zincir kimi serbest bırakmış."

"Artık top yok, zincir yok." Michelle beni onun bir tarafına bırakıyor, ben de diğer tarafına geçiyorum.

Bana ilgiyle bakıyor. Zayne tıpkı babası gibi atletik yapılı, orta kahverengi tenli ve kalın siyah saçlı ve annesinin güzelliğine sahip. Düpedüz güzel. Bu gece siyah bir takım elbise giyiyor ve koyu mor ince çizgileri görünüşünü daha da güzelleştiriyor.

"Daha yeni," diyorum uzayıp giden sessizliğin içinde. "Hâlâ alışmaya çalışıyorum ve o henüz taşınmadı. Bu yüzden sana söylemedim."

Bir de eskisi kadar konuşmadığımız gerçeği var. Luke'la çıkmaya başladığımızdan beri konuşmuyoruz. Başlangıçta bu yeni erkek arkadaşına duyduğum saygıdan kaynaklanıyordu, çünkü Zayne ve ben arkadaş olarak daha iyi olduğumuza karar vermeden önce çok uzun zaman önce seviştik. İlişki durumları ne olursa olsun, çevresine giren herkesle çirkin bir şekilde flört eder. Sonra alan sadece ... daha kolaydı.

Şimdi düşündüm de, biraz boktan bir durum.

Boğazımı temizliyorum. "Nasılsın?"

Omuz silkiyor. "Aynı tas aynı hamam. COO'luğa terfi ettim, bu da Cassim'son derece sinirlendiriyor."

İş. Şu anda CFO, ama annem emekli olunca CEO olacak. . .
Eğer emekli olursa."

"Emekli olacak." Michelle onun yanına yaslanır ve başını omzuna yaslar. "Tıpkı eninde sonunda benim ihtiyarın tüm bu saçmalıklardan bıkip istifa edeceği gibi. Kâsım bunu istediğini düşünebilir ama bu onun için sadece daha fazla iş anlamına gelir."

"Bazen çalışarak beslendiğini düşünüyorum."

"Ya Sunara?" En yaşlısı olan Cassim hariç tüm varisler ve yedekler yaş olarak kümelenmiş durumda. Ama Zayne, Michelle, ikizler ve ben aynı yaştayız. Kiley, Sunara ve Michelle'in kardeşi Jo en küçükleri. Sadece iki yaş farkla, ama onları bebek olarak görmekten kendimi alamıyorum.

Omuz silkiyor. "Hep aynı, hep aynı. Burnu her zaman bir kitaba takılı kalıyor ve ailemizin düzenlediği her partiden kaçıyor." Koyu renk gözleri ilgiyle keskinleşiyor. "Güzel yüzükmüş. Nereden aldın onu?"

Elimi arkama itme dürtüsüyle savaşmak zorundayım. Yüzüğü takmamın bir düzine nedeni var, her biri bir diğerinden daha dayanıksız. Gerçek şu ki, bazı çiziklere katlanıp onu çıkarabilirdim. Ama yapmadım. "Sadece yeni bir şey. Bir hediye idi."

Gözlerini kısıyor, şüphesiz bunu bana kimin hediye ettiğini soracak, ama tepsisi içkilerle dolu garson kız geliyor. Sorgulama tehdidi anında ortadan kalktı ve Zayne tüm cazibesıyla garsona odaklandı. "Teşekkür ederim güzelim. Tam da ihtiyacım olan şeyi biliyordun."

Garson kız çok güzel, sıcak koyu kahverengi teni, görkemli dolgun dudakları ve dekolteli bluzuna baskı yapan göğüsleri var. Ayrıca inanılmaz derecede tanıdık. Uzun zamandır burada çalışıyor ve ben daha sık geldiğim zamanlarda VIP barın müdavimlerinden biriydi. Adı . . . Natasha! İşte bu kadar.

İstediğim herkesle flört edebileceğimi, onları baştan çıkarabileceğimi bir kez daha anladım. Buna iznim var. Ben bekarım.

Peki ya Wolf?

Sesi duymazdan geliyorum, tıpkı bütün gün duymazdan geldiğim gibi.
Biraz eğlenme zamanı.

Kolumu Zayne'in kalçasına dayayarak öne doğru eğildim ve Natasha'ya en çekici sırtışımı verdim. "Onu dinleme. Berbat bir flörtçüdür."

Bana yönelttiği gülümseme, ona yönelttiğinden çok daha sıcak. "Biliyorum. Burada uzun zamandır çalışıyorum." Gülüyor. "Ama rüya gibi bahşış veriyor."

"Bir gün kalbimi kırmayı bırakacaksın, Nat."

"Nefesini tut. Belki daha hızlı olur." Bana başını salladı. "Seni tekrar buralarda görmek güzel, Ruby. Uzun zaman oldu."

Michelle, Zayne'in üzerine eğilerek iyi huylu bir şekilde homurdanmasına neden oluyor ve bana bir yarışma programındaki ödölmüşüm gibi hareketler yapıyor. "Ruby yeni bekar oldu. Bu bir gezi değil mi?"

"Yeni bekârsın, ha?" Natasha içkileri masamıza koyuyor, önümde gereğinden biraz daha uzun süre duruyor ve sonra eğiliyor. "Belki de ben mesaide değilken bir ara bir şeyler içmeliyiz."

Ağzım aniden kurudu. Olasılıklar başımı döndürüyor. Natasha o kadar muhteşem ki, kelimelerimin arasında tökezlememek için nefesimi tutup duraklamak zorunda kalıyorum. "Elbette. Bunu yapabiliriz."

Zayne dramatik bir şekilde bana yaslanmadan önce onun uzaklaşmasını bekliyor. "Fikrimi değiştirdim. Bir ilişkiye geri dönmen gerekiyor. Bu vahşi olanla yeterince rekabet var." Başparmağını Michelle'e doğru salladı. "Siz ikiniz seçenek olarak varken kimse beni becermek istemeyecek."

"Çok tatlısın." Michelle onun yanağına hızlı bir öpücük kondurur ve içkisini alır. "Ama haklısın. Karşılaştırılamazsın. Yine de mükemmel bir eküri oluyorsun."

"Hepsi öyle diyor." Ayıldı. "Ama sen gerçekten iyisin, Ruby? Kalbini kırmadı, değil mi? Luke oldukça havalıydı ama diz kapaklarını kırmakta tereddüt etmem."

Biraz gülüyorum, gerçi bizim dünyamızda şiddet tehditleri hiçbir zaman şakaya gelmez. "Hayır, ondan ayrıldım. Mükemmel bir beyefendi oldu."

Zayne homurdanıyor. "Onun kıcını terk etmene şaşmamalı." "Neden insanlar bunu söyleyip duruyor?"

Michelle ve Zayne bir bakış daha atar ve homurdanırlar. Sonunda içkisini yudumlar. "Lütfen bu soruyu sorarken şaka yaptığını söyle. Üniversitede birkaç yıl boyunca kendini test ettin, ama çılgın bayrağını gerçekten dalgalandırmaya fırsat bulamadan Luke seni kilitledi. Sen-" Uyarı bakışımla sözünü kesti ama artık çok geçti.

Zayne dönüp bana bakıyor. "Ne oldu? Ne kaçırdım?"

"Önemli bir şey değil."

Michelle, Natasha'yı işaret ediyor. "Bebğim, biraz içkiye ihtiyacımız var." "Luke'u boktan bir barda aşağılık bir kas gücüyle aldatmaya 'hiçbir şey' diyorsan," demek için Natasha'nın kulak kesilmesini zar zor bekler.

Zayne'in de benimle birlikte kahkahalara katılmasını bekliyorum ama bakışları ciddileşiyor. "Ruby, ne oluyor lan?"

Utanç, tenimi ısıtmakla tehdit ediyor. Yaptığım boktan bir şeydi ama Luke ve ben artık bittik. Onu aldatmasaydım daha az bitmiş olmayacaktık. Evet, bu mantık biraz zorlama gibi geliyor.

Başka tarafa bakıyorum. "Yani ben mükemmel değilim. Beni dava et. Bu gece eğlenecek miyiz, yoksa eve mi gideyim?"

"Böyle yapma." Michelle Zayne'in üzerinden uzanıp şakacı bir şekilde dizime vuruyor. "O aktrisi becerdiğimde bana isyan yasasını okudun. Sık sık hata yapmazsın. Bu konuda çelişkiye düştüysem beni affet."

Zayne başını kabine yaslıyor ve yüksek sesle nefes veriyor. "Aktris düşüşe geçmişti ve Vegas'a kaçıp seninle evlenmek istiyordu. Hook Amca'yı unut, annen onu küçük parçalara ayırırdı."

Ona sert bir bakış attım. "Tink bunu yapmazdı, bunu sen de biliyorsun." Muhtemelen. Yaşadığımız hayatı benimsemiş olabilir ama yine de ellerini bir bölge liderinin parçası olması gereken çirkinliklerden uzak tutuyor. Çoğu zaman. Söz konusu çocukları olduğunda, her şey biter.

"Hayır, o haklı. Sadece evlilik değil. Clary'nin kan dolaşımında sürekli bir kokteyl vardı. Mikrodozlama ile başladı ama kontrolden çıktı. Bugünlerde daha iyi."

Zayne göz kırpmıyor. "Bana onu kontrol etmediğini söyle."

Michelle'in ifadesi değişir. "Eski sevgililer hakkında bu kadar konuşma yeter. Bu bir brunch sohbeti ve biz içki içmek için dışarıdayız."

"İçkiden daha fazlası. Kızımız yeniden toparlanıyor." Zayne bir kral kadar yüce gönüllü bir tavırla dans pistine bakan parmaklıklara doğru ilerliyor. "Zehrini seç Ruby. Bu gece kim olacak?"

Yarım ağızla kıcıma vurmaya çalışmasından kaçarak ayağa kalkıyorum ve parmaklıklara doğru ilerliyorum. Dans pisti içeri girdiğimden daha da kalabalık, bedenler birbirine aşıklar kadar yakın.

Derim karıncalanıyor. Biri beni izliyor. Aşağıdaki odayı tarayıp bana aşırı ilgi gösteren birini fark etmeye çalışıyorum ama bu imkânsız bir çaba. Eğer Wolf buradaysa, asla bilemem. Çok fazla insan var. Herhangi biri olabilir.

Ama içgüdülerimi takip ederek duyularımın pinglemesine neden olan kişiye gittiğimde, daha önce etrafta gördüğüm bir kadın olduğunu fark ediyorum. Adını hatırlayamıyorum ama Zayne'in altı ay kadar önce onunla birlikte olduğunu ve o kadar hızlı reddedildiğini hatırlıyorum ki VIP salonuna kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırmış bir şekilde geri dönmüştü. Gerçekten, mükemmel bir zevki var. Bir Amazon gibi yapılı, uzun ve kalın, bana cesurca bakarken kalçasını bara yaslıyor.

Uzun, dalgalı siyah saçları soluk tenini öne çıkarıyor. Bu da dikkatimi koyu kırmızı dudaklarına çekiyor. Ve giydiği dar pantolon ile etkileyici göğüslerini ortaya çıkaran dantelli kırmızı sütyeni. Dövmeler yanlarından yukarı doğru tırmanıyor ama bu mesafeden ayrıntılarını göremiyorum.

Kadehini kaldırıyor ve başını yana eğiyor. Bunun bir davet mi yoksa meydan okuma mı olduğunu anlayamıyorum.

Natasha'yı görmek için dönüyorum. Her ne kadar muhteşem olsa da, en sevdiğimiz yerlerde çalışan insanlarla yatmamak daha akıllıca. Yemek yediğin yere işemek gibi. "Hey, Nat, uzun boylu güzelin adı ne?"

Parmaklıkların üzerinden bakıp ıslık çalıyor. "Pahalı bir zevkin var. Bu Tatiana. İzinli olduğu zamanlarda kulüpte takılmaya başlayan bir eskort. Havalı biri ve ayak parmaklarına basmıyor, ki Cassim başlangıçta bu konuda endişeliydi. Daha kötüsü de olabilirdi."

Bir eskort.

Zayne'i daha önce göndermesine şaşmamalı. Bir vakıf fonu bebeği olabilir ama burada çalışmaktan ziyade eğlenmek için bulunduğu şüphe yok. Arkadaşımın başarısız olduğu yerde ben başarılı olmaya çalışacak kadar pervasızım. "Onun zehri ne?"

Natasha bıyık altından güler. "Macallan 1946." Tanrım.

Pahalı bir zevki olduğu konusunda şaka yapmıyormuş.

"Bunu kendine mi alıyor yoksa ona içki ısmarlamak isteyen pisliklere mi söylüyor?"

"İkisi de." Natasha sırtıyor. "Bu konuda ellerin dolu."

Sadece bu gece için. "Ona içkiyi ve kabine gönder lütfen." Dönüp avucuna birkaç yüz dolar sıkıştırıyorum. "Benim hesabıma yaz. Bu senin için."

"En azından sıkıcı bir gece olmayacak." Parayı cebine atar ve merdivenlerden inerek gözden kaybolur.

Muhtemelen sakın davranmalıyım ama korkuluktan uzaklaşamayacak kadar meraklıyım. Natasha'nın Tatiana'nın yanına kayışını ve doğrudan kulağına konuşmasını izliyorum. Tatiana gülüyor ve buradan duymam mümkün olmasa da yemin ederim duyuyorum.

Belki de telefonum çalıyordur.

Bakışlarımı şu anda shot bardağını tutan ve yüzünde eğlenen bir ifade olan kadından ayırmıyorum. Telefonumu kulağıma götürüyorum. "Meşgulüm."

Yüksek sesli müzik yüzünden duymak neredeyse imkânsız ama yine de Wolf'un sözlerini kolayca seçebiliyorum. "Yanlış cevap, Red."

Omurgamdan aşağı bir ürperti fırlıyor, hemen ardından arzu geliyor. Sesi her zamanki gibi soğuk, ama içinde saf bir öfke var. Tatiana'nın içkisini yudumlamak yerine shot olarak içmesini hayretle izliyorum. Vay anasını, bu kadın başka bir şey. Belki onun yerine de bir canavar vardır. Dikkatimi koyu kırmızı rujunun bardakta bıraktığı izden çekemiyorum. "Ayakkabı diğer ayağın üzerindeyken hiç eğlenceli değil, değil mi?"

Duraklıyor. Tekrar konuştuğunda, sesinde bir hırıltı var. "Bugünkü mesajlarımı özledin mi bebeğim? İhmal edilmiş mi hissediyorsun?"

"Saçmalama." Parmağımı Tatiana'ya doğru kıvrıyorum ve o da başını sallayarak VIP bölümüne doğru ilerlemeye başlıyor. "Sen benim sapığımsın. Yarın ortadan kaybolabilirsin ve ben de rahatlarım."

"Küçük yalancı." Onu duymak için zorlanana kadar sesini alçaltıyor. "Sen benimsin. O şerefsizden ayrıldığın için etrafta dolaşip sana bakan herkese o amcığı verebileceğini sanma."

"O benim amım. Eğilmek ve tüm kulübün bana bir şans vermesine izin vermek istiyorsam, bu benim ayrıcalığım."

"Kırmızı rengi gerçekten çok seviyorsun."

Göz kırıyorum. "Sen neden ?"

"Biliyor musun? Sana dokunmasına izin verdiğin herkesi keserim. Ve her zaman izliyorum, Red. Seni kim becerirse, o ben olacağım. Başkasını becerirsen, kötü davranırım."

"Çok yazık. Çünkü buraya dünyayı sallayacak muhteşem bir eskort geliyor."

Sanki onu şaşırtmışım gibi bir süre sessiz kaldı. "Bir eskort. Yani-"

Kapatıyorum. Bu önemsiz ve şüphesiz onu kışkırtacak, ama . . . Hoşuma gitti. Rafe'i becermek gibi pervasızca bir karar verdiğimden beri peşinde olduğum o his geri geldi ve her zamankinden güçlü. Vücudumda kendimi evimde hissediyorum, adrenalinim yükseliyor, tenim hassaslaşıyor.

Tatiana gelip korkulukta duruyor. Elinde iki kadeh var ve birini benimkine bastırıyor, biraz fazla yakın duruyor. "Senin için."

Kaşlarımı kaldırıyorum ama yine de dudaklarıma götürüyorum. Tanımadığım birinden açık bir içki almak kötü bir fikir ama umurumda değil. Hareket halindeyim ve artık hiçbir şey beni durduramaz. "Teşekkürler."

Benim hareketimi yansıtıyor, aynı anda likörü yudumluyor. Boğazımı yakıyor ama yüz ifadesinden şu anda ateşten boğulduğu anlaşılmıyor. Yakından daha da iyi görünüyor, teni ıslık ıslık ve uzun siyah saçları birinin parmaklarını üzerinde gezdirdiğini düşündürecek kadar dağınık. Belki de o. Belki de başka biri.

"Nedir bu?" Bardağı kaldırıyorum ve kehribar rengi sıvıyı karıştırıyorum.

"Macallan 1946."

Göz kırıyorum. "O içkilerin ne kadar pahalı olduğunu biliyor musun?"

Tatiana gülüyor, sesi alçak ve günahkâr. "Tatlım, onları düzenli olarak içiyorum, yani evet, farkındayım. Bana dokundu.

bana bir içki ısmarlama teklifin." "Dokundu" kelimesine tüm kulübü şehvete boğacak kadar ima katıyor.

Bağıışıklığım yok. Olmak da istemiyorum. Eğiliyorum ve parfümünün kokusunu alıyorum: baharatlı ve onun diğer her parçası kadar baştan çıkarıcı bir şey. "Buraya sık gelir misin?"

"Bundan daha iyisini yapabilirsin. Kapıdan girdiğin anda seni fark ettim, ama bu bana A oyunundan daha azını vererek kurtulabileceğin anlamına gelmiyor." Uzun kırmızı tırnaklarını çıplak kolumda gezdiriyor. "Elbiseni beğendim."

"Öyle mi?" Nefes almakta zorlanıyorum.

"Mm-hmm." Tırnakları elbisemin koluna uzanıyor ve parmak eklemlerini boğazıma sürtünceye kadar dikişin üzerinde sürükleniyor. "Ben yaşamak için oyun oynuyorum. Boş zamanlarımda doğrudan olmayı tercih ederim. Seni gördüm ve seni istedim. Sanırım sen de beni istiyorsun."

Bunun çok hızlı mı yoksa tam olarak doğru hızda mı gerçekleştiğini söyleyemem. Alkolü bile suçlayamıyorum; kafam pek iyi değil. "İleri gidiyorsun."

"Hayat, gerçekte olduğunuzdan başka bir şey olmak için çok kısa. Sence de öyle değil mi?"

Son zamanlarda düşünmediğim bir şey söylemiyor ama yine de bir yanımda tereddüt ediyor. En kötüsü de, neden tereddüt ettiğimi biliyorum. Kurt yüzünden. Bana dokunan herkesin kanıyla kulübü yıkamakla tehdit ettiği için bile değil. Orada bir bağlantı var ve ne anlama geldiğini bilmiyorum. Beni sahiplendi ama bu onun olduğum anlamına gelmez. Biz çıkmıyoruz. Rafe cinayeti olsun ya da olmasın, özel olmadığımız kesin.

Hayır. Kahretsin, hayır. Ne yapıp yapmayacağıma sapığımın karar vermesine izin vermeyeceğim.

Tatiana'nın dokunuşuna eğilmek hâlâ biraz ihanet gibi geliyor. Gülümsemesi genişliyor. "Buradan çıkmak ister misin?"

Bu kötü bir fikir. Ben bile buna boyun gerektiğini biliyorum. Bu kadını tanımıyorum ve iyi ya da kötü, ben neysem oyum. Beni bir tuzağa düşürebilir. Ya da aynısını ben ona yapabilirim, Wolf'un izniyle.

Dudaklarımı yaladım. "Neden biraz oturup sohbet etmiyoruz?"
Sanki onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi gülümsemesi
bükülüyor. "Tabii bebeğim, ne istersen."

Bebeğim.

Yeterince yaygın bir evcil hayvan ismi, ama söyleme şekliyle ilgili bir şey neredeyse sivri geliyor. Boğazımı temizliyorum.
"Bana öyle deme."

Yüz ifadesi anında yumuşar. "Ah. Özür dilerim. Tabii ki. Genel olarak evcil hayvan isimleriyle mi yoksa özellikle bununla mı bir sorunuz var?"

"Şu." Dilimin ucunda daha fazla bilgi var ama bunu vermek bir kez daha Wolf'un üzerimdeki hak iddiasını kabul ediyordum gibi hissettiriyor. Kabul etmiyorum. Gerçekten kabul etmiyorum.

"O zaman sana 'sevimli' dememe ne dersin? Sen kesinlikle buna uyuyorsun." Sonunda elini bırakıyor ve ben de bileğini tutup tekrar boğazıma yerleştirmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Bu işe yarar," diye idare ediyorum.

"Mükemmel. Beni arkadaşlarıyla tanıştır." Dönüyor ve Michelle ile Zayne'in ilgiyle izlemiyormuş gibi davranmaya bile çalışmadıkları masamıza doğru ilerliyor.

Onu takip etmek için bir adım atıyorum ve telefonum ısrarla çalıyor. Neredeyse görmezden gelecektim ama kimin aradığını çok iyi biliyordum. "Hemen geliyorum. Buna bakmam lazım."

Tatiana omzunun üzerinden bakıyor ve bana göz kırpmıyor. "Çok uzun sürmesin, yoksa bu gece kimi becereceğim konusunda fikrimi değiştirebilirim."

"Aklımdan bile geçmezdi." Tuvaletlere giden kısa koridora yöneliyorum. Burası biraz daha sessiz ama bağırmadan telefona cevap verebilirim. Dahası, mahremiyet yanılması sunuyor ve Zayne ya da Michelle'in soru sormasını istemiyorum.

Elbette, bu Wolf.

Başlamadan önce cevap vermemi zar zor bekliyor. "O değil, bebeğim."

Dönüp VIP bölümüne bakıyorum. Bu gece ağzına kadar dolu, tüm stantlar dolu. Bazı insanlar

Bu koridora çıkarken yolumun üzerinde eskiden daha çok geldiğim müdavimler gördüm, diğerleri de yeniydi ama hiçbirini benimle ilgilenmiyor gibiydi. Ve hiçbirinin elinde telefon yoktu.

Ben neden bahsediyorum? Aramanın benim tarafımda arka plan sesi var, Wolf'un değil. O burada değil. Neler olduğunu nereden biliyor bilmiyorum ama beni kulübün içinden aramıyor.

Boğazımı temizliyorum. "Yine, bana ya da amıma sahip olmadığın noktaya bak. Kimi istersem onu sikerim."

"O değil, Ruby." Sesinde yine bir şey var, tam olarak çıkaramadığım bir aksanın başka bir ipucu. Sadece kendini çok gergin hissettiğinde ortaya çıkıyor gibi. "Eğer sana bir parmağını bile sürerse, onu kırarım."

"Vay canına, seviyeni düşürüyorsun. Çok hoş." Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Tehlikeli olduğunu kanıtladı ve Rafe'i öldürme konusunda blöf yapıyor bile Tatiana gibi birine zarar verebilecek kapasitede. O anlayışlı ve belli ki kendi başının çaresine bakabilecek biri ama bu hayatın içinde değil. Kurallar bizim için farklı. "O aileden biri değil." Gerçi hayatın içinde olabilir. Bunu bilemem. Blöf mü yapıyorum yoksa dürüst mü davranıyorum bilemiyorum. "O yasak bölge."

"Senin kuralların. Benim değil."

İçgüdüsel tepkimi için kendimi zorluyorum. "Peki ya ona dokunursam? Parmaklarımı mı kıracaksın? Dilimi mi keseceksin?"

Küfrediyor, kelimeleri seçemeyeceğim kadar alçak sesle. Tekrar konuştuğunda sesi o kadar soğuk ki ürperiyorum. "Beni sınavı duruyorsun, kimse sana hesap sormadı diye her şeyden paçayı sıyrabileceğini sanıyorsun. Yapma bebeğim. Bunu yaparsan olacaklardan hoşlanmayacaksın."

"Sürekli söylüyorsun. Kanıtlayın."

"Eğer telefonu bir kez daha yüzüme kapatırsan-"

Kapatıyorum. Öngörüsüz ve berbat bir fikir ama zaten uzun süredir kötü seçimler yapıyorum. Şimdi akıllanmaya gerek yok.

Ayrıca, içimde Wolf'un blöfünü görmek, onu bir şeylere zorlamak isteyen küçük, korkunç bir yan var. Tepkisi ne olursa olsun ya da bundan kim zarar görürse görsün.

B Masaya döndüğümde Tatiana arkadaşlarımla kendini evinde gibi hissediyordu. Zayne onun her kelimesine asılıyor, yakınlığı karşısında adeta salyalarını akıtıyor. Michelle onu

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüz ifadesi yine kapalı ama gülümsüyor. Bu onun yalancı gülümsemesi.

Gözlerimi yakalıyor ve sorgulayan bakışım karşısında başını sallıyor. Görünüşe göre bu gece onu rahatsız eden şey hakkında konuşmayacağız.

Tatiana'nın diğer tarafına çöküyorum ve o da bana bakmadan uzanıp elini kalçama koyuyor. Kalçamın üzerinde, serçe parmağı elbisemin eteğinin altından kayıyor, külotuma o kadar yakın ki amım tepki olarak sıkılıyor. Dalga geçmiyor. Bu hoşuma gitti.

Zayne hamleyi fark eder ve sırttır. "Mükemmel bir zevkin var ama geçen sefer atışımı yaptığım için beni suçlayamazsın. Sen harikasin."

"Biliyorum." Tatiana gülüyor. "Ama ben tek kişilik bir kadın değilim. Daha fazlası daha iyidir." Bana bakıyor. "Senin için sorun olmadığı sürece."

Kurt tarafından öldürülebilecek bir yabancıyı becermek ve bu dünyadaki birkaç arkadaşımdan birini becermek

öldürmek iki farklı şeydir. Bu şekilde düşünmem benim hakkımda çirkin şeyler söylüyor ama ben neysem oyum.

Ama bu yaratıcı olamayacağımız anlamına gelmiyor.

Uzun siyah saçlarından bir tutamı parmağımın etrafında döndürüyorum. Eğer Zayne Tatiana'yı becerirse, Wolf'un onun ölmesini istemesi için hiçbir neden kalmaz. "Daha fazlası kesinlikle daha iyidir." Başının üstünden Zayne'in gözleriyle buluşuyorum. "Arkadaşlarımla mutlu olması benim için önemli ve bence senin gelmeni sağlamak Zayne'i çok mutlu eder."

Michelle aniden ayağa kalkar. "Gitmem gerek." Takip etmeye başladım. "Beni istiyor musun?"

"Hayır, sadece kendimi iyi hissetmiyorum. İyi eğlenceler, Ruby. Bunu hak ediyorsun. Gerçekten." Elimi sıktı ve sonra merdivenlerden inerek gitti.

"Bu da şimdi?"

Zayne omuz silkiyor. "Son zamanlarda biraz garip davranıyor. Hazır olduğunda bizimle bu konuda konuşacaktır."

"Bu arada ..." Tatiana elini kalçamda daha yukarı kaydırıyor ve amımı avuçluyor. "Eminim kendimizi eğlendirmenin bir yolunu bulabiliriz."

"Kesinlikle." Zayne kolunu kabinin arkasına uzatıyor ve boğazını öpmek için eğiliyor.

Bunu burada yapıyoruz.

Kabinin yüksek duvarları bir mahremiyet unsuru sağlıyor, ama sonuçta halka açık bir yerdeyiz ve ilgilenen herkes Tatiana'nın külotumu yana çekip parmak eklemlerini çıplak amıma sürttüğünü görebilir. Baştan çıkarmak için tasarlanmış hafif, alaycı bir dokunuş.

İşe yarıyor.

Kabine yaslanıyorum ve bacaklarımı biraz açıyorum. Alçak sesle kıkırdıyor ve hiç vakit kaybetmeden klitorisime odaklanıp orada hafifçe daireler çiziyor. Sonra Zayne onu takip etmek için uzanıyor. Hayır. Bileğini tutuyorum ve ikisi de duraklayınca onu pantolonunun önüne yönlendiriyorum. "Açgözlü değilim. Herkese yetecek kadar var."

Hiç tereddüt etmiyor. Pantolonunun düğmelerini açıyor ve elini içine sokuyor. Kumaş o kadar ince ki onu okşadığını, parmaklarını içine bastırırken açısını değiştirdiğini açıkça görebiliyorum.

Tatiana titriyor. "Durma." Külotumu tutuyor ve bacaklarımdan aşağı çekiyor. Elbisem çıplaklığımı gizlemek için hiçbir şey yapmıyor, ama umursamayacak kadar tahrik oldum. Ya da belki de bu kulüpte neredeyse çıplak olduğum için tahrik oluyorum ve tamamen teşhirde olmasak bile tam olarak saklanmıyoruz da.

Bu gecenin sonuçları olacak, ama onlar için yarın endişeleneceğim.

Tatiana beni içine çekiyor ve sonra Zayne'i öpmek için dönüyor. "Aletini çıkar yakışıklı. Ben onun amını yerken senin de beni becermeni istiyorum."

Zayne sırtlıyor, belli ki en az benim kadar şehvet sarhoşu. "Acelen ne?"

"Daha sonra gitmem gereken bir yer var." Adamın alt dudağını ısıyor ve sonra pantolonundan sıyrılıyor. Çıplaklık onu zerre kadar rahatsız etmiyor gibi görünüyor ve altına tek bir şey giymediğini gördüğümde beni de rahatsız etmediği kesin.

Kendime engel olamıyorum. Zayne parmaklarını Tatiana'nın amından çekerken, elini tutup ağzıma alıyorum. Tadı cennet gibi, günah gibi, hayatımın en güzel gecesi gibi.

Elime bakıyor ve koyu renk dudaklarında yavaş bir sırıtış yayılıyor. "Güzel yüzük." Ben bir yanıt vermeden harekete geçiyor, beni öpüyor ve kabinde sırt üstü yatırıyor. Sonra Tatiana vücudumda aşağı doğru hareket ediyor ve ben de onun vücuduna muhteşem bir bakış atıyorum. Zayne şaşkınlıkla onun arkasında pozisyon alıyor. Bakışlarımla karşılaşılıyor ve benim de karşılık vermekten kendimi alamadığım alaycı bir sırıtışla bana bakıyor. Bu gece için en çılgın planlarımda bile arkadaşlarımdan biriyle üçlü yapmayı planlamamıştım. Buna bir son vermek üzere olduğumdan değil.

Tatiana elbisemi yukarı itiyor. "Güzel amcık."

"Bunu tekrar söyleyebilirsin." Zayne eliyle onu sarsan bir şey yapar.

Ona bakmak için dönüyor. "Prezervatif."

"Tabii ki." Bir tanesini tutuyor ve yırtarak açıyor. O açarken ikimiz de kıpırdamadan duruyoruz. Zayne korunmakla uğraşmaz. Eninde sonunda çocuk istiyor, ama kendi şartlarında, kendi seçtiği kişiyle. Sikişmek sikişmektir, ama çocuklar sonsuza kadardır.

Kalçalarını kavriyor, ileri doğru iterken yüz ifadesi bir konsantrasyon maskesine dönüşüyor. Zayne tarafından becerilmenin nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyorum, gerçi yıllar önce bekaretimizi birbirimize verdiğimizden beri bir iki şey öğrenmiş olmasını umuyorum. Ama onun koca siki tarafından neredeyse acı verici bir şekilde gerilmek, ellerinin seni yerinde tutması

Belki de Tatiana'yı tutmakta çok aceleci davrandım. Bir tarafta seks, diğer tarafta arkadaşlık olacak şekilde kuma çizgi çekmekte.

Sonra ağzı üzerimde ve dilini içime sokmasından başka bir şey düşünecek yer kalmıyor. Kendimi dirseklerimin üzerinde zar zor tutabiliyorum ama manzara fazladan çabaya geçiyor. Biraz geri çekiliyor, rujunu amıma bulaştırıyor ve sonra klitorisime odaklanabilmek için parmaklarıyla beni ayırıyor. Beni tadarken bakışları hınzırca, ayak parmaklarımın kıvrılmasını sağlayan tam doğru vuruşu bulduğunda gözlerimin neredeyse kafamın içinde geri dönmesini izliyor.

Tekrar Zayne'in vücuduna bakıyorum. Geniş kalçalarını kavriyor ve onu yavaşça sikerken bizi izliyor. Bana konsantre olması için ona zaman veriyor. Ya da belki de boşalmak üzere olduğu için hayatı için savaşıyor. Her iki durumda da hâlâ tişört giyiyor olmasına üzülüyorum. Kızın içine girerken karın kaslarının esnemesini görmek istiyorum. Kıcı her darbeye biraz daha sallanıyor ve ben alt dudağımı ısıyorum, ağzımı her şeyden çok ona götürmek istiyorum. Sadece istiyorum.

Tatiana amımı yalayıp emiyor, başparmağıyla klitorisimi okşarken bir kez daha dilini içime bastırmak için aşağı iniyor.

Zevkim nükleerleşiyor. Dirseklerim kırılıyor ve ona daha fazla yer açmak için bacaklarımı daha geniş açarak sırtüstü yere yığılıyorum. Parmaklarım dalgalı saçlarını buluyor ve kalçalarım hareket etmeye başlıyor, diline ve dokunuşuna doğru kalkıyor, bunu yapmaya hiç niyetim yokken.

Görünüşe göre Zayne'in beklediği şey buydu. Onu daha sert sikmeye başladığında Tatiana amıma karşı iniyor. İticileri onu bana doğru kaydırıyor ve ben de saçlarındaki tutuşumu sıkılaştırıyorum, onun vuruşlarına göre yüzüne karşı sürtünüyorum. Emin olamıyorum ama klitorisime karşı kıkırdadığına yemin edebilirim. Orgazmım haydut bir dalga gibi içeri giriyor. Bir an, zevkim sabit vuruşlarla artıyor. Bir sonraki an, Tatiana'nın yüzüne boşalırken orgazmımı bastırma zahmetine girmeden haykırıyorum.

O durmuyor. Bacaklarımı daha geniş bastırıyor ve beni arkadan öne doğru yalıyor, Zayne onu daha sert sikerken iniyor. Dikkatli ikna çabaları gitmiş, yerini başka bir orgazmın doruğa ulaştığı bir çılgınlığa bırakmıştı.

Tatiana'yı ağzını almak için sürüklüyorum. Zayne hedefi hemen anlıyor. Onunla birlikte hareket ediyor, onu sikmeye devam ederken vücuduma doğru bastırıyor. Onu sahip olduğum her şeyle öpüyorum.

Bedenlerimizin arasına uzanmasını ve iki parmağını içime sokmasını beklemiyorum. Tanrılara dua ediyorum ki vücutlarımızın birbirine karıştığı yerde ne yaptığını kimse görmesin. Duramayacak kadar iyi hissettiriyor.

Tatiana bana karşı çok yumuşak, elleri kıcımı kavramak için aşağı kayıyor, Zayne'e daha iyi erişim sağlamak için beni kaldırıyor. Ama henüz boşalmadı ve Zayne'in parmaklarında orgazm olmaya ihtiyacım olduğu kadar buna da ihtiyacım var. Daha, daha, daha. Şu anda aldığım zevke açım. Wolf elinde bir silahla başımızda dikilse bile duramam.

Görüntü beni o kadar etkiliyor ki, aklımdaki azıcık düşünceyi de silip atıyor. Neye benzediğini bilmiyorum, ama ahlaksızlığın kişileşmiş hali, bir gölge de olabilecek ama sonsuz derecede daha tehlikeli biri. Onu burada istiyorum. Emrine itaatsizlik ettiğim gerçeğini yüzüne vurmak istiyorum. Beni Tatiana'nın yüzüne boşalırken görmesini, Zayne'in elinde görmesini. Kendisi dokunmazken onların bana dokunduğu bilgisiyle boğulmasını istiyorum.

Tatiana'nın klitorisini bulmak için elimi vücutlarımızın arasına sokuyorum. Bir piercing ile karşılaştığımda duraklıyorum, ama iyi bakmaya çalışacak zaman yok. Çılgınca klitorisinin etrafında dönüyorum. Zayne parmaklarını içimde kısıyor. Siktir, yine boşalacağım.

Bu sefer Tatiana beni takip ediyor. Dudaklarıma karşı hıçkırıyor, biz onu uçurumun kenarında becerirken vücudu titriyor. Zayne'in vuruşları vahşi ve tutarsız hale geliyor ve serbest elini sırtının küçük kısmına bastırıyor, içinde bitirirken onu tutuyor.

Önce geri çekiliyor ve prezervatifi dikkatlice yerinde tutuyor. "Hemen döneceğim."

Tatiana oturmadan önce bana derin bir öpücük veriyor. Koyu kırmızı rujuyla beni işaretlediği yere, amıma bakıyor. "Çerçevelemeye değer bir resim."

Gerçekten zevk sarhoşuyum, çünkü ağzımdan çıkan sonraki kelimeler onun ayaklarının dibine fırlatılmış bir eldiven gibi. "Öyleyse al."

Sırıttıyor. "Orgazm konuşuyor, tatlım."

Orgazm ... ve sonsuz derecede daha tehlikeli bir şey. "Hayır, değil." Telefonumu aldım ve uzattım. "Benimkini kullan. Sabah hâlâ sana göndermek istiyorsam, gönderirim."

"Çok kötüsün." Bunu iyi bir şeymiş gibi söylüyor. Sonra parmakları orada, amımı müstehcen bir şekilde ayırıyor. Birkaç fotoğraf çekti ve kameramı geri verdi.

Onlara bakıyorum ve lanet olsun, çok seksi. Ruj tenime bulaşmış ve neredeyse mükemmel bir şekilde tırnaklarıyla eşleşiyor

Bana dokunduğu yerde. Sertçe yutkunuyorum. "Bu işte iyisin."

"Tam anlamıyla benim işim." Elbisemi çekiştirerek aşağı indiriyor. Şeffaf kumaşın arasından izlerini hâlâ net bir şekilde görebiliyorum. Tatiana külotumu tutuyor. "Bunlar çok güzel ama onlarsız daha iyi görünüyorsun."

Zayne geri dönüyor, pantolonu bir kez daha yerinde. Dudaklarıma hızlı bir öpücük konduruyor ve ardından Tatiana'ninkine çok daha uzun bir öpücük konduruyor. Tatiana öpücüğün içinde eriyor gibi görünüyor ama sonra isteksizce geri çekiliyor. "Gitmek zorundayım."

"Kal." Tek bir parmağını kadının karnından aşağı indiriyor ve amının hemen üzerinde duruyor. "Bu sadece bir tattan fazlasıydı."

"Bu gece sadece tadına bakmak için vaktim var." Pantolonunu kapıp giyiyor ve adamın elini dikkatlice fırçalıyor. "Ama bu eğlenceliydi, eğer daha fazlasını istersen, listemde senin için yer açarım." Bir yerlerden bir kart çıkarıyor ve adamın eline sıkıştırıyor. "Orgazm için teşekkürler yakışıklı."

Ben de bir kart alıyorum. Kalın bir kart stoğu ve sadece bir e-posta içeriyor. Telefon numarası yok.

"Eğer o zamana kadar fikrini değiştirmediyse, o resmi yarın bana gönder, tatlım. Çerçeveleteceğimi söylediğimde ciddiydim." Zayne'i hafifçe öpüyor ve bana da aynı muameleyi yapıyor. Sonra sanki ikimizin de dünyasını sarsmamış gibi uzaklaşıyor.

Zayne bana yaslandı. "Sanırım aşık oldum." "Bunu her zaman söylüyorsun."

"Sanırım bu sefer ciddiyim." Başı kucağıma gelene kadar aşağı kayıyor ve sonra bana şaşırtıcı derecede tatlı bir gülümseme veriyor. "Bu gerçekten sadece bir tattı. Evime dönüp hayal kırıklığının bir kısmını atmak ister misin? Arkadaşlığımızın seks olmadan daha basit olduğuna karar verdiğimiz biliyorum ama ben hâlâ öfkeliyim."

Neredeyse evet diyeceğim ama doğru sebeplerden dolayı değil. Wolf'un öfkesinin, keskin bakışlarının

yapmamam gereken bir şey yapmanın sınırında. Bu oyunları yabancılarla oynamak boktan bir şey. Arkadaşlarımla oynamak ise affedilemez. Başımı sallıyorum. "İkimizin de istediği şey için kötü bir alternatif olur."

"Kendi adına konuş." Gülüyor ve ayağa kalkıyor. "Ama evet, sanırım o gemi çoktan kalktı. Yine de, eğer başka biriyle tekrar birlikte olmak istersen, bu eğlenceliydi. Yine olsa yine yaparım." Bakışları merdivenlere kayıyor, düşüncelere dalıyor. "Yine de sanırım onu ayırtacağım. Onu sistemimden çıkaracağım."

Ona bunun kötü bir fikir olduğunu, Zayne'nin eskortlara gittiğini öğrenirse Kâsım'ın aklını kaçıracağını söylemiyorum. Zayne'in fuckboy eğilimlerine zar zor tahammül ediyor ve Sarraf ailesi algıya benim ailemden bile daha fazla önem veriyor. Yasemin'in iktidara gelme şekli yüzünden ve Yasemin ve Cafer seks ve seks işçiliği söz konusu olduğunda pek püriten değilken, Kasım çamura batmış durumda.

Yine de bunu söylemesi yapacağı şeyi değiştirmeyecek. "İyi şanslar."

"Sesindeki şüpheyi duyuyorum ve bunu görmezden gelmeyi seçiyorum. Ben sadece iyi vakit geçirmek istiyorum Ruby, bir eş değil. Tatiana ve ben iyi vakit geçireceğiz ve sonra yollarımızı ayıracağız." Elini yüzünde gezdiriyor. "Daha uzun süre takılacak mısın?"

"Hayır, sanırım ben iyiyim."

"Sen bir araba çağırırken ben de seninle bekleyeceğim."

Onunla tartışmamam gerektiğini biliyorum. Dürüst olmak gerekirse, Wolf'un tehditleri hâlâ kulaklarımda cınlarken, karanlık bir sokak köşesinde tek başıma durma fikrinden hoşlanmıyorum. "Tamam."

Hesaplarımızı kapattık ve kaldırımda rahat bir sessizlik içinde arabanın gelmesini bekledik. Ters yönle gidiyoruz, bu yüzden onunla paylaşmayı teklif etmiyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, bu gece olanları düşünmek için biraz yalnız kalmak istiyorum.

"Hey, Ruby."

"Hmm?"

"Döndüğüne sevindim." Kolunu omuzlarıma doluyor ve şakağıma bir öpücük konduruyor. "Etrafımda olmanı özlemişim."

"Ben de seni özledim."

Ancak arabaya bindiğimde o korkunç pervasızlık hissi yeniden yükseliyor ve gece yaptıklarımla uzaktan yakından alakası yok. Telefonumu çıkarıp Tatiana'nın parmaklarının ve ağızındaki rujun fotoğrafını Wolf'a göndermemin tek açıklaması bu.

Mesaj okunacak şekilde değişiyor ve yanıt beklerken nefesimi tutuyorum.

Hiçbir şey yazmıyor. Eve dönerken değil. Duş alırken değil. Yatağımda uzanıp telefonuma bakarken de. Sabah uyandığımda, ne zaman bayıldığımdan emin değilim, hala bana mesaj atmamıştı.

"Ruby, biliyorum sevimli sürtük dönemine giriyorsun ama bazı çizgiler var."

Aynada dikkatlice parlak kırmızı rujumu sürüyorum. "Kırık Ağaç'a daha önce de gitmiştin."

"Evet, işte bu yüzden bunun kötü bir fikir olduğunu biliyorum." Michelle boğazını temizliyor. "Bak, babamın kendini kaybedip müdahale ettiği tek yer orasıydı. Bir barda baban tarafından toplanmanın ne kadar aşağılayıcı olduğunu biliyor musun? Şimdi bunu ikiyle çarpın çünkü babalarınız öğrendiğinde yaşayacağınız şey bu olacak."

"Öğrenmeyecekler." Rujumu bitiriyorum ve etkisine hayran kalıyorum. "İyi görünüyorum."

"Tabii ki biliyorsun." Michelle telefonumdaki görüntülü sohbette gerçekten endişeli görünüyor. "En azından seninle gelmeme izin ver."

"Hayır." Saçlarımı parmaklarımla biraz tarayarak yeni becerilmiş bir görünüm veriyorum. "İhtiyacım olan son şey Hook Amca'nın eğlencemi mahvetmesi, ki oraya bir daha adımını atarsan yapacağı şey de bu."

"Ruby." Michelle arkasına yaslanır. "Eğer tehlikeli biriyle yatmak istiyorsan, bunu gerçekleştirebiliriz. Sen

Dün gece pervasızca davrandım ama bu başka bir seviyede. Yeraltı Dünyası'na gidebiliriz-"

Onu ters ters bakarak durduruyorum. "Yeraltı Dünyası'na neden gitmediğimi çok iyi biliyorsun - ki bu senin oraya gitmemenle aynı sebepten. İsteyeceğim son şey, ailemden sayılabilecek insanların benim sapıklaştığımı ve vahşileştığime tanık olmaları." Doğam gereği aşırı sapık olduğumdan değil ... ya da en azından bunu keşfetmedim çünkü bunu nerede keşfedebilirim ki? Ailemin her Cumartesi seks randevusu verdiği Yeraltı Dünyası'nda mı? Hayır, teşekkürler.

"Ruby." Michelle iç geçirir. "Meg çok ketum olabiliyor. Özel odalardan birinde benim için bir ya da iki seans ayarladı. Yapabiliriz-"

"Hayır." Eğer durum farklı olsaydı, bu gerçekten de cazip bir teklif olabilirdi ama Yeraltı Dünyası'nda olmayan tek şey benim takipçim. Kurt. Bu da olumlu bir işaret olmalı. Güvenli, akli başında ve rızaya dayalı olmak iyi bir sapkınlığın özellikleridir. Beni takip eden ve katil olduğundan şüphelendiğim bir adamla kesinlikle güvenli olmayan bir barda buluşmanın güvenli ya da akli başında hiçbir yanı yok. Yine de rızam yokmuş gibi davranmam. Ortaya çıkıp beni kaçırmaması zor.

Bu düşünce kalçalarımın sıkışmasına neden oluyor ki bu da mantıklı davranmadığımı gösteriyor. Umurumda değil. Serbest düşüşteyim ve sağ salim mi ineceğimi yoksa kendimi parçalara mı ayıracağımı bilmiyorum. Fark etmez, çünkü durmak için çok geç. "Oraya vardığımda sana mesaj atarım ve düzenli kontroller yaparım."

Michelle dolgun alt dudağını endişelendiriyor. "Eğer bir şeyler ters giderse-"

"Olmayacak."

"Bunu dünyanın tüm özgüveniyle söyleyebilirsin, ama bu kötü bir durumdan yüzünüzce sıyrılabilceğiniz anlamına gelmez." Tereddüt ediyor. "Neyin var senin?"

"Eğer bana neler olduğu hakkında konuşmak istiyorsan, belki de dün gece neler olduğu hakkında konuşmalıyız."

Zayne Tatiana'yı becermek istediği için mi yoksa o bizi becermek istediği için mi kızgındın?"

Yüz ifadesi kapanıyor. "İkisi de değil. Bununla hiçbir ilgisi yok."

"Tamam, o zaman ne hakkındaydı?" Hemen cevap vermeyince başımı sallıyorum. "Ben de öyle düşünmüştüm. Seni seviyorum, sana minnettarım ve seni sonra arayacağım."

"Lanet olsun, Ruby!"

Telefonu kapatıp geri çekiliyorum ve aynada kendime iyice bakıyorum. Michelle endişelenmekte haklı. Bela arıyorum. Siyah eteğim gerekli yerleri zar zor örtüyor ve sipariş edildiği gibi külot giymedim. Kıp kırmızı üstüm, karnımın bir açıktaki bırakan ve sadece uyumlu bir dantel sütyenle örtülü olan göğüslerim için harikalar yaratan suni deriden bir göğüs altı korsesi. Tek pratik seçimim ayakkabılarım; topuklu ayakkabı yerine kalın botları tercih ettim.

Bu korkunç plan kaçınılmaz olarak kötüye gittiğinde hayatımı kurtarmak için kaçmak daha iyi.

Bunu neden yapıyorsun?

Hazırlanmaya başladığımda bir cevabım yoktu. Bir saat sonra Kırık Ağaç'ın kapısından içeri girdiğimde hala bir cevabım yoktu.

Michelle şaka yapmıyordu. Burası bela kokuyor. Loş ve dumanla kaplı. Cinsiyetine bakmaksızın buradaki her bir kişi, kendimi küçültmemek için savaşmamı sağlayan bir tehlike havasına sahip. Omuzlarımı dikleştiriyorum. Ben av değilim. Ben Belmonte bölgesinin varisiyim ve bir bar dolusu infazcı tarafından korkutulmayacağım.

Bara doğru yürürken kimse bana yaklaşıyor ama insanların dikkatinin peşinden geldiğini hissedebiliyorum. Barın arkasındaki kadın ufak tefek, orta kahverengi tenli ve parlak deniz mavisi saçları var. Kaşlarını kaldırıyor. "Kayıp mı oldunuz?"

"Bu gece farklı bir yol izleyeceğim."

Omuz silkiyor. "Sen . Ne alırsınız?" "Burbon. Sek olsun."

Biraz sırtıyor, ama bana sert bir içki dolduruyor ve barın öbür ucuna uzattığım parayı kabul ediyor. Sonra başka bir şey söylemeden bir sonraki müşteriye doğru ilerliyor.

Bara yaslanıp içkimi yudumluyorum, alkolün içimde kıvrılan korkuyu bastırmasına izin veriyorum. Bu bir hataydı. Burada olmamalıydım. Ne halt düşünüyordum ki? Eğer şimdi gidersem .

..

Kapıdan içeri girdiği anda bardaki değişimi hissediyorum. Kendime pozisyonumu korumamı söylerken bile dönüp bakıyorum. Kurt. O olmalı.

Beklediğimden daha yaşlı. Uzun saçlarındaki gümüş rengi görünce hayal kırıklığına uğramadığımı söylüyorum kendime. Acımasız bir şekilde çekici, yılların yıprattığı soluk bir teni var. Takım elbisesi yeterince iyi; pahalı ve geniş vücuduna göre dikilmiş. Bizden biri olduğundan şüpheliyim, ama belli ki bağlı olduğu bölgede yüksek bir mevkide. Koyu renk gözleri üzerime dikiliyor ve tereddüt etmeden önüme geçiyor.

Dudaklarımı yaladım. "Kurt mu?"

"Elbette, bebeğim." Sesi farklı, daha kaba, ama sanırım onunla sadece telefonda konuştuğumda bunu beklemek gerekir.

Buraya kadar geldim. Bunu sonuna kadar götüreceğim. Göğüslerimiz neredeyse birbirine değene kadar yaklaşıyorum. "Bana söylediğin şeyi yaptım." Sesimi alçaltıyorum. "Külot yok."

Sırtıyor. "Hadi ."

Elimi tutup beni barın içinden banyoya götürürken kalbim çok sert atıyor. Beklediğimden daha temizdi ama tek iyi yanı da buydu. Wolf kapıyı arkasından kapatıyor ve sonra beni tezgâha yapıştırıp ağzımı alıyor. Tadı sigara gibi, ki bu hiç de iyi değil. Amımı kabaca avuçluyor, bu tam olarak kötü hissettirmiyor, ama aynı zamanda ... harika değil.

Kahretsin, bu hayal kırıklığı.

"Külot yok," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı. "Hoşuma gitti."

Beni tezgahın üzerine kaldırıyor ve önümde diz çöküyor. Tamam, bu daha iyi. Beş dakika içinde beni sikine oturtacağını söylemişti ama sanırım henüz o süreye ulaşamadık. Wolf eteğimi yukarı kaldırdı. "Güzel." Sonra ağzı amımda ve evet, bunu kabul edebilirim.

Dilinin kıvrımlarımda gezinmesi ve sonra içime girmesi hissiyle rahatlıyorum. Tamam, bu güzelden de iyi. En azından Wolf iyi bir dil sikişini takdir ediyor. Klitorisimi emmek için yukarı doğru hareket ediyor ve dudaklarımdan küçük bir inilti çıkarıyor. "Siktir."

Arkasından kapı sessizce açılır.

Orgazmım üzerime çöküyor ve bir noktada ellerim onun saçlarının arasına giriyor, bu yüzden ilk başta artık yalnız olmadığımı fark etmiyorum. En azından maskeli adam banyoya girene kadar

Dili amımda olan gümüş tilkinin tehlikeli bir aurası olduğunu mu düşünmüştüm? Şaka gibi. Odaya adımını attığı anda kanım neredeyse buz kesiyor. Maskesi, olması gerekenden daha keskin görünen elmacık kemikleri, gözlerini göremeyeceğim kadar derin göz çukurları ve ağzını gizleyen dişleri olan stilize bir kafatası. Üzerinde kapüşonu yukarı çekilmiş siyah bir sweatshirt ve kot pantolon var, ikisi de tamamen sıradan. Sıradan giysileri ondan dalga dalga yayılan tehdidi azaltmıyor.

Bu gerçek Wolf.

Kapıyı arkasından hafifçe kapatıyor ve kollarını kavuşturarak kapıya yaslanıyor.

Oh lanet olsun. Başım çok büyük belada. Wolf'u benden uzaklaştırmak için saçlarını çekmeye çalışıyorum ama o sadece inliyor ve klitorisimi daha sert emiyor. Boğazımda tadını alabileceğim kadar yoğun bir korku olsa bile -ya da belki de bu yüzden- orgazmım tekrar yükseliyor, bu sefer daha keskin. "Dur," diye mırıldanıyorum. O durmuyor. Ve artık çok geç. Bir uyarı gibi hissettiren bir çığlıkla boşalıyorum.

Dikkate almadığı bir uyarı. Ben orgazm olur olmaz, değil-Wolf ayağa kalkıyor ve elleri pantolonunun önüne gidiyor. Aletini çıkarmaya fırsat bulamadı.

Kurt'um harekete geçti. Adamın saçından bir avuç yakalıyor ve başını geriye çekiyor. Uzun bıçağını adamın boğazına saplamadan önce çığlık atmaya fırsat bulamıyorum. Sıcak kan göğsüme, kalçalarım ve amıma sıçırıyor.

Ceset yere yığılır ve Wolf onun yerini alır. "Kötü bir kız oldun, Red." Ve bu, telefonun diğer ucunda benimle alçak sesle ve tehditkâr bir şekilde konuşan ses.

"I-"

Kalçalarımı kavıyor ve beni tezgâhtan çekip çıkarıyor, bir yandan da beni tezgâha yaslamak için döndürüyor. Aynada maskesi onu, günahlarım için beni cezalandırmaya gelmiş bir ölüm tanrısı gibi gösteriyor.

Ayaklarımın dibinde, ceset hala seğiriyor. Oh lanet, oh lanet, oh lanet. Wolf, maskesinin serin yüzeyi yüzüme değene kadar eğiliyor. "Bu amcığı hak etmeyenlere vermek için her zaman çok heveslisin." Arkamdan iki parmağını içime sokuyor.

Bağırıyorum ve bunun protesto mu yoksa daha fazlasını talep etmek mi olduğunu söyleyemiyorum. Ellerimi tezgâha dayıyorum ve kalçalarımı eğerek ona daha iyi erişim sağlıyorum. "Özür dilerim."

"Hayır, değilsin." İçime üçüncü bir parmak sokuyor. Sert davranıyor ama lanet olsun, iyi hissettiriyor. "Ama olacaksın."

Tüm nedenlere rağmen, zevk içimde sıkıca sarılıyor. G noktamı buldu ve sert, kısa vuruşlarla onu çalıştırıyor. Düşünemiyorum, hareket edemiyorum, acınası bir inleme sesi çıkarmaktan başka bir şey yapamıyorum. "Wolf, lütfen."

Parmaklarını içimden çekip çıkardı ve yüzümü ona çevirdi. "Tezgaha geri dön."

Banyo tezgahındaki pozisyonuma devam ediyorum. Eldivenli eliyle boğazımı gevşekçe sıkıyor. Gözlerini görememek beni öldürüyor. Bana da dokunabilirdi.

başka bir dünya varlığı. Çok fazla mesafe var ama yine de seviyorum.

"Benim için bacaklarını aç ve cezayı kabul et."

Tereddüt etmedim. Bacaklarımı onun için açıyorum ve üç parmağını tekrar içime sokarken boğazımın etrafındaki eline karşı inliyorum. Başparmağıyla klitorisimde daireler çiziyor ve parmaklarını G noktama doğru kıvrıyor.

"Oh, f-"

"Sana bu dil hakkında ne demiştim, Red?" Boğazıma bastırıyor, beni gittikçe daha yükseğe sararken bile havamı kesiyor.

O kadar iyi hissettiriyor ki nefes almaya çalışıyorum ama hiç hava yok. Ellerimi bileğine dolayarak geri çekilmesini sağlamaya çalışıyorum ama o beni daha da sıkıyor. Beni ezmiyor, ama nefes alamıyorum ve lanet olsun, oh tanrılar.

Orgazm oluyorum. Sanki paniğimin her zerresi zevke dönüşüyor ve o da avucunu geri çekerek tatlı oksijeni uzun uzun içime çekmemi sağlıyor ve sonra daha da sert boşalıyorum. Mesanem pes edecekmiş gibi hissediyorum ve elinin ve kolunun her tarafına fişkırtıyorum. Ancak o zaman parmaklarıyla beni yavaşça becermeye başlıyor, orgazmımı dışarı çeken uzun vuruşlarla. Aşağı bakıyorum ve hâlâ deri eldivenlerini giydiğini geç de olsa fark ediyorum.

Bana hiç dokunmadı.

Bunun bir önemi olmamalı ama var. "Wolf," diye törpüledim. "Beş dakika içinde sikini içime sokacağına söz vermiştin."

Amımı tokatlıyor. Sertçe. "Bir dahaki sefere benim olanı verme, Red." Beni aynaya yaslanmam için yönlendiriyor ve sonra geri çekiliyor. Elimi tutup kaldırıyor, bana hediye ettiği yüzük loş ışıktaki parlıyor. "Bu seni benim olarak işaretliyor, bebeğim. Bunu sakın unutma." Kalmasını sağlayacak kelimeleri bulamadan kapıdan çıkıp gidiyor.

Uzaktan tanıdık bir ses kükrüyor, "Ruby, hangi cehennemdesin?"

Hassiktir. Bu Hook Amca. Michelle beni .

Kapı uçararak açılmadan ve kan hariç her yönüyle amcam olan adam içeri girmeden önce eteğimi çekip yerine oturtmaya ancak zamanım oluyor. Neredeyse Da kadar uzun olmasına rağmen biraz daha zayıf yapıydı, uzun siyah saçları dağınık bir topuzla toplanmıştı ve orta kahverengi teni öfkeyle kızarmıştı. "Ruby!"

Beni görünce durdu. Ayaklarımın dibindeki ölü adamı görünce. "Burada ne haltlar dönüyor?"

"Açıklayabilirim." Açıklayabilir miyim? Az önce ne olduğunu hala anlayabilmiş değilim. Yanlış adamla yattım. Wolf onu öldürdü. Ve sonra o beni boğarken ben onun eline boşaldım.

Hook Amca başını sallar. "Tek kelime daha etme. Bunun icabına bakacağız."

Gerçek korku ilk kez canlanıyor. "Da'ya söyleyemezsin. Ya da hiçbirine. Söyleyemezsin."

Koyu renk gözleri sempatik ama şimdiden başını sallıyor. "Artık çok geç Ruby kızım. Çoktan benim evime doğru yola çıktılar. Bizi orada yenecekler."

Bunun için Michelle'in kışını tekmeleyeceğim. Başım çok büyük belada.

Kanca Amca elini uzatır, yüzünde yıkıcı bir kibarlık vardır. "Buraya gel. Aşağı bakma."

Ayaklarımın dibindeki ölü adama. Belli ki benim öldürdüğümü düşünüyor.

Öyle değil mi?

Onun Wolf olamayacağını bilen bir yanım yok muydu? İçimde bir his vardı ve bunu sorgulamadım. Sorgulamak istemedim. Belki de bir yanım benimle ilk konuşan kişi olmadığı için Wolf'u cezalandırmak istiyordu. Belki de bir yanım blöfünü görmek istiyordu.

Şaka yapıyorum.

Kendimi atacak bir pencere yok ve Kanca Amca kapının çoğunu kaplıyor. Bundan sonra olacıklardan kaçış yok. Dikkatsizliğim için kendime lanet ediyorum ve

elimi onunkine koydum. Beni kolayca cesedin üzerinden itiyor ve banyodan dışarı çıkarıyor. Barın kendisi barmen dışında boştu.

Hook Amca ona sert bir bakış attığında ellerini kaldırıyor. "Ben bir şey görmedim."

"Hayır, yapmadın." Bakışları üzerimde yumuşuyor, ama beni bardan geçirip bekleyen cipe doğru sürüklerken burada da kaçma fırsatı yok. Ancak güvenli bir şekilde içeri girip uzaklaştığımızda benimle tekrar konuşuyor. "Buna cevap vermek zorunda değilsin, bana değil, ama benimle konuşmak ailenle konuşmaktan daha kolaysa ..."

Anlama şafağı söküyor ve beraberinde daha da fazla aşağılanma getiriyor. Saldırıya uğrayıp uğramadığımı soruyor. Haklı bir cinayet olup olmadığını. Yalan söylemek çok kolay olurdu ama yapamam. Yapamam işte. Bu konuda olmaz. "Öyle bir şey olmadı." Evet, ben onu durdurmaya çalıştıktan sonra bile devam etti, ama öldürülmek üzere olmasaydı, onu durdurabilir miydim bilmiyorum... Ve, kim olduğu konusunda tam olarak dürüst değildi, ama doğrulamak için yeterince yavaşlamadım... Tanrım, başım ağrıyor. Belki bir saldırı girişimine dönüştü, ama ölmesinin gerçek nedeni bu değil ve beni sapığımı becermek amacıyla o bara götüren bencil dürtüsellikten başka bir nedenle ölmüş gibi davranmak yanlış geliyor.

Hook Amca'nın omuzları birazcık düşer. "Eğer sen-"

Bana inanmıyor. "Lanet olsun, bana istemediğim hiçbir şey yapmadı. Kendi özgür irademle oraya geri döndüm. İşler kontrolden çıktı ama bu şekilde değil."

Kaşları çatıldı ama kendini zorla dizginliyor gibi görünüyor. Muhtemelen hâlâ çok fazla itiraz edip etmediğimi merak ediyor. Bu adam doğduğumdan beri hayatımın bir parçası oldu. Bir adamı soğukkanlılıkla öldürdüğüme ailemden daha fazla inanmayacaktır.

Söz konusu adamı öldürmedim, ancak onun ölümünden sorumlu olduğum gerçeği göz önüne alındığında bu yeterince küçük bir ayrıntı gibi görünüyor.

Ölüm. Daha da affedilmez olanı ise Wolf'un bana yaptıklarından dolayı vücudumun hala titremesi. Onunla daha önce hiç kimseyle orgazm olmadığım kadar sert orgazm oldum. Hem de ayaklarımın dibinde ölü bir adam varken.

W Yolculuğun geri kalanını sessizlik içinde tamamlıyoruz. Söz verdiği gibi, Hook bizi hem ailesine hem de ekibine ev sahipliği yapan yüksek binaya götürüyor. Bu günlerde Michelle'in

ailesinden tamamen farklı bir katta kendi süiti var. Bir yanım onun da beni bekleyip beklemeyeceğini merak ediyor. Bu boktan bir müdahale kokuyor ama bu adil değil. Kendi yarattığım bir karmaşanın içindeyim ve en iyi arkadaşıma ne kadar kızgın olsam da, onun yerinde olsaydım farklı bir şey yapacağımı söyleyemem. Karakterime aykırı davranıyorum. Pervasızca. Kendimi tehlikeye atıyorum. Tehlikede olmadığımı bile iddia edemem, çünkü Wolf kemiklerine kadar bir tehdit olduğunu kanıtıyor. En az bir kişiyi öldürdü. Muhtemelen daha fazlasını.

Üst katta ailem Tink Teyze ile beni bekliyor. Kapıdan girer girmez annem yanıma koşuyor. Ellerimi tutuyor ve vücudumu inceliyor. Hayır, ön tarafıma sıçrayan kana bakıyor. "Yaralandın mı?"

Değiştim. Tanınmaz bir şeye dönüştüm. Ama acıyor mu? "Hayır."

"Kimdi o?" Bu babamdan. Gözlerinde, değer verdiği kişilere karşı gelen herkese şiddet vaat eden o bakış var.

"Benimkilerden biri," diyor Hook Amca. "Neredeyse on yıldır bizimle birlikte; piçin teki ama kendi rızasıyla olduğunu söylüyor."

Ona sert bir bakış attım, bunu ifade ediş şeklinden hoşlanmamıştım. "Rızaya dayalı bir şeydi." En azından başlangıç için. Ama bunu açıklamak, orada gerçekten ne yaptığımı açıklamak anlamına gelir ki bu da Wolf'u açıklamak demektir ve ben bu konuşmayı yapmaya hazır değilim.

Annem aynaya bakar gibi iri kara gözleriyle beni süzüyor. "Bize neler olduğunu anlat."

Şimdi itiraf etme zamanı. Wolf'la işlerin kontrolden çıktığını itiraf etmenin. Onlara tehlikeli ve şiddet yanlısı bir sapığım olduğunu söylemek için. Bunun ne kadar boktan bir fikir olduğunu bilmeme rağmen onu cesaretlendirdiğimi açıklamak için. Kelimelerin neden boğazıma yapışıp kaldığını bilmiyorum. Gerçeği söylemek, bana daha önce hiç görmemişler gibi bakmalarından daha iyidir.

Henüz ondan vazgeçmeye hazır değilim.

Ben bir aptalım. Seyirciler polisi aramam, yardım için bağırmam, kendi vahşi ölümümü düzenlemeye yardım etmekten başka bir şey yapmam için çığlık atarken bile merdivenlerden yukarı koşan korku filmindeki kızım.

Yine de bir şey söylemek zorundayım. Derin bir nefes alıyorum. "Luke ve ben ayrıldık. Sanırım toparlanmam çok zor oldu ve bela aramaya başladım. O adamla takılmak için tuvaletteydim." Babalarımın biri boğuk bir ses çıkarıyor ama ben bakışlarımı annemden ayırmıyorum. "Biz tam ortasındayken içeri biri girdi. Tanımadığım bir adam. Takıldığım adamı öldürdü ve Kanca Amca bağırmaya başlayınca da kaçtı."

"Şu adam." Tink Teyze homurdanıyor. "Tanrım, Ruby, düzüştüğün adamın adını bile bilmiyor musun?"

Annem ona bakmıyor. "Yapmayacağımız şey kızımı utandırmak."

"Kim sürtükleri ayıplıyor? Ben sadece hayatta kalma içgüdüleriyle ilgili yorum yapıyorum." Omuz silkiyor, hiç pişmanlık duymuyor. "Ben de

üniversite öğrencileri ve iş adamlarıyla takıl, Ruby. Ve önce isimlerini öğren."

"Bu kadar yeter." Babam benimle Tink Teyze'nin arasına girdi. "Hadi eve gidelim." İtiraz etmeye başladığımda bana sert bir bakış attı. "Şimdi bağımsızlığına sarılmanın zamanı değil."

"Tamam," diyorum sonunda, kendimi çok küçük hissederek.

Kanca Amca'ya döner. "Sonrasında yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır. Bunu şirket içinde tutacağım. O hiç orada olmadı. Normalde bar kavgalarına karışan biri değildir ama bu da iyi bir hikaye. Bu işte yeterince uzun süre kalırsanız, eski kinlerin sizi yakalamasının bir yolu vardır."

Anlam ve tarihle dolu bir bakış alışverişinde bulunurlar. "Kızımızı getirdiğin için teşekkürler."

"Ne zaman istersen." Hook bana baktı. "Michelle'e çok uzun süre kızgın kalma. O sadece sana göz kulak olmaya çalışıyordu."

Dürüst olmak gerekirse, Michelle'e ne kadar kızgın olsam da, gerçek şu ki içgüdüleri yerindeydi. Boyumdan büyük bir işe kalkışmışım ve hızla batıyordum. Hâlâ da batıyorum.

Annem malikaneye dönene kadar beni bırakmadı. Annemle babam akıl oyunlarından birini yapıyor ve babamlar çekip gidiyor, annemi benimle uğraşmak zorunda bırakıyorlar. Bu erteleme uzun sürmeyecek ama belli ki üçü arasında benden gerçeği öğrenmek için en iyi şansın annemde olduğuna karar vermişler.

Bana saldırmaya başlamadan önce çocukluk odama girmemizi zar zor bekledi. "İlk aşkını kaybetmek zordur ama bu kendini tehlikeye atmak için bir bahane değil Ruby."

"Biliyorum."

"Öyle mi?" Sesi keskinleşiyor. Bu beklediğim gibi boğucu ve yumuşak bir kontrol değil ve bunun bir kavgaya dönüşecek olması beni neredeyse rahatlatıyor. Kendimi yeniden on altı yaşındaymışım gibi hissederek yatağa düşünüyorum.

şarap mahzeninden bir şişe aşırıldığı için başı belada. Annem gözlerini kısar. "Sen bir Belmonte'sin. Eylemlerinin senden daha fazlası için sonuçları var. Eğer o adam Kanca'dan başka birine ait olsaydı, ölümü bizi başka bir bölgeyle çatışmaya sürükleyebilirdi."

Homurdanıyorum. "On yıllardır savaş olmadı."

"Kesinlikle," diye tersliyor. "Çünkü insanlar bunu gerçeğe dönüştürmek için çok çalıştılar. Bunu bencil ve umursamaz davranarak yapmadılar."

Suçlu hissetmeliyim. Hissetmem gerektiğini biliyorum. Ama o burada duruyor ve beni yargılıyor, oysa ben onun benim yaşımdayken çılgınca şeyler yaptığını biliyorum. Ve o zamanlar savaş devam eden bir tehditti. "Bunu senden duymak çok güzel."

"Görüyorum ki şu anda seninle mantık yürütmek mümkün değil." Annem başını sallar. "Sabah konuşuruz. Ve konuşacağız derken ciddiym Ruby. Sana neler olduğunu açıklayacaksın." Arkasını döner ve odadan çıkar.

Onun güçlü kişiliğine çarpmadığım an, solgunlaşıyorum. O haklı. Pervasız ve bencil davranıyorum. Yaptıklarımınla sadece kendime zarar verecek normal bir insan değilim. Eğer Carver Şehri'ni tek başıma başka bir savaşa sürüklemeyi başarırsam. . .

Tek başına değil. Wolf da kendi rolünü oynadı.

Bu düşünceyle çantamı aldım ve telefonumu bulmak için karıştırdım.

Bu da neydi, Wolf?

Beni fazla bekletmiyor.

WOLF

musun, bebeğim.

Bu dört küçük kelimenin beni ateşlemesinden nefret ediyorum. Ne olduğunu biliyorum. Ateşle oynuyorum ve duramayacak kadar aptalım.

etrafta dolaşıp insanları öldüremezsın.

WOLF

Boğazını kestiğim için mi kızgınsın ... yoksa parmaklarımın üzerine sert ve dağınık bir şekilde boşalmanı sevdiğin için her şeyi tekrar yapacağına mı?

Yüzüm kızardı ve neredeyse telefonumu odanın diğer ucuna fırlatıyordum. Lanet olsun ona. Başka hiç kimse bu parçaya dokunmamıştı. İçimde böyle bir karmaşa potansiyeli olduğunu bile bilmiyordum. Her şey benim için çizilen yoldan çıkmamla başlamış olabilir ama sonunda çıkış yolu olmayan bir ormanda kaybolacağımı bilmeme imkân yoktu.

Ya da bir çıkış yolu istemeyebilirim.

Wolf bu sefer cevap beklemiyor.

WOLF

Belki de bunu tekrar yapmak için sabırsızlanıyorsunuzdur.

Ding ding ding, bir kazananımız var. Bu gerçek için kendimden biraz daha fazla nefret ediyorum. Ama duracak kadar değil.

Ama şimdi burada durmuş, kanım utanç ve öfkeyle kaynarken, geçen geceki küçük numaramın iki kişiyi daha tehlikeye atıp atmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Zayne'e mesaj atarken nefesimi tutuyorum.

Ne yapıyorsun?

Hemen cevap veriyor.

ZAYNE

Bu bir 'sende' mesajı mı? Belki de Michelle haklıdır ve senin için endişelenmeliyim.

Rahatlama başımı bile telefonuma bakıyorum. Bu Zayne, tamam.

Hâlâ hayatta olduğundan ve Tatiana'yı istemekten son kullanma tarihinin geçtiğinden emin olmak istedim.

ZAYNE

Çok kötüsün. Buna bayılıyorum. Tekrar hoş geldin, Ruby. Gelecek hafta sonu bizimle gelir misin?

Tabii. Detayları sonra mesaj atarsın.

İşimi bitirmek istiyorum ama Wolf bölge liderlerinin diğer çocuklarından birine zarar vermekten çekinse bile, özellikle Tatiana'yı becermemem konusunda gerçekten kararlı görünüyordu. Bana verdiği kartı çıkardım.

Sanırım o resmi saklayacağım, ama geçen gece için teşekkür etmek istedim.

Ona kafatası maskeli bir adam tarafından tehdit edilip edilmediğini sormanın iyi bir yolu var mı? Alt dudağımı ısıyorum. O bir arkadaş ya da aile üyesi değil. Benimle tekrar görüşmesi için onu manipüle etmeye çalıştığımı düşünmesini istemiyorum ama uygun bir uyarıyı takdir edeceğinden eminim.

Ayrıca, bu gerçekten garip, ama biraz takipçi edindim ve biraz sahiplenici, bu yüzden gözünüzü dört açın, tamam mı?

TATIANA

Benim için endişelenmen çok hoş ama başımın çaresine bakabilirim. İyi geceler, Ruby.

Eğer bir tane okuduysam, bu açık bir görevden alma. Telefonumu çantama geri koyuyorum ve kalkıyorum. Ailemle konuşmaktan sonsuza dek kaçamam ama şu anda bunu yapabileceğimden eminim. Belki beni bulduklarında ne söyleyeceğimi gerçekten biliyor olurum. Onları hayal kırıklığına uğratmaktan kaçınmak mümkün değil -o gemi çoktan kalktı- ama bunu daha az felaket haline getirecek bir şey var mı?

Buna gerçekten inanmak isterdim.

Odamdan çıkıyorum ve koridorda aceleyle, uygun bir penceresi olan misafir yatak odasına gidiyorum. Dışarıdaki yaşlı meşe, tırmanmak için duvara yeterince yakın uzanan mükemmel bir tırmanma ağacı. Diğer tarafta bir kamera var, ama beni ekranda gördüklerinde çoktan gitmiş olacağım. Daha önce hiç gizlice kaçmadım, ama bunu binlerce kez hayal ettim, eğer kaçarsam ne yapacağımı düşündüm.

ailemi gururlandıran bir evlat olmak için bu kadar kararlı değildim.

Bu, ciddiye alınmak isteyen bir yetişkinin yapacağı bir hareket değil ama yorgunum, sinirlerim yıpranmış durumda ve beni en başta bu karmaşanın içine sokan umursamazlık hissi hâlâ üzerimde. Kafamı toparlamak için zamana ve alana ihtiyacım var ve bu çocukluk evimde olmayacak.

Bir sonraki sokaktan taksiye atlayıp Luke'la paylaştığım daireye geri dönüyorum. En azından şimdilik.

Kapıyı açıp tökezleyerek içeri girdiğimde adrenalinin bitmiş, geriye sadece yorgunluk kalmıştı. Yatak odasına bakıp yatağı boş ve rahatsız edilmemiş bulduğumda bu his daha da belirginleşiyor. Luke geceyi başka bir yerde geçirmiş... belki de başka biriyle.

Göğsüme bir ağrı yerleşti. Artık onu tanımıyorum. Artık kendimi tanımıyorum.

Yüzleşmeye hazır olmadığım nedenlerden dolayı, oturma odasına geri dönüp battaniyeyi almadan ve kanepeye uzanmadan önce sadece yüzümü yıkayacak ve bir çift pamuklu külot ve Luke'un tişörtlerinden birini giyecek kadar duraklıyorum. Uyku beni saniyeler içinde alıyor.

BİR SÜRE SONRA, şafaktan çok önce, izlendiğim hissiyle uyandım. Gözlerimi yavaşça açtığımda mükemmele yakın bir karanlıkla karşılaşıyorum. Beni ne uyandırdı?

Başımı çevirdiğim anda cevabımı alıyorum. Dirseklerini dizlerine dayamış, sehpanın üzerinde oturuyor. Sokak lambalarının zayıf ışığı deri eldivenlerine ve maskesinin pürüzsüz malzemesine yansıyor.

Wolf.

O benim dairemde.

"Uyanık olduğunu biliyorum bebeğim." Hışırtılı sesi, amımın üzerinde bir parmak darbesi gibi hissediyorum.

Yüzümü ona dönmek için yan döndüm. "Burada olmamalısın." "Şşş." Eldivenli parmağını dişlerimin kıvrımına kaldırdı.

maskesine. "Erkek arkadaşını uyandırma."

Kapalı yatak odasının kapısına bir bakış attım. Luke ben uyuduktan sonra mı eve geldi? İçime gerçek bir korku yayılıyor. Luke'u artık sevmiyor olabilirim ama çok uzun zamandır seviyordum. Birlikte mutluluk dolu iki yıl geçirdik, yumuşak anlarla, kırılganlıklarla ve artık birbirimize uymasak bile değer vereceğim anılarla dolu iki yıl. Onun incinmesini istemiyorum. Ölmesini de istemiyorum. Wolf ikisini de yapabilecek kapasitede.

Sertçe yutkunuyorum. "Neden buradasın?"

"O çivili duvarların arkasında güvende kalmalıydın, bebeğim. Bunun yerine ailene karşı geldin ve gizlice dışarı çıktın. Bunu bir davetten başka nasıl algılayabilirdim ki?" Battaniyenin köşesini tutuyor ve yavaşça üzerimden çekiyor.

Pantolon giymediğim için sapkınca seviniyorum. Gözlerini görmesem bile, açıkta kalan tenimde gözlerinin sıcaklığını hissedebiliyorum. Ele geçirilmiş gibi hissediyorum ve eğer büyüye , o ilk mesajda bana büyü yaptığını düşünürdüm. Yine de bu bir kaçış. Gerçek şu ki, o bara girdiğimde ve erkek arkadaşımı aldatmayı seçtiğimde kendimle ilgili gerçeği tattım. Bu kararın ardından yaşanan her şey sadece benim omuzlarımda. İlk gece buna bir son verebilirdim; yapmamayı seçtim.

Tıpkı şu anda durmamayı seçtiğim gibi.

"Senden nefret etmeliyim," derken buluyorum kendimi. Aramızdaki gölgelere itiraf ediyorum. Herkesin içinde en çok onun anlama ihtimali var. "Sen bir canavarsın. İnsanları öldürdün. Beni takip ettin. Beni tehdit ettin."

"Sadece kendi eylemlerinizin sonuçlarıyla." Battaniyeyi yere bırakır ve tek bir parmağını

ayak bileğimden dizime kadar. "Ama haklısın. Ben bir canavarım. Birini tanımak için biri gerekir."

"Ben bir canavar değilim." Ama dizlerim onun dokunuşuyla aralanıyor. Ve sonra parmağı kalçamdan yukarı çıkıp külotumun kenarında durduğunda daha da açılıyor.

"Öylesin." Sesi çok emin geliyor, sanki buna gerçekten inanıyormuş gibi. Sanki beni gerçekten tanıyormuş gibi. "Hayatın boyunca iyi bir küçük kız maskesi takmışsın ama maskesinin altında dişlerin benimkiler kadar büyük." Bir parmak eklemeni amımın üzerinde gezdiriyor. "Beni tanımadan önce bile, amının tadına bakmak için insanların ölmesine izin vermeye hazırdın."

"Hayır."

"Evet." Klitorisime sertçe bastırarak beni sarsıyor. "Ailenin neler yapabileceğini biliyorsun. Seni becerdiğini bilseler o pis herifin yaşayanlar arasında kalmasına izin vereceklerini mi sanıyorsun?"

Elbette böyle aptalca bir nedenle birini öldürmeyeceklerini söylemek için ağzımı açıyorum ama bu bir yalan. Luke için hiç endişelenmememin bir nedeni de onun hayatın içinde olmaması ve kurallarımızın olması değil mi? Aynı kurallar teyzeme bağlılıklarını borçlu olan insanlar için de geçerli.

Teyzem annemle babamın başına gelenleri, annemle yaşadıkları romantik bir çatışmanın bölgeyi neredeyse en iyi iki generaline nasıl kaybettirdiğini izledi ve rotasını düzeltti. Hatta belki de aşırı düzeltti. Ne yazık ki -ya da neyse ki, kime sorduğunuza bağlı olarak- ailem de onunla aynı fikirdeydi. Sanırım farklı bir bölgeden yedeklerden biriyle evlenmemi ve bölgemizdeki bir infazcıyı diğerlerinin üzerine çıkarmanın olası tuzaklarından kaçınmamı tercih ederlerdi.

Bunu biliyordum ve umursamadım. Kurallar gizli değil ki. Rafe de biliyordu. Bu onun ölmeyi hak ettiği anlamına gelmez.

"İnsanları öldürmeyi bırakmalısın."

Homurdanıyor. Bileğindeki hafif gerginlik, külotumu kenara itip iki parmağını içime sokmadan önce aldığım tek uyarı. "Sevgililerini öldürmeyi bırakacağım"

başkalarını becermeyi bıraktığında, bebeğim. Bu kadar basit."

A Bu kadar basit. Sanki kendimi sapığıma tamamen teslim etmek mantıklı bir şeymiş gibi. Onun burada olması beni tekrar etkiliyor. Benim dairemde. Eğer Luke buradaydı . . .

Yatak odamın kapısına baktım. Daha önce kapalı mıydı? Emin değilim. Luke eve geldiğinde beni kanepede uyurken bulsaydı mutlaka bir şeyler söylerdi. Ama hayır, sanki hâlâ erkek arkadaşımış gibi düşünüyorum. Ama değil. Biz aslında yüceltilmiş oda arkadaşlarıyız.

Wolf çenemi acı verici bir şekilde kavıyor ve yüzümü ona çeviriyor. Ya da maskesine. "Seni kurtarması için erkek arkadaşını mı arıyorsun?"

"Hayır, tabii ki değil."

Eliyle çenemi tutarken bile parmaklarıyla yavaşça beceriyor. "Yalancı. Henüz onun hakkında konuşmadık."

Korku içimi yalıyor, arzumu boğmakla tehdit ediyor. "Kurt." O beni böyle tutarken konuşmak zor, ama kendimi zorluyorum. "Onu rahat bırak."

Birkaç vuruş boyunca sessiz kaldı, tek ses eldivenli parmaklarının içimde kaygan ve ıslak bir şekilde kaymasıydı. "Diğerleri

Kukunu. O farklı biri. Senin kalbini aldı. Onunla uğraştığımda, canını yakacağım."

"N-"

Kavrayışını değiştiriyor, ağzımı kapatıyor ve protestomu durduruyor. Öne doğru eğilip beni sertçe kanepeye bastırıyor ve iri bedeniyle beni orada sabitliyor. "Bana hayır diyemezsin Red. Bu konuda olmaz."

Vücudum sarılıyor ama bu duyguya karşı her şeyimle savaşıyorum. Avucuna karşı usulca konuşuyorum. " değil, Wolf. O bu işte masum."

"Masum." Kendime rağmen ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden olan hırıltılı bir ses çıkarıyor. "Şu anda bile onun hayatı için tartışıyorsun. Yıllardır onun sikine biniyorsun, onun yanında uyuyorsun, ona benim olması gereken tüm o küçük anları yaşıyorsun."

"Wolf, lütfen." Luke'la bir ilişki içinde kalmak istemiyor olabilirim ama bu onun başına kötü bir şey gelmesini istediğim anlamına gelmiyor. "Lütfen ona zarar verme. Her şeyi yaparım."

"Herhangi bir şey." Yine neredeyse hırlamaya benzeyen bir ses çıkarıyor. "Peki, Red. Seninle bir anlaşma yapacağım. Benim için bir şey yaparsan onu rahat bırakırım."

Rahatlama başımı döndürüyor. "Tamam."

"Onu kurtarmak için çok heveslisin." Parmaklarını içimden çekip çıkarıyor ve ben inlemekten başka bir şey yapamadan beni yüzüstü çeviriyor. Sert elleriyle külotumu indiriyor ve dizlerimi açmaya zorluyor.

Fazla zorlaması gerekmiyor.

Beni kabaca avuçlamak için kalçalarımın arasına uzandığında, kalçalarımı eğip ona amımı sunmaya başlamıştım bile. Eldiveninin derisi amımın dudaklarında edepsizce kayıyor. Sonra ağırlığı sırtımda, alçak sesi kulağımda. "O yan odada uyurken seni burada becermeme izin verir misin, eğer çok gürültü yapıp onu uyandırırsan boğazını keseceğimi ve sonra seni becermeye devam edeceğimi bilerek?"

Ürperiyorum ve ben bile korkudan mı yoksa beklentiden mi olduğunu anlayamıyorum. Eğer biraz aklım olsaydı, onu bunu yapmaması için ikna etmeye çalışırdım. Amımı avucuna doğru sallamazdım, o kadar ıslağım ki elinin ve bileğinin her tarafına damlıyorum.

"Evet," diye fısıldıyorum. Kendime bunun Luke'u güvende tutmak için katlandığım bir şey olduğunu söyleyebilirim ama bu kirli bir yalan. Çirkin gerçek şu ki, Wolf'u takip etmeye, onunla alay etmeye, ne kadar ileri gidebileceğini görmeye başladığımdan beri onun sikiinin peşinden nefes nefese koşuyorum. Beni ne kadar zorlayacağını.

"Seni çıplak bırakmama izin verecek misin bebeğim?"

Uzaktan, alarm zilleri kafamın içinde çınlıyor, ama onları görmezden geliyorum. Doğum kontrol hapı kullanıyorum. Bir şey olmaz. Muhtemelen. "Evet."

"Ne iyi bir küçük şehit." Klitorisimi beni sarsacak kadar sert çimdikliyor ama son anda bir iniltiyi yutmayı başarıyorum. Luke'un uykusu acayip hafiftir. Onu uyandırmak için fazla bir şey gerekmeyecek.

Sonra Wolf'un eli gitti. Fermuarı odanın sessizliğinde acı verici bir sesle çınlarken nefesimi tutuyorum. Boynumun arkasını kavırıyor ve beni kanepeye daha sıkı bastırarak daha da aşağı eğiyor. Körelmiş sikiinin başı girişimi dürtüyor ve tüm uzunluğunu içime sokmadan önce gerilmek için ancak bir anım oluyor.

Yüzümü kanepenin minderine gömüyorum, çılgılık atmamak için ısıırıyorum. Bu çok fazla ve yine de tek başıma penetrasyondan gelmeye hiç bu kadar yakın olmamıştım. Adam büyük. Geniş ve uzun ve normalde dayanmak için bolca ön sevişmeye ihtiyaç duyduğum türden bir boyut.

Wolf bana alışmam için zaman vermedi. Neredeyse tüm yolu geri çekiyor ve beni tekrar mızraklıyor. Tanrılar yardımcım olsun ama bir çılgılığı daha bastırmak zorundayım. Geriliyorum, tekrar üzerine atılmak istiyorum ama boynumdaki eli beni yerimde tutuyor.

Üçüncü yıkıcı darbede hemen geri çekilmiyor. Onun yerine bir elini kalçama dolayarak

Yavaşça içime girerken boş boş klitorisimi okşuyor. Sesi kulağıma alçak geliyor ve taktığı maske yüzünden zar zor bozuluyor. "Devam et, bebeğim. Orgazm olurken çığlık at."

"Hayır" diyecek kadar başımı kaldırdım.

"Birisi o am için ölürken çok daha sert boşalıyorsun." Aletinin içimdeki hareketini değiştiriyor, her hareketinde G noktama sürtünüyor. "Bana dişlerini göster bebeğim. Ona dişlerini göster."

Olması gerekenden daha cazip. Buradaki canavar ben değilim ama yine de Wolf'a tam olarak istediği şeyi verecek kadar ileri gittim. Çığlık atarak orgazm olmak ve Luke'u ölüme mahkûm etmek.

Yapamam.

Başımı tekrar kanepenin minderine gömmek niyetiyle eğiyorum ama Wolf benden önce davranıyor. Ön kolu, kazağı yukarı itilmiş, tam ısırduğım sırada ağızımla buluşuyor. Ve durmadım. Orgazmım boyunca onu ısıriyorum, bedenim kontrolü ele alıyor. Belki bir parçam onu da cezalandırmak istiyor. Kilit altında tutmak için çok uğraştığım bu vahşi yanıımı ortaya çıkardığı için biraz da olsa canının yanmasını sağlamak.

Beni kabaca sikerken orgazm dalgası dalga dalga yükseliyor ve tekrar yükseliyor. Etin ete çarpma sesi odayı dolduruyor ve bunun Luke'u uyandırmaya yetip yetmeyeceğini uzaktan merak edecek kadar farkındayım.

Duramayacak kadar ileri gittim.

Wolf nihayet orgazm olduğunda, benden çekiliyor ve boşalması çıplak kıcıma acı veren sıcak kirpiklerle vuruyor. Kolunu ağızımdan çekiyor ve dilimde kanın bakırimsı tadını fark edince dehşete kapılıyorum.

Saçlarımı ensemden çekip beni oradan ısıriyor. "Gerçekten de büyük dişler, Red."

"Kurt-"

"Sana bir adres mesaj atacağım. Yarın akşam yedide orada ol. Yan kapıya git. Kapının tokmağında iskelet bir anahtar var. Eğer gelmezsen, anlaşmamızı geçersiz sayacağım ve geçersiz ve çıkar benim hayal kırıklığım senin küçük

Erkek arkadaşım. Geçen gece kulüpte ve dün gece de barda etrafı dağıttıktan sonra, çok fazla hayal kırıklığına uğradım."

Gözlerimi kırpıştırarak açıyorum, onları ne zaman kapattığımdan tam olarak emin değilim. "Neden bahsediyorsun sen? Ne adresi? Az önce seni becerdim. Anlaşmamız bu."

"Bu zevkti, bebeğim. Bu ise iş. Onu yalnız bırakmak için ne gerektiğini bilmek istiyordun. İşte bu." Ensemin son bir kez hafifçe ısıyor ve sonra ayağa kalkıyor.

Sırtımda onun ağırlığı olmadan, başa çıkmaya hazır olmadığım bir şekilde savunmasız hissediyorum. Doğrulup gömleğimi çıkarıyorum ve kıcımı silerek pantolonunu düzeltmesini izliyorum. Yüzünü görmeyi umduysam da şansım yok: maskesini çoktan takmış. "Adreste ne var?"

"Yarın gece öğreneceksin." Uzun bir süre beni inceliyor gibi görünüyor ve eğer biraz romantik olsaydım, çıplak görüntümü hafızasına kaydettiğini düşünebilirdim. "Blöfümü görmeye çalışma. Ben blöf yapmam."

"Tatiana'ya zarar vermedin. Ya da Zayne'e."

Hala öyle. "O merhamet geleceğimiz için şimdiden pişmanlık duymaya başladığım iyi bir yatırımdı. Fikrimi değiştirtme bana."

Gitmeyi tartışıyormuş gibi yapabilirim ama ikimiz de biliyoruz ki tam olarak onun istediği yere gideceğim. Luke'a, Zayne ve Tatiana'ya karşı yenilenen tehdit olmasa bile giderdim. Kendimi hiç Wolf'un yanında hissettiğim kadar görülüş hissetmemiştim ve bu korkunç bir şey ama kendimi bu duyguyu tekrar tekrar aramaktan alıkoyamıyorum.

Wolf yanımdan geçip gidiyor ve birkaç saniye sonra ön kapının kapandığını duyuyorum. Kendimi yavaşça ona kadar saymaya zorluyorum ve sonra ayağa kalkıp açmak için yatak odasının kapısına gitmeden önce ikinci kez sayıyorum.

Yatak boş.

Luke eve hiç gelmedi.

Wolf benimle dalga mı geçiyordu yoksa Luke'un burada olmadığını bilmiyor muydu bilmiyorum. Sanırım fark etmez.

Luke güvende. Güvende kalmasını sağlayacağım. Ama bu yüzden gitmiyorum.

Telefonum çalışıyor ve Wolf'tan gelen mesaja bakmak için sehpaye geri dönüyorum. Bir adres ama Carver City'de değil. "Ne oluyor lan?"

Hemen ardından ikinci bir metin gelir.

WOLF

Ön kapınızı kontrol edin.

"Seni orospu çocuğu." Kapıya doğru yürüdüm ve açtım. Orada kimse yoktu. Onun yerine koridorun zemininde alçakgönüllülikle duran bir paket vardı.

alıp, kapıyı tekrar kilitlemek için zaman ayırıyorum - ne işe yarayacaksa artık - ve şimdi neyin peşinde olduğunu görmek için sehpaye geri dönüyorum. Kutu çok kaliteli. Kapağını kaldırdığımda, etrafında kurdele olan siyah bir kağıt mendil var. Kurdeleyi açıp kâğıdı geri katlıyorum ve ... "Kahretsin, Wolf, iyi bir zevkin var."

Elbiseyi kaldırıyorum ve nefesimin altında ıslık çalıyorum. Kısa ve şeffaf, kumaşın içine inci ipleri dikilmiş. İncilerin gerekli yerleri örttüğünü düşünmek istiyorum ama eminim ki gerçekte daha çok göğüslerim ve amım için bir çerçeve görevi görecekler. Kutunun geri kalanını kontrol ediyorum, iç çamaşırı bulamıyorum. Ancak bantlı topuklu ayakkabılar var. En sevdiğim markadan. Benim bedenimde. Çünkü ayakkabı numaramı bilmeseydi nasıl bir sapık olurdu ki?

Süslü.

WOLF

Yarın adrese vardıktan sonra üstünü değiştir. SADECE onu.

Söz verdim.

Ertesi sabah gelen kutumda bir uçuş ve otel onayı buldum. Bu orospu çocuğu her şeyi düşünmüş ve hiçbir şeyi şansa bırakmamış.

Bu muhtemelen bir tuzaktır. Varisler fazla seyahat etmez ve bunun iyi bir nedeni vardır. Carver Şehri'nde huzur olabilir, ancak bu, müreffeh şehrimize bakan ve kendileri için bir ısırtık almak isteyen dış tehditlerin olmadığı anlamına gelmez.

Wolf'un bu varlıklardan biriyle ilişkili olması mümkün. Hatta muhtemel. Tüm bunlar beni ailemin koruması altından çıkarmak ve sonra da istediklerini elde etmek için beni koz olarak kullanmak için hazırlanmış ayrıntılı bir plan olabilir.

Wolf'un bana verdiği adresi Google'da arattım, bir şey bulmayı beklemiyordum ama ilgimi çeken birkaç şey çıktı. Bir tanesi bir forum başlığı. "Vay anasını."

Posterde Black Rose Müzayedesi'nin her yıl bu adreste düzenlendiği iddia ediliyor. "Yok artık." Müzayedeyi duydum elbette. Herkes duymuştur. Ya da en azından bizim iş kolumuzdaki, gölgelerle bağı olan herkes. Bu bir tür açık sır, parası ve bağlantıları olan insanların gelip herkesin istemedikleri şeyler için teklif verebildikleri bir müzayede.

Bazen bu nesneler insanlardır.

Açık artırmaya .

Ailem beni öldürecek. Eğer Wolf'un niyeti buysa, Beast, Gaeton ve Belmonte topraklarının varisi Isabelle Belmonte'nin tek kızını açık artırmayla satmaksa, insanların bunu öğrenmemesine imkan yok. Herkes öğrenmeyecek. Utancım tam teşhir olacak ve bunu bu elbiseyi giyerek yaparsam?

Hayır. Kesinlikle olmaz.

Telefonuma bakıyorum ama mesajımın altındaki bildirimin okundu olarak değişmesi dışında hiçbir şey olmuyor. Cevap yazmaya bile çalışmıyor.

Ben ciddiym, Wolf. Bunu yapmayacağım. Bu çok uzak.

Otuz saniye sonra bir resim geliyor ve kalbim mideme iniyor. Luke'un fotoğrafı. En sevdiği kafede oturmuş, yüzünde konsantre olmuş bir ifadeyle dizüstü bilgisayarına eğilmiş. Çalışırken etrafındaki dünyadan tamamen habersiz. Kurt onun boğazını kesebilir ve o adamın geldiğini asla göremez.

Wolf tehdidini yinelemiyor ama buna gerek de yok. Bu fotoğrafı çekecek kadar yakın, yani tehdidini yerine getirecek kadar yakın.

Sertçe yutkunuyorum, midem bulanıyor.

Senden
nefret
ediyorum.

WOLF

Yakında görüşürüz,
bebeğim.

YALAN söyleyip aileme kendimi iyi hissetmediğimi söylüyorum, neden evde olmadığımı dair sivri sorularını duymazdan geliyorum ve Michelle ile Zayne'den gelen iyi niyetli mesajlardan kaçıyorum. Sonra havaalanındayım ve uçağa biniyorum. Wolf bana birinci sınıf yer ayırtmıştı ama bunun kıymetini bilemiyorum. Ya da indiğimde beni bekleyen şoför ve arabayı. Her ayrıntıyı düşünmüştü. . . ve ben düşünmekten başka bir şey yapmadım.

Wolf tarafından daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde görüldüğümü hissedebilirim ama bu onu tanıdığım anlamına gelmez. Neye benzediğini bilmiyorum. Beni istediğini söylüyor ama yalan söylemek kolay.

Ona anlamlı bir şekilde meydan okumadım. Tanrı aşkına, beni çıplak sikmesine izin verdim.

Sınırlarını terk edip kırsala doğru ilerlerken şehir etrafımda dönüyor. Ondan haber alamadığım süre uzadıkça kendimi daha da kötü hissediyorum. Kendime bu kadar zayıf olmamam gerektiğini söylerken bile telefonuma uzanmaktan kendimi alamıyorum. Bu sefer mesaj atmaya zahmet etmiyorum. Onu arıyorum.

Cevap vermeden önce beni fazla bekletmiyor. "İyi zaman geçiriyorsun."

Görecek bir şey olmadığını bilsem de etrafıma bakıyorum. "Kimsin sen, Kurt?"

Bir süre sessiz . "Müzayedede öğreneceksin." Kalbim küt küt atıyor. "Ne?"

"Hadi ama bebeğim. Seni müzayedeye gönderip başkasının almasına izin vereceğimi düşünmedin, değil mi?"

Dürüst olmak gerekirse, ne düşüneceğimden emin değildim. Koltuğa geri yerleştim ve kendime onun sözleriyle rahatladığım için yedi farklı türde aptal olduğumu söyledim. Bana hiçbir şey vermedi. Ona güvenmek düpedüz intihar etmek demek. "Ben de beni kimin için çalışıyorsan ona servis ettiğini sanıyordum."

"Sen benimsin, Ruby."

Adımı tekrar söyleyince irkildim. Bebek değil. Kırmızı değil. Ruby. Boğazımı temizliyorum. "Tüm bu şarkı ve dans neden? Beni çoktan elde ettin. İyice." Neden sorduğumu bilmiyorum. Etkileşime başladığımız ilk andan beri bilgilerini gizli tutuyordu. Şimdi açık olması için bir sebep yok.

"Çünkü sen benimsin," diye tekrarlıyor. "Ve bunu herkesin bilmesinin zamanı geldi."

Oh. Oh. "Demek ayağıma işiyorsun."

"Hayır, bebeğim. Bu bir niyet beyanı. Seni açık artırmaya çıkardıktan sonra, dünyamızda bir değeri olan herkes senin kime ait olduğunu bilecek. Artık gizlice dolaşmak yok. Daha fazla oyun yok. Kötü olmaya zorlanmış iyi bir kızmışsın gibi davranmak yok."

Göğsüm çok daraldı. "Ailem öğrenecek. Bunu biliyorsun, değil mi? Niyetinin ne olduğu önemli değil. Seni asacaklar ve derini yüzecekler."

Wolf, piç kurusu, kıkırdar. "O zaman sanırım seni kendime aşık etsem iyi olacak, böylece benim adıma araya gireceksin."

Kafamdaki telaş beni neredeyse onu yanlış duyduğuma ikna ediyor. Şehvet, evet. Ama aşk mı istiyor? Belki de ne kadar sahiplenici, ne kadar kıskanç olduğunu görmeliydim. Bu sadece iki şekilde sona erecekti; ya ikimizden biri ölecekti ya da birlikte olacaktık.

Yine de bu saçmalığı söylemesi çok çirkin. "Yüzünü bile görmedim. Neredeyse tek bir konuşma bile yapmadık. Sırf beni boşaltmakta iyisin diye aşık olmamı bekleyemezsin."

"İşte burada yanıyorsun bebeğim. Tüm bu korkaklığa ve küçük konuşmalara ihtiyacımız yok. Birbirimizi görüyoruz." Arka plandan bir ses geliyor ve boğazını temizliyor. "Kapıcıyla uğraşma. Onlar senin gevezeliğini benim kadar sevimli bulmazlar."

"Kurt-"

"Yakında görüşürüz." Telefonu kapattı ve beni öylece bıraktı. Bu deneyimle ilgili hiçbir şey beklediğim gibi olmadı, ancak geriye dönüp baktığımda, dar görüşlülüğümün suçlu olduğunu kabul edebilirim. Başından beri bir planı olduğu açıkken, ben ona o anda tepki veriyordum. O ilk gece Rafe ile yatmasaydım ne yapardım merak ediyorum. Bahse girerim farklı bir açıdan yaklaşırdı. Piç kurusu.

Araba ana yoldan çıkıyor ve ben geniş araziye bakıyorum. Paramız var ama bu zenginlik farklı bir seviyede. Burası belli ki özel bir konut, ama teyzemin malikanesinin iki ya da üç katı büyüklüğünde ve arazisi sonsuza kadar uzanıyor gibi görünüyor. Uzakta, büyük bir gölün kenarına tünemiş bir kayıkhaneye bile bakıyorum.

Wolf'un söylediği gibi ana girişi atlayıp yan tarafa doğru dönüyoruz. şoför kapıyı benim için açık tutarken ve çantamı iskelet anahtar tokmağı olan kapının yanına yere koyarken tek kelime etmiyor. Arabaya geri dönüp arkalarına bakmadan uzaklaştıklarında onlara teşekkür etmem gerekip gerekmediğine hala karar veriyorum.

"Sanırım bu sorunun cevabı bu." Artık geri dönüş yok. Kapıya doğru yürüyüp kapıyı çaldım.

T Kapı bir fuayeye değil, dar bir salona açılıyor. Daha iyi bakmaya çalışmıyorum. Tüm dikkatim konsiyerjdeyken olmaz. Onlar bir

Zayıf vücutlarına göre dikilmiş üç parçalı pahalı bir takım elbise giyen uzun boylu beyaz bir adam. Kaç yaşında olduklarını tam olarak kestiremiyorum; kırk ile altmış arasında bir yerde: pürüzsüz ciltlerinde ince çizgiler olacak kadar yaşlılar, yirmili yaşlardaki insanların pek beceremediği bir şekilde tecrübeli görünüyorlar ama yaştan en ufak bir şekilde etkilenecek kadar da yaşlı değiller.

Bana bakarken ne düşündüklerini tahmin bile edemiyorum. "Bu taraftan, lütfen."

Beni götürdükleri oda lüks ve sevimli ama kapının dışında bir kilit var. Telefonum ve çantam da elimden alındı. Yapmaya karar verdiğim şeyden bir kez daha şüphe duymama yetiyor.

Bu bir sapıkla kedi fare oynamanın ötesinde bir şey. Güvenliğin ilk kuralı ikincil bir yere gitmemektir ve ben gönüllü olarak bir uçağa bindim ve bu kapıcının beni bir hücreye kilitlemesine izin verdim.

"Lütfen bunu imzalayın."

Sözleşmeye bakıyorum. "Lanet olsun." Çok büyük. Bir oturuşta okuyamayacağım kadar büyük, hukuk diline girmem gerektiğinde gözlerim hemen kaymasa bile. Çalışanlarımız arasında avukatlar olmasının bir sebebi var.

Konsiyerj anlayışsız. "İmzalayana kadar ilerleyemeyiz."

Onlardan CliffsNotes versiyonunu istemek geliyor içimden ama doğruyu söyleyeceklerine güvenmek için bir neden yok. "Bunu okumam lazım."

"Elbette."

Gitmelerini bekliyorum. Gitmediler. Karşımdaki kısa sandalyeye oturdular, uzun bacak bacak üstüne attılar ve ... beklediler.

Sözleşmeye göz gezdirirken tenim ısınıyor. Anlamamaktan korkmama rağmen, nispeten anlaşılır. Ev, kazanan teklifin yüzde 20'sini benim üzerime alıyor. Gerisini ben alıyorum.

Bunu imzalayarak -açık arttırmaya bir eşya olarak katılarak-kazananın benimle ne yapmak isterse yapmasına izin veriyorum. Beni sakat bırakabilecek ya da öldürebilecek her şey istisnadır.

Kapıcıya bakıyorum. "Güvenli kelimeler yok mu?"

"Sözleşme sizin güvenli sözünüzdür." İnce ince gülümsüyorlar. "Ve her oda, böyle bir şeyin gerekli olması halinde bir panik butonu ile donatılmıştır."

Güvenli kelimeler böyle çalışmaz.

Okumaya devam ediyorum. Sözleşme, başıma gelebilecek herhangi bir zarar için House'un sorumluluğunu ortadan kaldırıyor. Başvurabileceğim tek yol, açık arttırmada teklif ettiğim üç günün tesiste geçecek olması, yani işler ters giderse orada Wolf olmayan birinin bulunacak olması. O zaman, sözleşmeyi iptal edebilir ve aldığım miktarı geri ödeyebilirim ... gerçekten gösterişli bir ücret karşılığında - ek yüzde 30.

Eğer kazanan Wolf olursa. Bana hiç zarar vermedi. Beni korkuttu, evet, ama gerçek zarar vermek için çok fırsatı oldu ve o çizgiyi asla geçmedi.

Ama Wolf'un burada konuştuğumuz gibi parası olup olmadığını kim bilebilir? Her şeyi düşünmüş gibi görünüyor, ama ya cebi ondan daha dolu biri varsa? Buranın güvenliği çok sıkı. Bana ulaşmak için Doğu Yakası'nın mafya babalarını öldüremez.

Bu düşünce beni biraz ürpertiyor. Ben gerçekten aptal bir canavarım.

Kendimi vazgeçiremeden imzaladım. Kapıcı sözleşmeyi topluyor. "Bu öğleden sonra müzayededen önce bir gösteri var. Bu süre boyunca sessiz ve hareketsiz olmanız beklenecek."

"Tamam." Zor yutkunuyorum.

Kapıcı başka bir şey söylemeden ayrılır. Kilit birkaç saniye sonra tıklıyor. Burada olmayı kabul ettiğim ve sözleşmeyi imzaladığım halde beni neden içeri kilitlediklerini sormak istiyorum ama soracak kimse yok.

İnzivaya çekilmem uzun sürmedi. Bir çift insan gelip beni binanın farklı bir bölümüne yönlendiriyor ve burada bir dizi güzellik uygulamasına tabi tutuluyorum. Vücut peelingi, saç kesimi, profesyonel makyaj. Kendime iyi baktığımı sanırdım, geçmişte çok bakımlı olduğum söylenirdi ama bu başka bir seviyede.

Tüm bunlar olurken tek kelime etmiyorlar. Sorularıma cevap almak için üçüncü girişimden sonra pes ediyorum ve sadece eğlenceli kısımların tadını çıkarıyorum.

Ne yazık ki o zaman kötü düşünceler dolaşmaya başlıyor. Wolf bu gece beni herkesin önünde sahipleneceğini söylemişti ama beni rahatlatmak için yalan söylüyor olabilir. Eğer Carver Şehri'nin düşmanlarından biri açık artırmada beni kazanırsa... eğer talep ederlerse...

Ürperiyorum. Pişmanlık duyuyorum. Bir sürü pişmanlık. Özellikle de ayın için ne giymem gerektiği elime tutuşturulduğunda. "Hayır. Kesinlikle olmaz."

O kişi - bana adını hiç vermedi - gözünü bile kırpmadı. "Tartışacak vaktimiz yok. Ya bunu giy ya da hiçbir şey giyme."

Bakıyorum. Elbette beni çıplak bırakmazlar ... ama söyledikleri tam olarak bu. Ellerinden sarkan giysi çok daha iyi değil. Wolf'un benim için seçtiği şey değil, ama aynı derecede az örtüyor. Hatta daha azını.

Başka seçeneğim yok.

Şeffaf kılıf elbiseyi çekiyorum; hafif bronz tenimi ve uzun kıvılcık saçlarımı en iyi şekilde ortaya çıkaran koyu zümrüt tonunda bir elbise. Görevli bana bir çift askılı ince topuklu sandalet uzatıyor ve ben de yüzümü buruşturarak protesto ederek onları giyiyorum.

O gösteri zamanı. Ya da izleme zamanı, görünüşe göre.

BURADA . . . kaideler.

Bir parçam bunun özellikle bir seks müzayedesini olduğunu düşünmüştü ama görünüşe göre durum böyle değil. Kaidelerin üzerine tünemiş bir avuç insan var, ancak paha biçilmez bir elmas kolyeden ünlü sanat eserlerine, ensemdeki küçük tüyleri diken diken eden garip bir kadehten lanet bir çiçeğe kadar her şeyi tutan daha da fazlası var. Kim bir çiçeği açık artırmayla satar ki?

Peygamber çiçeği mavisi bir elbise gözüme çarpıyor ve detayları fark ettiğimde neredeyse ayaklarım takılıyor. O elbise

süsledi Bryson Kadınlar içinde at en az iki

Başkanlık açılışları. Bu sürtükler Kennedy'ler gibi ama daha da güçlüler. Bu elbisenin burada ne işi var?

Kendini açık artırmaya çıkaran ya da açık artırmaya çıkarılan tek kişi ben değilim. Yanından geçerken göz teması kurmadığım ufak tefek sarışın bir kadın var. Çok güzel bir kadın. Eminim büyük bir teklif alacaktır.

Sıranın sonuna yakın boş bir kaideye yönlendirildim ve tünemek için dikkatlice yukarı çıktım. Fazla yer yok, bu yüzden

Üzerinden düşme riskini almak istemiyorsam vites değiştiremeyeceğim, hatta dönemeyeceğim. Yerden sadece on beş santim yüksekte ama bu aşağılayıcı olurdu.

Bir nefesle diğeri arasında ışıklar sönüyor ve oda karanlığa gömülüyor. Ürkek bir ses çıkarmamak için çenemi kapatmak zorunda kalıyorum ama en azından birkaç kişinin ağzından kaçırıldığını duyuyorum. Artık kimseyi göremiyor olsam bile, bu kendimi daha az yalnız hissetmemi sağlıyor.

Ve sonra spot ışıkları tepemde yanmaya başladı. Bu sefer irkilmemek için kendimi zor tuttum. Başlangıçta pek bir şey göremiyordum ama gözlerimdeki ışıklarla sahnede de olabilirdim. Kapıların açıldığı izlenimine kapılıyorum, aramızdaki koridorlarda yürüyen insanların mırıltısını duyuyorum, ama bedenlerin belli belirsiz dış hatlarından fazlasını algılayamıyorum.

Korkunç ve biraz da seksi.

Kimse bana dokunmaya çalışmıyor. Benimle etkileşime geçmeye çalışmıyorlar. Sadece kaidemin etrafında dönüyorlar ve satın alınacak bir nesneymişim gibi benim hakkımda konuşuyorlar.

Sanırım öyleyim.

Tüm bunlar olurken, kitleler arasından tanıdık, çakıllı bir ton seçmeye çalışarak iyice konsantre oluyorum. İmkânsız bir görev. Yine de dikkatimi dağıtıyor, en azından yanımda hafif bir ses "Şu saça bakar mısın? Yumruğuma dolanmasını çok isterdim."

Daha alçak bir ses kıkırdar. "Eminim yapardın." Rus aksanından bir iz var. "Ama bu senin için değil, aşkım. Kurt'un gözünün onun üzerinde olduğunu duydum. Onunla avının arasına girmemen gerektiğini çok iyi biliyorsun."

Başımı seslerin geldiği yöne çeviriyorum, Kurt'umu neden tanıdıklarını sormak için ağzımı açıyorum ama artık çok geç, uzaklaşıyorlar. Bunun berbat bir fikir olduğunu bile bile, neredeyse aşağı inip peşlerinden gideceğim. Kurt'un onun için uydurduğum bir isim olduğunu sanıyordum, benim Kırmızı Başlıklı Kız olduğuma yaptığı göndermeye arsızca bir selam vermek için. Başkaları ona böyle sesleniyorsa, bunu daha önce de yaptığı anlamına mı geliyor?

Wolf cevapları bu gece açık artırmada alacağıma söz verdi, bu yüzden onu gördüğümde sormak zorundayım. Ayrıca, sözleşmeyi imzaladım. Artık caymak için çok geç.

Dahası, geri istemiyorum.

Ailem ne yaptığımı öğrenince beni öldürecek. Bu düşünceyi bir kenara itiyorum ve önümüzdeki bilmem ne kadar süreyi atlatmaya odaklanıyorum. İnsanlar gelmeye devam ediyor; bazıları başka ödüllere odaklandıkları için yanımda durma zahmetine girmiyor, ama diğerleri duruyor.

Göğüslerim, saçlarım, kığım hakkında yorum yapıyorlar. Bazıları amımın tadının nasıl olduğunu bile tahmin ediyor.

Kendileri öğrenmeye çalışırlarsa Wolf'un onlara ne yapacağını hayal ederek zaman geçiriyorum. Kanlı ve vahşi olurdu ve daha sonra bana geldiğinde, her yerinde şiddet izleri olurdu, beni hiç sikilmediğim kadar sert sikerdi.

Yavaşça, o kadar yavaş ki neredeyse fark etmiyorum, son katılımcılar da alandan çıkıyor. Işıklar yanıyor ve ben gözümü kırptırarak şaşkın bir halde kalıyorum.

Gün boyunca beni sıkıştıran kişiden farklı biri, aynı pahalı siyah giysileri giymiş olarak beliriyor. "Bu taraftan lütfen."

Başka bir kapıdan geçip küçük bir soyunma odasına götürülüyorum. Orada makyajım rötuşlandı, saçlarım düzeltildi ve vücudum Wolf'un verdiği elbisenin içine sokuldu, ayaklarım gök yüksekliğindeki topuklu ayakkabılara bağlandı.

Sonuncusu uygunsuz gelmişti; bu ise bir davet. Tam da şüphelendiğim kadar abartılı. Aynada kendime bakıyorum - sergilenen pembe meme uçlarıma, muhteşem kakma incilerle çerçevelenmiş kalçalarımın arasındaki yırtmacımın ipuçlarına.

Saçlarım dikkatsizce dalgalanırken ve makyajım çoğunlukla doğal tutulurken, okyanus spreyinden yeni çıkmış bir tür deniz perisi gibi görünüyorum.

Sikişmek isteyen biri.

"Lütfen biri sizin için gelene kadar burada bekleyin. Sizi açık artırmanın sahneye götürecekler ve daha sonra açık artırma bitene ve ödeme detayları sonuçlanana kadar ikamet etmeniz için sizi buraya geri getirecekler. Tüm bunlar tamamlandıktan sonra kazananla rezerve ettikleri odada buluşacaksınız."

Midem açlıkla ilgisi olmayan bir şekilde boş hissediyor. Bu oluyor. Artık geri dönüş yok. Belki de ilk mesajı aldığı andan itibaren yoktu. Hatta daha önce.

"Tamam," diyorum.

Kişi gülümser. "Bu işlerle son derece dikkatli bir şekilde ilgileniyoruz. Ödemeniz siz bu odadan ayrılmadan önce bize verdiğiniz hesaba yatırılacaktır."

"Bakire olmamam çok kötü. Çok para kazanabilirdim."

Biraz gülüyorlar. "Şaşıracaksınız. Bazı müşterilerimizin zevkleri el değmemiş olanlara yöneliyor, ancak birçoğu neyi sevdiklerini bilen ve denemeye istekli bir ortağı tercih ediyor."

Deney.

Bu kelime içime bir zonklama gönderiyor. "Doğru ya. Sanırım bu benim."

"Zamanı geldiğinde döneceğim."

Bir kez daha kendi düşüncelerimle baş başa kaldım. Bu sefer, konuşacak bir şey yok. Uyuşmuş bir şekilde oturup sıramı bekliyorum, kaderimi bekliyorum.

Bir saat ya da sadece birkaç dakika sonra kapım açılıyor ve Konsiyerj beliriyor. İfadeleri her zamanki gibi profesyonelce boş. "Vakit geldi."

Beni koridordan geçirip binanın yeni bir bölümüne götürdüklerinde başka kimseyi görmüyorum. İzleme odasını sahneye dönüştürmelerini bekliyordum, ama daha iyi bilmeliydim. Zengin insanların bodrum katında koca bir tiyatro salonu olması zirve noktası. Nasıl bir ailede doğduğumu düşününce taş atamam sanırım ama gerçekten çok saçma.

Belki de kendimi açık artırmaya çıkarılmak üzere olduğum ve ihaleyi kimin kazanacağı konusunda hiçbir kontrolüm olmadığı gerçeğinden uzaklaştırmaya çalışıyorum. Wolf'a ya güvenirim ya da güvenmem. Belki de güvenmem aptallığın daniskası, ama izlediğim yabancıнын anısına sımsıkı sarılıyorum.

Kurdun gözü onun üzerinde. Onunla avının arasına girmemen gerektiğini çok iyi biliyorsun.

Eğer o kişi bunu biliyorsa, belki başkaları da biliyordur. Belki bir teklif savaşı bile olmaz. Belki de bunu kafamda kuruyorum ve düpedüz hayal kırıklığı olacak.

Kapıcı, karanlığa uzanan büyük bir kapının hemen önünde durur. "Sahne bu tarafta. Diğer kapıya doğru yürüyün ve çağrılmayı bekleyin."

Bir korku şimşeği bana cesaret girişimimi unutturuyor. "Gidiyor musun?"

"Almam gereken başka açık artırma eşyaları var. Gidin." Dönüp uzaklaşıyorlar.

Kapı aralığından geçip gölgelere doğru yürümekten başka yapacak bir şey yok. Yakınlardaki bir sandalyenin üzerine dikkatlice örtülmüş bir giysi parçası var ve ona doğru kaymaktan kendimi alamıyorum. Bryson'ın açılış elbisesini tanıdığımda gözlerim irileşiyor. Neden burada öylece duruyor? Şu anda sahnede olması ve alıcı bulması gerekmiyor muydu? Belki de asıl sahibi fikrini değiştirmiştir.

Muhtemelen geri çekilip beni sözleşmeden azat etmeleri için yalvarabilirim. Ama gururum buna izin vermiyor. Suçluluk duygusu yükseliyor ve bir ayağımdan diğerine geçiyorum. Gururum. Şaka gibi. Bunu Luke için yapmaya, onu güvende tutmaya odaklanmalıydım ama aklımda sadece Wolf var.

gerçekten bencil bir sürtüksün, değil mi?

Evet. Gerçekten öyleyim.

Çenemi kaldırıyorum, derin bir nefes alıyorum ve kapıdan içeri giriyorum. Üç adım içeri girdiğimde, mekânın dışarıdan görüldüğü kadar karanlık olmadığını fark ediyorum. Hafif bir ışık var.

Köşeyi dönüyorum ve yaklaştıkça bir fısıltı sesi bana ulaşıyor.

"Satıldı! Bir dolara, günün adamına. Bana." Mırıldanan bir ses tenimi geriyor. Sanki seks sesin içine şişelenmiş gibi. Gülüyor, alçak sesle ve günahkârca. "Seçme şansın vardı."

İkinci bir kapının hemen içinde duruyorum ve geniş bir odaya bakıyorum. Buranın teması olan ışıklandırma yüzünden görmek zor. Sahnenin diğer tarafındaki basamaklardan inen, uzun siyah saçlı, zayıf, beyaz bir kadın görüyorum, başı öne eğik ve yumrukları sıkılı. Derisinden başka bir şey giymemiş.

Birden kendimi abartılı giyinmiş hissettim.

Bekle, az önce kendini bir dolara mı sattı?

Çıplak kıcının görüntüsü ve düşük fiyat etiketi dikkatimi o kadar dağıtıyor ki sahnedeki diğer kişiyi tamamen kaçırıyorum. Çıplak değil ama onda çıplak kadından çok daha abartılı bir şekilde seksi çağrıştıran şey var. Beyaz bir adam, düşük askılı deri pantolon giymiş ve başka bir şey giymemiş, uzun beyaz-sarı saçları topuz yapılmış ve bir kısmı örülmüş, şehvetli alt dudağında bir yüzük parlıyor.

Dönüyor ve hatasız bir şekilde beni buluyor. "Utanma aşkım. Gel de insanlara ne almaya geldiklerini göster." İtaat edip etmeyeceğimi beklemeden tekrar dönmeye başladı bile. "Sıradaki açık artırma ürünümüz oldukça özel bir şey. Bakire değil, yüzden fazla umutlanma. İyi... çok iyi... otoriteye göre, aşağı inip kirleniyor ve kötü olmayı seviyor."

Sahneye çıkıyorum ve ciğerlerim göğsümde büzüşüyor. Korkak değilim, ama amımın ve göğüslerimin sergilenme şeklinin, orada bulunan herkesin beni görebileceğinin ve hayal edebileceğinin ve ... acı verici bir şekilde farkındayım. Titriyorum ve bunun korkuyla mı yoksa arzuyla mı olduğundan tam olarak emin değilim.

"Doğru, Carver City'nin kendi Ruby Belmonte'si, Belmonte bölgesinin varisi." Adam

mükemmel dişlerini göstererek gülümsüyor ve beni yaklaşıyor. "Çok uzun zamandır iyi bir küçük mafya prensesiydi, o kadar ki ben de neden kapımızı kararttığını merak ediyordum." Gölgelerle yıkanan izleyicilere hınzırca bir gülümseme fırlatıyor. "Ve yine de işte burada, yolunmaya hazır."

Elimi onun eline koyma kararını tam olarak ben vermedim. Bu sadece onun çekiciliği sayesinde oluyor. Eğer maskeli bir adamdan hoşlanıyor olmasaydım, sadece bu adamın yanında durduğum için bile var olmayan külotumu düşürebilirdim.

Sırtımı göğsüne dayayarak beni döndürüyor ama kalçalarını kıcımdan çok dikkatli bir şekilde uzak tuttuğunu, bana sürtünme fırsatını kullanmadığını fark ediyorum.

Elimi bırakıp çenemi yakalıyor ve boğazımı açarak beni kendisine doğru eğiyor ve vücudumu sergiliyor. "Şimdi, şu lezzetli küçük şeye bakın, aramızda dolaşıyor. Kötü biri olduğunu düşünüyor olabilir ama biz gerçeği biliyoruz. Günaha daha yeni adım attı ve bugün birilerinin şanslı günü çünkü ona ne kadar ahlaksız olabileceğimizi gösterecekler."

Işıklar daha parlak hale gelmedi, ama orada ve klitorisimde toplanan ısı nedeniyle meme uçlarımı aydınlattıklarına yarı yarıya ikna oldum.

Teşhir edilmenin benim sapkınlıklarımdan biri olduğunu kim bilebilirdi? Ben değil.

"Ne kadar da güzel kızarıyor." Alçak sesle ve biraz da acımasızca gülüyor. "Bahse girerim kıcı sağ elin altında güzelce kızaracak. Açık artırmayı çeyrek milyon dolardan başlatalım."

Hafif müzikal sesli biri "Üç yüz olsun" diye seslenir.

"Sevgilim, bak onları ne kadar heveslendirdin. Bu tatlı küçük kedi için minimum teklif yok." Sesini biraz yükseltiyor. "Ama bundan daha iyisini yapabiliriz. Üç elli duyalım." Bu neredeyse bir emir.

Tekliflerin bu kadar yüksek olacağını hiç düşünmemiştim. Elbette ailemin kasada saklı bir serveti olabilir ama normal insanların yüz binlerce dolara erişimi yok.

Wolf mu? Kim olabilir ki bu insanların etrafa saçtığı paraya erişebilsin?

Ben düşünürken, teklifler hızla yükseliyor. Dört yüz. Beş yüz. Vay anasını.

Müzayedeci bana yavaşça gülümsüyor. "Onları boğazlarından yakaladın, aşkım." Tam olarak sessiz olmaya çalışmıyor, ama bu kelimeleri herkese telaffuz etmiyor. "Arkanı dönüp biraz eğilersen onları bir milyona çıkarabileceğimize bahse girerim. Ne aldıklarına iyice baksınlar." Yüzünü biraz indiriyor, neredeyse öpülecek kadar yakınlaşana kadar. "İkimiz de bundan zevk aldığını biliyoruz. Ne kadar olduğunu görsünler."

O haklı.

Kukum resmen damlıyor. Sesler çok hızlı çıkıyor, çok hızlı konuşuyorlar, içlerinden birinin Wolf olduğundan emin olamıyorum. Yavaşça ve kalçalarımı biraz daha döndürerek arkamı dönüyorum. Sanki bir işaretmiş gibi, bir yerden yavaş, şehvetli bir müzik başlıyor.

Müzayedeci ıslık çalar. "Görünüşe göre şanslıyız. Küçük bir ön gösterimimiz var. Beş elli duyabilir miyim?"

Müzikle aynı anda eğiliyorum ve yemin ederim ki buz gibi, klimalı hava amımı okşarken kolektif solumayı gerçekten duyuyorum.

"Bir milyon." Ses alçak, biraz törpülenmiş, biraz aksanlı ve beni tam kalbimden vuruyor. Bu sesi tanıyorum. Sahibiyle alay etmek için günlerimi harcadım, sonunda tüm oyunlar olmadan sadece ikimiz olduğumuzda bana ne gibi iğrenç şeyler söyleyeceğini hayal ederek saatlerimi harcadım.

Kurt. Omurgam dikleşti ve arkamı döndüm. "Satıldı," diye geveledim.

Müzayedeci güler. "Birisi hevesli, ama açık artırma bitene kadar bitmez. Bir milyon beşlik alabilir miyim?"

"Bir kişi daha teklif verirse beynine bir kurşun sıkarım Azrail."

Müzayedeci - Azrail - baştan çıkarma numarasını bırakır ve soğuk davranır. "Misafirlerimi tehdit etme, Wolf. Onu mu istiyorsun? En yüksek teklifi ver. Aksi takdirde beynine bir kurşun yiyecek olan diğerkonuklarım değıl. Burası tarafsız bölge ve buradaki herkes kurallara uyduğı sürece misafirperverliğimin tadını çıkartıyor. O yüzden uyun."

Sessizlik uzuyor ve sonra uzamaya devam ediyor, havada ağır bir tehdit var. Kimse ses çıkarmıyor. Azrail usulca küfreder. "Öyle olsun. Sevgili Ruby Belmonte'miz Deli Kurt'a gidiyor. İyi şanslar aşkım. Buna ihtiyacın olacak."

"Yürüdüğüm yönün tersine doğru sahneden çıkıyorum. Bir sonraki adımda ne çıkacağını görmek için orada kalmaktan kendimi alamıyorum. Görünüşe göre başka bir Bu kadın minyon, sarışın ve çıplak. Umarım esmerden daha iyi bir fiyat alır.

"Bayan Belmonte? Lütfen beni takip edin."

Başka bir personelin nazıkçe dirseğimi tutmasına ve beni uzaklaştırmasına izin veriyorum. Her adımda gerçek tekrar tekrar yüzüme çarpıyor.

Wolf buradaydı. O kazandı.

Bunu yaparken maske takıyor muydu? Yoksa diğer katılımcılar benim bilmediğimi, onun gerçekte neye benzediğini mi biliyor? Reaper kesinlikle onun kim olduğunu biliyor gibiydi.

Deli Kurt.

Bu isim zihnimin derinliklerindeki bir anıyı gıdıklıyor, ama onu kavramaya çalıştığımda anımsama kaybolup gidiyor. Tek bildiğim bu ismi daha önce, uzun zaman önce duyduğum. Carver City'den değil, bundan eminim. Öyle olsaydı, bu lakabı kaydederdim.

Rehberim beni soyunma odama geri götürüyor ve burada sabırsızlıkla paranın yatmasını bekliyorum. Görünüşe göre

Sonsuza kadar, ama sanırım çok kısa bir süre. Tekrar ortaya çıktıklarında hala daireler çiziyorum.

Gülümsüyorlar. "Her şey tamamlandı. Lütfen sizin için seçilen odaya kadar beni takip edin."

Birkaç dakika içinde, koridorlardan geçerek, günü içinde geçirdiğim yatak odasını utandıracak kadar lüks bir yatak odasına götürüldüm.

Ve tam donanımlı.

Kapıdan içeri girdim ve etrafa bakındım. Yeraltı Dünyası'ndan vebadan kaçır gibi kaçıyor olabilirim ama BDSM'nin bazı türleriyle birlikte gelen ekipman ve oyuncaklara aşinayım. Bu odada onlardan önemli sayıda var.

Her şekil ve ağırlıkta kırbaçlar, kırbaçlar ve küreklerin sergilendiği açık bir sandık var. Dört direkli yatakta, birini bağlamak için daha iyi olan farklı yüksekliklerde gömülü halkalar vardır. Bir gökkuşağı Shibari ipi ve üç farklı türde yastıklı kelepçe var. Bu, ayırıcı çubuğa, şaplak tezgahına veya bir tahta çok benzeyen koltuğa girmiyor bile.

Odayı geçiyorum, bir kapıdan bakıyorum ve krallara layık bir banyo buluyorum, koyu parlak fayanslar ve bir duşun gerçekten ihtiyaç duyduğundan daha fazla duş başlığı.

"Vay canına, gerçekten her şeyi

." "Bayan Belmonte."

Refakatçime dönüyorum, gidebilmek için onları onaylamamı beklediklerini geç de olsa fark ediyorum. Gülümsemeye çalışıyorum ama bunu tam olarak yapamayacak kadar bunalmış durumdayım. "Özür dilerim. Biraz şaşırdım. Benden ne istiyorsunuz?"

"Hiçbir şey, bayan." Gülümsüyorlar. "Sadece tekrarlamak istiyorum: buradan ayrıldığınızda, müzayedeyi takip eden olaylardan kaynaklanacak herhangi bir zarardan muaf tutmayı kabul ediyorsunuz."

Hasarlar. Onlar öyle görüyor olabilirler ama onları suçlayamam. Kendi özgür irademle buradayım ve o uçağa bindiğimde Wolf'un neler yapabileceğini çok iyi biliyordum.

Onu becerdiğimde.

Ayaklarımızın dibinde bir ceset varken parmaklarının üzerine boşaldığımda.

"Anlıyorum."

"Güzel." Başka biri aceleyle içeri giriyor, nefes nefese. Eskortumun kulağına bir şeyler fısıldıyor ve sonra diğerinin eline bir kutu sıkıştırıyor. Eşlikçim kaşlarını çatıyor. "Bu son derece sıra dışı bir durum ama Deli Kurt beklerken bunu almanızı istiyor."

Kutuyu kabul etmekten başka yapacak bir şey yok. Neredeyse kendime gülecektim. Sanki kendisinden önce ne gönderdiğini görmek için ağzım köpürmüyormuş gibi. "Teşekkür ederim."

"İyi şanslar."

Neden herkesin bana bunu söyleyip durduğunu soramadan gittiler ve kapıyı arkalarından usulca kapattılar. İyi de oldu. İyi ya da kötü, çoğunlukla kendimi neyin içine soktuğumu biliyorum. Umarım.

Yatağa doğru yürüyorum ve kutuyu koyuyorum. Yaklaşık bir ayakkabı kutusu büyüklüğünde ve ağır bir ahşaptan yapılmış ama yüzeyinde yansımamı görebileceğim kadar cilalı olması dışında kayda değer bir yanı yok.

Oyalanıyorum.

Yüzüğümü çekiştiriyorum, karşılık olarak aldığım küçük acının tadını çıkarıyorum. Açıkçası mazoşist değilim ama biraz acının normal sekse eğlenceli bir renk kattığını da inkar edemem. Eğer ailem böyle olmasaydı, muhtemelen şimdiye kadar Yeraltı Dünyası'nın kapılarından içeri girmiş olurdum.

"Oyalanmayı bırak." Kendimi vazgeçiremeden kapağı çevirip açıyorum. Üzerinde kalın bir not kartı olan düz siyah bir yüzey var.

Senin için geldiğimde çıplak ve diz çökmüş olmanı istiyorum. Bunu giy.

"Wolf'un sürekli sahip olduğu bir şey var, o da cüret." İkincil kapağı kaldırıyorum ve ağzım kuruyor. Midemde kelekler uçuşmasına neden olan şey göz bağı değil.

Yaka.

Kapıya gergin bir bakış atarak dikkatlice kaldırıyorum. BDSM söz konusu olduğunda tasmanın ne anlama geldiğini biliyorum. Bu bir iddia, sahipliğin ve boyun eğmenin onayını gösteren bir işaret. Bu tasma muhteşem, kullanımdan çok mücevher gibi. Çeşitli uzunluklarda yakutlar damlatan bir gerdanlık. Boynuma doğru tutuyorum ve titriyorum. Taktığımda deseni çıplak göğüslerimi ve omuzlarımı çerçeveleyecek.

Gergin olduğum kesin ama gerginlik iyi bir şey olabilir. Dudaklarımı yalıyorum. "Tamam, bunu yapabilirim." Asıl soru, itaat mi edeceğim yoksa hemen sınırları zorlamaya mı başlayacağım. Tekrar etrafıma bakıyorum. "Eğer bu şekilde oynayacaksan, önce lanet olası bir müzakereye ihtiyacımız var." Güvenli bir kelime, ancak zaten yaptıklarımızdan sonra bu kavram neredeyse gülünç görünüyor.

Hayır, lanet olsun. başladım diye pervasız olmaya devam etmek zorunda değilim. Wolf bana bu tasmayı teklif edecek kadar sapkınlığa aşına, bu yüzden geçemeyeceğimiz başka bir çizgiyi geçmeden önce bir konuşma boyunca oturabilir.

Tasmayı dikkatlice kutuya geri koyuyorum ama kapatmıyorum. Sonra göz bağını yerine koyuyorum.

Ve oturup bekleyin.

Bu odada saat yok, ama o kadar uzun süre bekliyorum ki en-suite banyo için içtenlikle seviniyorum. Banyoda da bir hazine dolusu güzellik var. Duşun fayanslı duvarları da esaret oyunları için sağlam dübeller içeriyor. Lavabonun altında, beni güldürmeye yetecek kadar endüstriyel güçte temizleyici buluyorum. Sanki bu odada neler olup bittiğine dair herhangi bir şüphe varmış gibi.

Araştırmalarım sırasında, bir düzine farklı kayganlaştırıcı çeşidiyle dolu bir çekmece ve çok çeşitli dildo ve vibratörlerle dolu bir başka çekmece buldum. Gerçekten, burası sapıkça bir harikalar diyarı.

Sonunda büyük koltuğa oturdum. Beklediğimden daha rahat ve bir kişinin oturabileceği kadar geniş.

çok sayıda vücut tipine uygun, birisinin binerken dizlerini her iki tarafa kaydırabilmesi için ekstra alana sahip

Kapı usulca açılıyor, uykuya daldığımdan ve rüya gördüğümünden yarı yarıya emin olmamı sağlayacak kadar yavaş hareket ediyor. Ama sonra o orada, kapı aralığını dolduruyor, kafatası maskesi onun hakkındaki tek aydınlık şey.

Wolf.

Odaya giriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor, aynı şekilde yumuşakça, aynı şekilde yavaşça. Kilitlerken hafif bir tıkırtı duyulur ve sonra kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. "İtaat etmeyeceğini bilmeliydim."

"İtaati hak etmedin."

Kuru kuru gülüyor. "Senin için bir milyon dolar ödedim, Red. Sanırım yeterince kazandım."

"Oh, o mu?" Vücudumu rahat olmaya zorlayarak öne doğru eğilmiyorum. "Bunun herkesin yararına olduğunu sanıyordum."

"Kısmen." Kımıldamıyor. "Ama şu anda banka hesabında duruyor, bu yüzden o lanet elbiseyi çıkar ve dizlerinin üzerine çök."

Kukum sert sözlere tepki olarak nabız gibi atıyor. "Maskeyi çıkar."

"Henüz değil."

Sesinde tartışmaya yer yok, bu yüzden taktik değiştiriyorum. "Bana bir tasma teklif ettin. Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musun?"

"Benimsin demek." Hala hareket etmiyor.

Öyleyim. Dudaklarımdan kaçmadan önce kelimeleri ısııyorum. Benden çok emin. Olmak için sebepleri var, ama bu, bu konuda topuklarımı kazamayacağım anlamına gelmiyor. "Güvenli bir kelime istiyorum. Buna saygı duyacağına söz vermeni istiyorum."

Yine o kuru kıkırdamalardan biri. "Yapacağıma dair sadece söz verebilirim."

"Sözün benim için yeterince iyi. Bana karşı tamamen dürüst olmasanız bile."

Yanıtında bir tereddüt var mı? Emin değilim. Bir kez başını sallamadan önce bunu sorgulama şansım olmuyor. "Peki. Güvenli kelimeni seç bebeğim."

"Huntsman."

"Çok hoş. Şimdi bu çıktı." Kapıyı itiyor ve eldivenli parmaklarını şıklatıyor. "Elbiseni çıkar. Dizlerinin üzerine çök."

"Bana nelerden hoşlandığımı bile sormayacak mısın? Sınırlarımın ne olduğunu?"

"Bunu hallettik. Senin hakkında bir bok bilmiyor olsaydım çok iyi bir takipçi olmazdım Ruby." Dilinin adımın hecelerini oluşturmaya tepki veremeden o alçak, hırıltılı sesiyle konuşmaya devam ediyor. "Biraz acıdan hoşlanıyorsun. Kötü olmak istiyorsun, sırf o güzel amcığın ulaşmak için başkalarının canını yakmamı istiyorsun. Seni köşeye sıkıştırıyormuşum gibi davranmak istiyorsun ama o kadar ıslaksın ki benim için titriyorsun."

Dudaklarımı yalıyorum. "Bu hala çok sınırlı."

"Bir şeyle ilgili bir sorunun varsa bana söyle, tartışalım."

"Aynen ."

"Aynen böyle. Sen benimsin, bebeğim. O tasmayı takmak sadece onu gören herkesin o kukuya sahip olduğumu bilmesi demek değil - sana sahip olduğumu. Benim olanla ilgilenirim."

Çok kolay görünüyor, ama belki de sadece istediğini alana kadar onu zorlamak için bir bahane arıyorum. Daha önce zorlanıyormuşum gibi davranarak paçayı kurtarmış olabilirim ama buraya kendi özgür irademle geldim. O sözleşmeyi imzaladım. Sahneye adım attım.

Ayağa kalktım ve ağır elbiseden sıyrıldım. Hafif bir gümbürtüyle yere düşüyor ve beni onun önünde cırılçıplak bırakıyor. Bana verdiği yüzük hariç. Tam önündeki bir noktayı işaret ediyor ve en ufak bir tereddütten sonra oraya geçip diz çöküyorum.

"Talimatlara hiç uymuyorsun." Yatağa doğru ilerler ve göz bağı ile tasmayı alır. Sonra da

arkama geçti ve saçlarımı dikkatlice omuzlarımdan kaldırdı. Bir kalp atışı sonra, yaka boğazıma dolanıyor. Uzun yakut iplikleri tenimin üzerinde kayarak beni ürpertiyor.

Wolf önümde küçük bir anahtar tutuyor. "Bu benim. Bunu herkesin içinde takmanı istemem ama diğerini takacaksın."

Kalbim daha hızlı atıyor. "Çok mu sahiplenici?"

"Hiçbir fikrin yok." Yumruğunu anahtarın etrafına sarıyor. Sırada göz bağı var, odayı tamamen görmemi engelleyen kalın bir şey.

"Wolf, seni görmek istiyorum."

"Sonra görüşürüz." Ayak sesleri etrafımda dönüyor ve tepki olarak gerilmekten kendimi alamıyorum. "Seni o yatağa yatıracağım ve merhamet dileylene kadar amını yiyeceğim, sonra seni kadar becereceğim. Sonra hepsini tekrar yapacağım. Ve tekrar. Ta ki o amcığın kime ait olduğu konusunda hiçbir kafa karışıklığın kalmayana kadar."

Nefesimi tam olarak tutamıyorum. "Kurt."

"Orada bir yerde, o daracık küçük kıcını da sikeceğim. Eğer çok iyiysen, bir noktada, o şirret ağzını öğürene ve benim için ağlayana kadar sikeceğim."

"Kurt."

Adımlarının sesi önümde duruyor. "Bunlarla ilgili bir sorunun mu var?"

Havayı çekebilseydim gülebilirdim. "Hayır." Sertçe yutkunuyorum. "Gerçi çok fazla anal yapmadım. Beni incitmek istemiyorsan dikkatli olmalısın."

"Bebeğim, seni incitmek istiyorum." Eliyle -eliyle, deri eldivenleriyle değil- yüzümü kavıyor. "Ama kazayla değil. Eğer canını yakarsam, bu bilerek olacak. Kıcına dikkat edeceğim."

Titrememi durduramıyorum. Benimle konuşmaktan, çıplak elleriyle neredeyse masumca bana dokunmaktan başka bir şey yapmadı. Yanağımı avucunun içine daha da yaslamaktan kendimi alamıyorum. "Tamam."

"Aferin kızıma." Elini çekti, ama beni kaldırıp sırt üstü yatağa yatırmadan önce kaybımın yasını tutmaya fırsatım olmadı. "Bacaklarını aç. Milyon dolarlık bir amcık neye benziyor görelim."

Tereddüt etmiyorum. Bacaklarımı kalçalarımı acıtacak kadar açıyorum. Kukum, hızla atan kalbimle aynı anda zonkluyor ve arzum zorlukla dayanabileceğim şekilde ağırlaşıyor. Onun ağzı. Sonunda onun ağzına sahip olacağım.

Yataktan uzaklaşıyor, botları halıda yumuşak sesler çıkarıyor. Kumaşın kayma sesi kulaklarıma ulaşıyor ve donup kalıyorum. Soyunuyor. İlk kez tüm vücudunu bedenime yaslayacağım. Aramızda kıyafet yok. Maske yok. Eldiven yok.

Göz bağına uzanıyorum ama sert sesi beni durduruyor. "O göz bağını çıkarırsan sana karşı dikkatli olmayı unutacağım bebeğim. Akıllıca seç."

Parmaklarım göz bağını okşuyor, ama onun tam olarak bunu yapması fikrini ne kadar sarhoş edici bulsam da, ilk kez gerçekten sadece ikimizin olmasını, etrafta rahatsız edecek başka kimsenin olmamasını istemiyorum. Bu yüzden ellerimi yatağa koyup çarşafı yumrukluyorum. İtaat etmek için bir hatırlatma.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Sesi daha yakın. Kulaklarımdaki uğultudan ayak seslerini duyamıyorum artık. Ne kadar yakın ya da uzak olduğunu bilemiyorum.

Sonra sert eller kalçalarımı buluyor. Kavrayış o kadar acı verici ki içimden bir yip sesi çıkıyor. Gerçekten protesto etmek isteyip istemediğime karar verme şansım yok. Ağzı amımı buluyor ve artık aklımda tek bir düşünce bile kalmıyor.

Beni yiyip bitiriyor.

Sanki amımın her santimetresine damgasını vurmak istiyor. Kıvrımlarımı yalıyor ve emiyor, dilini içimin derinliklerine daldırıyor, klitorisimi öpmek için sanki saatlerce devam edebilirmiş gibi hareket ediyor.

Öte yandan ben, patlamak üzere olan bir dinamit fıçısıyım.

"Kurt!"

Çaresiz çığlığıma, klitorisimi çalıştırırken iki parmağını içime sokarak karşılık veriyor. Serçe parmağı kıcıma bastırmadan önce bu müdahaleyi algılamak için ancak zamanım oluyor. Geriliyorum ama o yavaş davranıyor, sadece ilk boğumuna kadar giriyor.

Hala neredeyse çok fazla. Tek düşünebildiğim sikişin ne kadar büyük olduğu. Beni korkutuyor ve heyecanlandırıyor ve oh lanet olsun, geliyorum.

Sırtım eğildi ve hiç düşünmeden ona uzandım. Bir eliyle bileklerimi kavıyor ve amıma yaptıklarını durdurmadan karnıma sabitliyor. Bu sadece daha da ateşli yapıyor.

Yine geldim. Ya da belki ilkinin bir uzantısıdır. Emin değilim. Tek bildiğim daha fazlasına ihtiyacım olduğu. "Wolf, lütfen. Sık beni."

"Zaten bana baskı yapıyor," diyor klitorisime karşı. "Sabırsız."

Evet. Her zaman. "Sikine binmeme izin ver. Lütfen."

Klitorisimi sertçe emiyor, ama sonra geri çekiliyor. "İyi sürsen iyi olur. Beni hayal kırıklığına uğratmana izin veremem." Bir kolunu belime doluyor ve bir an için başım dönüyor. Sonra beline sarılarak aşağı iniyorum.

Haklıymışım. O çıplak.

Onu mümkün olduğunca çok içimde hissetmek niyetiyle ileri doğru bastırmaya başlıyorum ama yine kollarımı yakalıyor. Bu sefer onları arkama doğru yönlendiriyor. "Ön kollarını kavra."

Yeni pozisyon beni bir kez daha çaresiz bıraktı. Özellikle de kalçalarımı tutup beni sikişin geniş başına doğru yönlendirdiğinde. "Şimdi, bebeğim. Beni gururlandır."

Yeni orgazm olmuş olsam bile, sikişinden aşağı inmek için mücadele etmem gerekiyor. Bana ... hatırlatıyor. Ama hayır, şu anda Luke'u düşünmüyorum. Onun canavar gibi bir sikiş olabilir, ama bu sadece benim nasıl alacağımı bildiğim anlamına geliyor.

Her seferinde bir adım.

Birbiri ardına kayan inçler.

Yavaş vuruşlarla Wolf'un boyunu aşağıya indiriyorum. Kollarım arkamdayken, mükemmel bir manzaraya sahip olmalı. Keşke benim de olsaydı. Buna ihtiyacım var.

Uzun zaman alıyor gibi görünüyor ama sonunda son santimi de batırıp bizi birbirimize mühürlüyorum. Wolf Rusça'ya benzeyen bir dilde bir şeyler mırıldanıyor ama sorgulayamayacak kadar kendimden geçmiş durumdayım.

Ona akılsızca vuruyorum. Bu yeterli değil. "Kollarıma ihtiyacım var."

"Tamam."

Kollarımı bırakıyorum ve omuzlarını kavriyorum. Tekrar öne eğilip göğsüne sürtünmek geliyor içimden ama buna izin vermeyeceği açık. Nedenini sonra anlayacağım. Şu anda onu becermekle meşgulüm.

"Benim mükemmel küçük sürtüğüm." Kalçalarımı sıkıca kavriyor, beni kaldırıyor ve tekrar üzerine yatırıyor. "Sana sahip olacak her istekli horoza binmek için her zaman çok heveslisin."

Nefesim kesiliyor ama onun kaba sözleri içimdeki zevki daha da artırıyor. "Evet."

"Sanki bu amda hakkı gibi o infazcıyı sıkmeni izledim. O kısa elbisenin içinde herkesin görebileceği bir yerde seni ikiye ayırırken ellerini üzerinde gezdirmesini izledim."

Gönderdiği resmi hala görebiliyorum. Başkasının sikiyle yattığıma dair lanet olası kanıtlar. "Evet," diye inliyorum.

"Sonra amımı o kaltakla paylaştın, işaretlemesine ve elleri üzerindeyken fotoğrafını çekmesine izin verdin. Benimle alay ettin."

"Evet!" Ona daha sert, daha hızlı biniyorum. "Çok iyi hissettim. Seni çok kızdıracağını biliyordum."

"O amcığı bedava şeker gibi dağıtmaya devam ediyorsun. Sanki seni cezalandırmamı istiyorsun. Seni sert ve hızlı bir şekilde sikmemi ve benim olanı geri almamı." Dişleri meme ucumu buluyor ve bu beni uçurumun kenarına kadar dans ettirmeye yetiyor.

Hareket etmek için bilinçli bir karar vermiyorum. İtaatsizlik etmek için. Sanki ellerimin kendi aklı varmış gibi. Bir an titriyor, sarsılıyor, boşalmanın eşiğine geliyorum ve sonra göz bağımı çözüp Wolf'a bakıyorum.

Donup kaldım.

Şu anda maske takmıyor. O da benim kadar çıplak, yüzünde sert çizgiler var.

Tanıdık yüzü.

Çünkü bu yüzü tanıyorum. Onu binlerce farklı duygu içinde gördüm, kızgın, yumuşak ve klitorisimin zonklamasına neden olan türden bir şehvetle dolu gördüm.

Luke.

Ama hayır. Bu imkansız. Olamaz. Luke'u tanıyorum. İyi bir adamdır. Saygılı. Bugünlerde neredeyse sıkıcı, gerçi çıkmaya başladığımızda öyle değildi.

Yüzündeki bu ifadeyi daha önce hiç görmemiştim. Zalimce bakıyor, mavi gözleri o kadar soğuk ki sikiinin üzerinde titriyorum. Sanki başka biri onun derisini giymiş gibi. Bu adamı tanımıyorum. Benim Luke'um beni takip etmezdi. Benim Luke'um birini öldürüp sonra da cesedinin üzerinde beni parmaklamaz.

"Bu ne lan?" diye fısıldadım.

Wolf'un yapacağı gibi sert ve kendinden emin bir şey söylerse, onu becermeye devam etmek için zihin jimnastiği yapabilirim. Onun yerine "Açıklayabilirim." diyor. Ve şu anda sesi Luke gibi çıkmıyor. Ama Wolf gibi de konuşmuyor.

Rus aksanı var.

Onu itiyorum. Bir planım yok ama bana yetiştiğinde neredeyse kapiya varmıştım. Beni kocaman bedeniyle sarıyor ve ben gerçekten aptalım çünkü bir yanım onun için erimek istiyor.

"Dur, Ruby."

"Bırakın beni. Wolf'a ne yaptın?" Tek açıklaması bu. Luke ve Wolf aynı kişi olamaz. Luke neler olduğunu anlamış ve Wolf'un kıyafetine girmiş olmalı.

"Ben Wolf."

"Bana yalan söyleme!"

Bir kolunu önümdeki kapıya dayıyor. "Bak."

Ne demek istediğini hemen anlıyorum. Kolundaki ısıruk izi, geçen seferki dişlerimin mükemmel izi. Beni kanepede becerip sessiz olmamı yoksa Luke'u öldüreceğini söylediği zaman. Ama o Luke'tu. "Ne oluyor lan?"

Sert aleti kıcıma bastırıyor. "Güvenli kelimen nedir, bebeğim?" Aksanı kelimelere garip bir tat veriyor, sanki o Wolf ya da Luke değil. Ama ikisinden de daha tehlikeli olabilecek biri.

"Ne?" Başım dönüyor. Düşünemiyorum. Neler olup bittiğini anlayamıyorum.

"Güvenli kelimen." Belimdeki tutuşunu sıkılaştırıyor ve beni biraz kaldırıyor, sadece sikinin girişimi bulmasına yetecek kadar. "Çünkü bana kalırsa aramızda hiçbir şey değişmedi. Beş dakika önce bu amcık için bir milyon dolar ödediğim için yeterince mutluydun. Borcumu almak istiyorum."

Yine aptal bedenim kontrolü ele aldı. Dişlerimin arasında hapsolmuş güvenli kelimemle ona karşı geri çekiliyorum. "Senden nefret ediyorum."

"Evet, bunu söyleyip duruyorsun." Aletini yavaşça içime sokuyor, her seferinde bir santim. Yine de umursuyormuş gibi hissettirmiyor. Aşağılanmış gibi hissettiriyor, özellikle de amım ona karşılık olarak etrafında çiçek açtığında. "Ellerini kapıya koy."

"Siktir git." Ama itaat ediyorum. Beni tekrar sikmeye başladığında ellerimi kapıya bastırıyorum. Bu sefer, ona bindiğim zamanki gibi değil. Kanepede olanlara daha yakın.

Bir sahiplik iddiası.

"Geldiğinde adımı söylemeni istiyorum," diye mırıldanıyor kulağıma. "Gerçek adımı."

"Bunu şimdi mi anlıyorum? Şanslıyım." Tanrım, siki içimde iyi hissettiriyor. Onu sayamayacağım kadar çok kez siktiğim Luke olarak nasıl tanımadığımı anlamıyorum. Ama Luke beni hiç böyle sikmemişti. O, bana karşı özveriliydi.

Olağanüstü bir dereceydi ve bazen biraz sertleşsek de, her zaman ben üstteydim ve bir şeyleri yönlendiriyordum. Hiçbir zaman kirli ya da şiddet sınırında hissettirmedi.

"Casimir."

Bir anda her şey yerine oturdu. Zar zor tanıdığım isim. Rus aksanı. Casimir Romanov. Romanov ailesinin Rus kolunun kötü niyetli iş bitiricisi.

Deli Kurt.

T Romanovların Carver City'de bir dayanağı yok. Hiç denediler mi bilmiyorum ama bildiğim kadarıyla, Carver City'den adamlarını gönderdiklerinde

Rusya, Amerika'da kök salmak için ana liman şehirlerine sıkışıp kaldı. Güç yapımız, ülkedeki diğer pek çok şehirden daha eski ve daha dar görüşlü. Bu durum bugün de geçerliliğini koruyor.

Ama bu onun burada ne yaptığını açıklamıyor. Benimle birlikte.

Cevap istemek için ağzımı açıyorum ama ben konuşmadan klitorisimi tokatlıyor. Sesi kulağıma sert geliyor. "Yap şunu Ruby. Hemen şimdi benim için gel."

Zihnim onun küstahlığına, beni pes ettirme kararlılığına öfkelenirken bile bedenim boyun eğmeye hazır. Çenemi kapatıp onun adını dişlerimin sağ tarafına hapsetmek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Yine de kendimi boşalmaktan alıkoyamıyorum. Vücudum onun verdiği zevk için çok istekli.

Kulağıma küfrediyor. "Acı sona kadar inatçı."

Wolf-Luke-Casimir içimden çıktı. Bundan sonra ne yapmam gerektiğini anlamama fırsat kalmıyor çünkü beni omzuna atıp yatağa doğru taşımaya başlıyor. "Konuşma zamanı."

Bu beni kendime getirdi. "Seni orospu çocuğu." Yumruklarımı sırtının alt kısmına vurdum. "Bana yalan söyledin. Bana yalan söylüyordun." İki lanet yıl boyunca. Bana asıldığı o gece barda kim olduğumu tam olarak biliyor olmalıydı, birlikte içki içtik ve sonunda otoparkta seviştik. O gece beni eve götürdü ve bir hafta içinde resmileştik.

Bir yalan.

Casimir devasa oyuncak sandığının önünde duraklıyor, ama tekrar harekete geçmeden önce ne yaptığını görmek için dönme şansım yok. Beni yatağın üzerine bırakıyor. Zıplıyorum ve sonra üstüme çıkıyor, karnıma biniyor.

Neredeyse yüzüme doğru gelen kocaman siki dikkatimi dağıtıyordu. Hâlâ sertti ve orgazmımla kaplanmıştı. Sikini daha önce de böyle görmüştüm ama aynı şey değil. Bir daha asla aynı olmayacak.

Bir bileğime kelepçe takıyor ve tek bir hareketle kelepçeyi yatak başlığının iki yanında asılı duran halkalara bağlı bir çubuğa geçiriyor. Nefesim kesiliyor ama artık çok geç. İkinci bileğimi çoktan bağlamış ve klipslemişti. "Seni orospu çocuğu."

Beni görmezden geliyor ve ayak bileklerime de aynı muameleyi yapmak için vücudumun aşağısına doğru ilerliyor. Dönüp onu tekmelemeye çalışıyorum ama darbeyi kolayca savuşturuyor. Saniyeler içinde yatağa kartal gibi bağlandım.

Çaresiz.

Yalanlarım sayesinde kimse nerede olduğumu bile bilmiyor. Uçak biletini kredi kartımla almadım, bu yüzden hiçbir kayıt yok. Malikâneye vardığımda telefonumu teslim ettim ve kapıcının kapatmasını izledim, bu yüzden konum takibine güvenemem.

Boku yedim.

Casimir yataktan kalktı ve pantolonunu çekti. Sonra bana döndü. "Şimdi. Konuş. İçindekileri dök ki yolumuza devam edebilelim."

Cüreti beni geçici olarak suskun bırakıyor. Sanki bu önceden belli bir sonuçmuş gibi, sanki bu geleceğimize giden yolda küçük bir tümsekmiş gibi konuşuyor. Hayalperest. Kelepçeleri halkalarına . "Çöz beni."

"Hayır."

Güvenli kelimemi kullanmak için ağzımı açıyorum ama tereddüt ediyorum. Görmezden geleceğine inanıyor muyum? Yoksa kullanırsam gerçekten gitmeme izin vereceğine mi? Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyorum ve bu da şu anda kafamın ne kadar sikik olduğunu gösteriyor. Ama lanet , cevap istiyorum. "İki yıl önce ilk kez 'tanışmadan' önce beni ne kadar süre takip ettin?"

Tek bir kara kaşını kaldırıyor. "Birkaç ay. İşi kolaylaştırdın. Kafadaki her düşünceyi sosyal medyaya koydun."

Nefesim kesiliyor. Soru bir önseziydi; doğrulanması karmaşık hissettiriyor. Ama sorularıma cevap veriyor, bu yüzden göğsümü tıkayan duygularla oyalanmıyorum. "Neden ben?"

"Bunun cevabını biliyorsun." Odanın içinde dolaşiyor, benim buraya ilk geldiğimde yaptığım turun aynısını yapıyor, oyuncakları ve aletleri inceliyor, kafasını banyoya sokuyor.

Evet, sanırım öyle. Beni Belmonte topraklarının varisi olduğum için seçti, bana bir kez bakıp arzuyla dolup taşıdığı için değil. Bunun bir önemi olmamalı. O lanet olası Casimir Romanov. O lanet bir sapık, bir katil, bir düşman; neden benim göğsümün sıkışıp ısınmaması gerektiğinin cevabı.

Carver Şehri uzun süredir barış içinde ve bölge liderleri - çoğunlukla- hala en iyi dönemlerinde ve kolay lokma değiller. Ancak biz varisler reşit oluyoruz ve çoğumuz daha fazla sorumluluk üstleniyor, bir gün dolduracağımız roller için eğitim alıyoruz.

Düşmanın şimdi muhalefet tohumları ekmesi akıllıca olur. Bizi hedef alması. İleride mükemmel kurbanlar olmamız için ya da bizimle daha geleneksel bir biçimde birleşmek için. Evlilik.

Sertçe yutkunuyorum. "Şu anda Carver City'de kaç Romanov var?"

Bana kurt gibi sırtıyor. "Akıllı kız."

Sikeyim. Siktir, siktir, siktir. Michelle hayatındaki şüpheli insanlar hakkında hiçbir şey söylemedi ama kesinlikle garip davranıyordu. İki yıldır lanet bir Romanov'la çıkıyordum ve hiçbir fikrim yoktu. Ona yakın biri olabilir. Tehlikede olabilir. Ve Zayne . . . ve diğerleri. Hay sikeyim. "Kim?"

Sadece bana bakıyor, ifadesi taş gibi.

Yavaşça uyanan bir korku göğsüme yerleşiyor. "Tatiana. O sizden biri."

"Kız kardeşim."

İçimdeki korku pençelerini ve dişlerini büyütüyor. Kız kardeşi. Kız kardeşinin ağzı ve parmakları amımın her yerindeydi. Ona resmini gönderdim. Aman Tanrım. "Ne oluyor, Casimir?"

"Sana onu bırakmanı söyledim. Dinlemedin."

Ona bakıyorum, aşık olduğum adamı görmeye çalışıyorum. Yüz hatları aynı -yakışıklı yüzü, duygusal dudakları, solgun gözleri- ama Luke hiçbir zaman Casimir'in şimdiki gibi soğuk bir ifade takınmamıştı. Aynı şekilde hareket bile etmiyorlar. "Son oyunun neydi? Çünkü durduğum yerden, bana gerçeği söylemeyi hiç planlamamışsın gibi görünüyor."

Omuz silkiyor. "Evlendikten sonra bir şeylerden bahsederdim."

"Bir şeyden bahsetti," diye tekrarlıyorum uyuşukça. "Bana yalan söyledin. Başından beri bana yalan söylüyordun."

Bana uzun uzun baktı. "Taş atmaya devam et, bebeğim. Bana Carver City'deki ailenin kim olduğunu, teyzenin kim olduğunu söylemekte çok hızlı davrandın. Bekle, söylemedin. Hiç söylemedin."

Çünkü onun hayatın dışında olduğunu düşünmüştüm. Onun sadece benim için bir şey olduğunu düşünmüştüm. Bu kadar ciddileşeceğimizi, birlikte yaşayacağımızı, her şeyi planlamamıştım. Bir anda oluverdi ve ailemin aşırı korumacı olduğunu açıklamak için hiç uygun bir zaman gibi gelmedi çünkü biz

organize suçlarda. Bu konuşmayı da mirasçı olmakla ilgili düşüncelerimi ve duygularımı sakladığım yere sakladım. "Bu farklı bir şey."

"Elbette." Kabul ediyormuş gibi söylemiyor. "O zaman daha kolay bir şey yapalım. Kim olduğum konusunda yalan söylemiş olabilirim... ama sen de söyledin."

"Hayır, bilmiyordum. Başından beri adımlı biliyordun."

"Hadi, Red." Bir kırbaç alıyor ve tüm vücudum geriliyor. Ama onunla yatağa yaklaşıyor. Sadece avucunun içinde hafifçe gezdiriyor, neredeyse düşünceli bir şekilde. "Yıllardır rol yaptığın gibi iyi bir kız olsaydın burada olmazdık. Hala Luke'un yanında uyuyor olurdun, tamamen güvenli olan iyi adamın."

"Çok sıkıcı," diye .

"Dilimin üzerine boşalırken hiç böyle düşünmemiştin."

İrkildim. Bu doğru. İlişkimizin ilk yılında doyumsuzduk. Ben doyumsuzdum. Her şeyin ne zaman değiştiğinden hâlâ emin değilim. "Yakın zamanda değil."

"Hayır," diye kabul ediyor. "Son zamanlarda değil. İş ve evde dikkatimi gerektiren şeyler yüzünden dikkatim dağılmıştı. Rotamı düzeltebilirdim ama sen bu seçeneği elimden aldın. . . " Yumruğu kırbacı sıkıyor. "Hile yaptın, bebeğim. Yalanlar hakkında ata binmeden önce, çıkmaya başladığımızdan beri başka birine dokunmadığımı düşün. Sen bunu üç kez yaptın."

Vücudum utançla kızarıyor, bu da beni daha da kızdırıyor. Evet, aldattım ama onun gerçekte kim olduğunu bilseydim aldatır mıydım? Mantık son derece hatalı ama umursamayacak kadar kızgıyım. "Luke'u aldattım, seni değil. Bir kere."

"Anlambilim." Kırbacı bıraktı ve yatağın ayak ucunda durarak soğuk bakışlarını üzerimde gezdirdi. "Luke'a bir kez, Wolf'a iki kez. Hepsi aynı anlama geliyor."

O haklı. Haklı olmasından nefret ediyorum. Wolf ile hiçbir zaman bir ilişkim olmadığını iddia edebilirim.

hiçbir şey, ama bu gerçek gibi gelmiyor. "Eğer bana karşı dürüst olsaydın-"

"O zaman koşarak değerli ailene giderdin." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Ve babalarınız buna karşı çıkar ve bu konuda bir şeyler yapmaya çalışırdı. Ben de onları öldürürdüm ve yine de kendimizi burada bulurduk."

O kadar sakın söylüyor ki. Bu bir tehdit bile değil. Sadece gerçek. Gözlerimi dikiyorum. "Hayır."

"Evet." Omuz silkiyor. "Bu daha iyi."

Bunca zamandır benden dört adım öndeydi. Bu konuda ne düşünmem gerekiyor? Bilmiyorum. Hiç düşünemiyorum. "Tatiana'ya zarar verdin mi? Onu tehdit ettin mi?" Mesajında endişeli görünmüyordu ama ben bir yabancıydım. Bana itiraf edecek hali yoktu.

Hakarete uğramış gibi bakmaya cüret ediyor. "Biz aileyiz. O bir sürtük olabilir ama kan bağımız var. Ve seni o küçük üçlü ilişkiye zorlamadı. Bu onun suçu değil."

"Diğerleri için bir istisna yapmazken onun için yapman çok komik."

"Hayat adil değil, bebeğim. Bunu herkesten daha iyi biliyorsun." Bakışlarını uzun uzun gezdirerek beni içine çekiyor. Sonunda amımda durdu. "Güvenli kelimen nedir?"

"Hayır."

"Bu değil." Oyuncak ve aletlerin olduğu dolaba geri dönüyor. "Onu kullanırsan, bu durur. Ama benim seni istediğim kadar sen de beni istiyorsun. Neye ihtiyacın olduğu konusunda dürüst olmasan bile beni Luke olarak istedin. Ben de sana ihtiyacın olan şeyi Kurt olarak verdim. Bektan küçük oyunlarımızdan hoşlandın, yoksa onları durdururdun. Artık aramızda yalan olmadığına göre, oynamaya devam edeceğiz."

"Hayır."

Arkasını dönüyor, elinde tam olarak göremediğim birkaç şey var. "Bana hayır demeye devam et

neredeyse beklentiyle fışkırıyor. Yalancı bir ağzınız olabilir ama vücudunuz size kimin sahip olduğunu biliyor."

"Bana sahip değilsin." Keşke sesim daha kendinden emin çıksaydı, özellikle de yatağa tırmanıp açılmış bacaklarımın arasına diz çöktüğünde. Bağları sarsıyorum ama beni sabit tutuyorlar. kötüsü de acıtmıyor. Bana karşı çok dikkatli davranıyor ve ben bu farkındalığı hem seviyorum hem de nefret ediyorum. "Dur, Casimir. Ciddiyim."

"Hayır." Sert parmaklarıyla amımı ayırıyor ve sonra klitorisimin etrafında bir şey kopuyor. Sarsılıyorum ama gidecek bir yer yok. O şeyi de göremiyorum.

Bunu anlamaya zaman yok. Cebinden küçük bir tıkaç çıkarıp üzerine kayganlaştırıcı sürdüğünde olmaz. Çırpınıyorum. Faydası yok. Casimir kalçalarımı aşağıda tutuyor ve tıkaç kıcıma bastırıyor ve sonra dikkatlice içeri sokuyor. Daha önce pek anal yapmamıştım ve bu giriş tuhaftı. Ama korkunç değil.

Parmak eklemleriyle tabanını okşuyor ve içimde kayıyor. "Bunu sevdim," diyor.

"Bilmiyorum."

"Mmm." Dokunuşu klitorisimin garip bir şekilde titreştiği yere doğru ilerliyor. Anlayış dalgalar halinde üzerime geliyor. Üzerine bir şey koymuş, belki bir kelepçe, kan akışını kısıtlamak için. Çıkardığında çok fena acıyacak.

Casimir üç parmağını içime bastırırken dikkatini yüzüme yöneltiyor. Yatağa doğru yaylanıyorum, tıkaç takılıyken neredeyse çok fazla giriyor. Boştaki elini karnıma koyuyor, beni yavaşça sikmeye devam ederken beni aşağıda tutuyor. "Dediğim gibi, vücudun her zaman doğruyu söyler."

Nefesimi tam olarak tutamıyorum. "Fiziksel tepki ... kasıtsız."

"Bu yüzden mi tam bir cümle kuramıyorsun?" Parmaklarını kıvrıp G noktama sürtüyor. "Sana yaptığım şeyden bu kadar nefret ettiğin için mi? Teslim ol, Ruby. Benim olduğunu, beni olduğum gibi istediğini, benimle kendimizin sulandırılmış versiyonları olarak değil, dürüstçe birlikte olmak istediğini kabul et."

"Hayır." Düşünemiyorum. Bağlı olmam bir lütuf, çünkü bağlı olmasaydım tamamen onun elini tutuyor olurdum. Tanrılar, ama ben korkunç bir insanım - beynim bana bu adamın beni manipüle etmek için seksi kullandığını, bana yalan söylediğini, aileme ve sevdiğim şehre zarar verecek bir şey yapacağını haykırırken bile, büyük bir parçam beni tekrar becermesi için ona yalvarmak istiyor.

Parmaklarını daha derine sokmak için kalçalarımı kaldırına kadar beni artık tutmadığını fark etmiyorum. Acımasız gülümsemesi neredeyse oracıkta boşalmama neden oluyor. Bu bir oyun ve ben kaybediyorum.

Casimir, niyetini tam olarak anlayamadan hareket ediyor. Ayak bileklerimdeki kelepçeleri çözüyor ve beni yüzüstü çeviriyor. Bileklerimin bağlı olduğu çubuk da benimle birlikte dönüyor. Yine de öyle bir şekilde yerleştirilmiş ki üst bedenimi yataktan kaldıramıyorum, kaldıraç kullanamayacak kadar yayılmış durumdayım.

Bu onu kalçalarımı kaldırmaktan alıkoymuyor. Ona amımı sunmak için sırtımı daha fazla eğmemi engellemiyor. Tanrım, benim neyim var böyle? Sanki gözeneklerinden çıkan ve beni bir seks şeytanına dönüştüren bir tür uyuşturucu var.

Yalancı. Yaptıklarından kimin sorumlu olduğunu biliyorsun ve o değil.

Bu gerçeğe yüzleşmeye hazır değilim. Şimdi değil. Belki de hiçbir zaman.

Ama siki girişime bastırdığında, geri çekilmeye çalışmıyorum. Yüksek sesle inlememek için çarşafı ısıyorum. Tıkaç yerindeyken, içime girmek için mücadele etmesi gerekiyor. Kıç yanaklarımı sıkmaya devam ediyor, onları açıyor ve sonra birbirine bastırarak tıkaçın içimde kaymasını sağlıyor.

İyi hissettiriyor. İyiden de öte.

Analın böyle bir şey olabileceğini bilseydim, tekrar deneme konusundaki fikrimi daha erken değiştirirdim.

"İşte benim iyi kızım. Sikimi al. Aynen böyle." Rus aksanı daha da kalınlaşıyor. Yanaklarımı tekrar birbirine bastırıyor ve bu sefer kendimi inlemekten alıkoyamıyorum. "Beni burada da alacaksın. Bu sefer düzgünce. Seni küçük bir sürtük gibi hissettirdiğim sürece kim olduğum umurunda değil. Öyle değil mi bebeğim?"

"Hayır," diye nefes nefese kaldım. Biraz ittirene kadar hareket ettiğimi, sikinin üzerinde kıvrandığımı fark etmiyorum. "Casimir, dur."

"Yap beni." Ellerini iki yanımdaki yatağa bastırmak için eğiliyor, göğsü sırtıma dayanıyor, aleti içimde acı verici bir şekilde gömülü. Ve en kötüsü, sert sesi kulağımda, beni çırılçıplak soyuyor. "Beni her zaman durdurabildin bebeğim. En başından beri. Ama hiç yapmadın. Şimdi de beni durduramazsın. Aletimi daha derine istiyorsun, seni daha sert becermemi istiyorsun, seni boşaltmamı istiyorsun."

Kendime ait hiçbir şey bulamamam onun sözlerinin doğruluğunun bir kanıtı. "Hayır."

"Kanıtla." Benimle yatak arasına uzanıyor ve zonklayan klitorisime dokunuyor. Hafif bir vuruş bile neredeyse çok fazla. Haykırıyorum, yapabildiğim kadarıyla horozuna geri itiyorum.

Aldığım tek uyarı, kısa kaç klitorisimden düşmeden önce bir tıklama sesi. Kan, çılgılık atmama neden olan acı verici bir hisle geri akıyor. Casimir zaten hareket ediyor, beni yatağa kaydıracak kadar sert sikerken kalçalarımı daha yükseğe itiyor.

Tanrılar bana yardım etsin, ama onun sikin her yerine boşaldım.

Benden çekiliyor ve sonra ağzı orada, beni arkadan yiyor, zonklayan klitorisimi diliyle yatıştırıyor. Bu şekilde beni bir kez daha orgazm ediyor.

Sonra tekrar başlar.

Casimir beni diliyle, parmaklarıyla, sikiyle beceriyor, beni tekrar sarmaya başlamadan önce kendime gelmem için bana neredeyse hiç zaman vermiyor. Ve tüm bu süre boyunca, piçin sesi kulağımda, bana bunu nasıl durduracağımı bildiğimi söylüyor.

O küçük kelimeyi nasıl söylemeyeceğimi, çünkü onun mükemmel küçük fahişesi olduğumu.

Ve onun için geliyorum. Tekrar ve tekrar ve tekrar, dünyam onun dokunuşuna, ona daralana kadar.

Ona hayır derken, bunu istemediğimi söylerken, onu istemediğimi söylerken bile, güvenli kelimemi dişlerimin arkasında sıkıca tutuyorum.

Bu da en büyük korkumu kanıtlıyor. Ben gerçekten bir canavarım. Tıpkı onun gibi.

■ Casimir'in bedenine sarılmış bir şekilde uyandım. Gecenin bir vakti kelepçelerimi çözdü ve şimdi kısık ve düzgün nefes alıyor. En azından bunu içsel bir düzeyde fark ediyorum.

İki yıldır bu adamın yanında uyuyorum. Kulağıma çarpan kalp atışlarının, yavaş nefes verişlerinin ve derin nefes alışlarının ritmini biliyorum. Uykusunda yatamıyor olması güven verici mi yoksa korkunç mu bilmiyorum.

Başımı kaldırıyorum ve yüz ifadesini inceliyorum, çok iyi tanıdığım yüz ifadesiyle karşılaştırmaya çalışıyorum. Kaşları uykuda gevşemiş; çenesi de öyle. Bu onu daha genç gösteriyor. Daha çok Luke'a benziyor, ilk aşık olduğum adama. Ama o Luke değil. Hiçbir zaman da olmadı.

O Casimir Romanov.

Hala kafamda tam olarak oturtamıyorum. Carver City'de daha fazla Romanov olduğunu söylemesi dışında söylediği her şey sadece bana odaklanmıştı. Ama burada olamaz çünkü bana çok aşık. Babasının emriyle burada. Ya da daha kötüsü, amcasının. Jovan Romanov dünyaya yayılmış Romanov imparatorluğunun başı ve ünü mafyanın öcüsüne benziyor. Yaşamak istiyorsan ona bulaşmayacaksın.

Buradan çıkmak ilk önceliğimiz olmalı. Ailemin bir şeyin yaklaştığını bilmesi gerekiyor. Kötü bir şey.

Bu, her şeyden çok beni harekete geçiriyor. Seçimlerimle kendimi tehlikeye atmak başka bir şey. Aileme zarar vermek? Teyzelerimi ve amcalarımı? Kabul edilemez.

Casimir'in eli fırlıyor ve ben ona bir santimden fazla yaklaşıp bileklerime dolanıyor. Gözlerini açmadan konuşuyor. "Kapı kilitli, bebeğim."

Elbette, ama bir panik butonu var. Ona basmak muhtemelen sözleşmeyi hemen orada iptal eder. Kapıcı uğraşılacak birine benzemiyor ve açık artırmanın kuralları kutsaldır. "Bırakın beni."

Gözlerini açar ve iç çeker. "O zaman bunu geçemedik."

Ondan uzaklaşıyorum ve parmağını hâlâ taktığım yüzüğün üzerinde gezdirerek beni serbest bırakıyor. Beni serbest bırakmayı onun seçtiği acı verici bir şekilde belli oluyor. Bunu kendi gücümle yapmadım. Ters ters bakıyorum. "Bana ailenin Carver Şehri'nden ne istediğini söyle."

Casimir uzanıyor ve başını koluna dayıyor. "Her zaman istediğimiz şey. Güç. Toprak. Para. Bu sırayla olması gerekmiyor."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, ki çıplakken kendimi gülünç hissediyorum. "Bu bir plan değil."

"Planı sen istemedin."

"Casimir."

Yavaş gülümsemesi kalbimi yerinden oynatıyor. Aldığım tek uyarı, karın kaslarının hafifçe gerilmesi ve sonra üzerimde olması, beni sırtüstü çevirip kalçalarımın arasına yerleşmesi. "Tekrar söyle."

Beni tutuyor ama yüz ifadesi pek tehditkâr değil. Gözlerimi kısıyorum. "Hayır."

"Çok zor."

"Soruma cevap verin. Plana. Niyetleriniz. Ne dersiniz deyin. Benim hakkımda konuşuyoruz."

ailemin güvenliği. Konu seninle uğraşmak olduğuunda aptalın teki olabilirim ama önceliğim onlar."

"Biliyorum." Bu oyundan çoktan sıkılmış gibi tekrar iç geçiriyor. "Ben de aynı şeyi hissediyorum."

Romanovlar klancılıklarıyla ünlüdür. Hareketleri, Carver Şehri'nin geçmişte gördüğü tehlikeleri çocuk oyunları gibi gösterir. İttifaklar ve güç için evlenebilirler, ancak sadece birbirlerine sadıktırlar ... ve bazen bu sadakat bile sarsılır. En azından Amerikalı kuzenleriyle ilgili son söylentiler bu yönde. New York şubesi hamleler yapıyor ve . . .

Kaşlarımı çattım. "New York Romanov varisi ile ilgili olayların bir parçası mıydın?"

Ellerimi tutuyor ve başımın iki yanında yatağa bastırıyor. "Bebeğim, şu anda aile meseleleri hakkında konuşmak istemiyorum. Bilmen gereken tek şey ailenin ölmesini istemediğimiz. Bir ittifak daha az kaynak israfıyla aynı sonucu getirdiğinde savaşa gerek yoktur."

Bir ittifak.

Midemde, göğsümde bir şeyler ters gidiyor. Sanki aynı anda hem serbest düşüşe geçiyor hem de yere çakılıyormuşum gibi hissediyorum. "Anlıyorum."

"Yüzündeki o bakışı sil," diye . "Yap beni," diye karşılık veriyorum.

"Sana yalan söylediğim için üzgün değilim. Eğer sana gerçeği söyleseydim, ağlayarak ailene koşardın ve sonra işler karışardı. Eğer bir özür bekliyorsan, çok uzun süre bekleyeceksin bebeğim." Yüz ifadesi çok ciddi. "Kim olduğunu öğrendiğim an, seni kendime mal ettim. Sonumuz hep buraya varacaktı. Ve asla adil oynamayacaktım."

Çünkü ben Belmonte'nin varisiyim.

Daha önce umursamaz hissettiğimi mi sanıyordum? şu anla kıyaslandığında o hiçbir şeydi. Ona bağırarak, yüzünü tırmalamak, bir silah kapmak ve tetiği tekrar tekrar çekmek istiyorum.

hiç mermi kalmayana kadar. Bana yalan söyledi, evet, ama bunu zaten rasyonalize ettiğimi fark başladım. Çünkü beni istiyordu.

Ama o yapmadı. Belmonte varisini baştan çıkarıp onunla evlenmek için gönderildi. Eğer benden büyük bir kardeşim olsaydı, şu anda onun altında onlar olurdu. Ben değil.

"Ruby-"

"Huntsman."

Sanki bunu söylediğime inanamıyormuş gibi bana göz kırpmıyor. Casimir üzerimden kalkıyor ama fazla uzaklaşmıyor.

"Bu konuşma henüz bitmedi."

Hayır, öyle değil. O peşimdeyken Carver Şehri'ne geri dönemem. Ailemi çağırırsam bile, o Deli Kurt. Azılı bir katil ve babalarım onları incitmeden önce onu öldürebilirler ama bunun garantisi yok. Ya başarılılarsa? Bu düşüncenin neden olacağı acıyı incelemeye hazır değilim.

"Biraz boşluğa
ihtiyacım var."

"Hayır."

Yataktan kayıyorum ve üzerime giyecek bir şeyler aramaya başlıyorum. Yakamdaki yakutlar tenimde lüks bir şekilde kayıyor ve onları çıplak parmaklarımla koparmak istiyorum ama anahtar Casimir'de ve geri almak için onunla tartışmak istemiyorum. "Bana hayır diyemezsin. Şu anda olmaz. Tanrım, bu konuda neden kızgın olduğumu anlamıyorsun bile, değil mi? Bu bir duvarla konuşmak gibi."

Beni bir avcının niyetiyle izliyor ama yataktan kalkmak için hiçbir hareket yapmıyor. Bu önemli değil. İsteddiği zaman ne kadar hızlı ilk elden biliyorum. Bu odada ondan kaçabileceğim hiçbir yer yok. Bu da odadan çıkmam gerektiği anlamına geliyor.

"En son ne zaman yemek yedin?"

Sorusu beni kısa kesiyor. Dönüp parmağımla onu işaret ediyorum. "Yapma şunu."

"Neyi yapmayayım?"

"Bana Luke sorusu sorma." Aç olduğumda şirretleşmekle ünlüyümdür ve bir noktada, gerçekten tartışmanın eşiğindeyken, Luke bana bu soruyu sormayı öğrendi. İçime biraz protein girdiği anda kaç tartışmanın sessiz bir şekilde öldüğünü görmek açıkçası utanç verici.

Casimir Luke'un yüzüne sahip olabilir, bana Luke'un sorusunu soruyor olabilir ama bunun bir anlamı olamaz. Ona karşı yumuşamak, kan şekerimin muhtemelen düşük olduğunu kabul ederek bir gülümsemeyi paylaşmak, iki yıldır tanıdığım bir insanın yalanlarına inanmamı sağlamasına izin vermek mi? Söz konusu bile olamaz.

Beni yakından izliyor. "Biraz yiyecek çağıracağım."

"Odadan çıkıp kendim almayı tercih ederim." Ters ters baktım. "Bilirsin işte, bacaklarımı falan açarım."

"Kaçacaksın." Şimdi, nihayet, hareket ediyor, yataktan kalkıyor ve pantolonunu çekiyor. "Hâlâ anlamadın mı bebeğim? Seni bulamayacağım hiçbir yere kaçamazsın. Gerekirse seni dünyanın öbür ucuna kadar kovalarım."

Midem yine o garip kıvrılma hareketini yapıyor ama bunun iyi mi kötü mü olduğunu söyleyemeyecek kadar şaşkınım. Belki de gerçekten sadece açlıktır. "Çünkü ben varisiyim."

Kaşları birbirine çarptı. "Çünkü sen benimsin."

"Domates-tomahto." Banyodaki askıda duran ipek bornozu alıyorum. Kısa, dar ve hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyor ama en azından çıplak değilim.

Kapıya doğru yürüdüm ve vurdum. "Çıkarın beni. İşim bitti." Sözleşmeyi iptal etmeye hazır değilim ama bir şeyler ters giderse diye dijital ya da koridorlarda dolaşan bir kişi olsun, gözetim altında tuttukları kesin.

"Daha işimiz bitmedi."

"Öyleyim." Kilit tıkırdayarak açıldı ve koridora çıktım.

Casimir, gömlek ya da ayakkabı giyme zahmetine bile katlanmadan hemen topuklarımın üzerinde duruyor. Bu, sevişmek kadar dayanılmaz derecede samimi hissettiriyor.

ama duramıyorum. Rastgele bir yön seçiyorum ve koridorda ilerliyorum.

Hakkını yemeyelim, bana dokunmuyor. Ama gölgem olarak varlığından kaçış yok. Öfkesinin arttığını hissedebiliyorum. Sorun değil, benimki de öyle.

"Ruby, dur."

"Siktir git." Yakınlarda sesler duyuyorum ve o yöne doğru keskin bir dönüş yapıyorum. Şu anda bile Casimir'in bana zarar vereceğini sanmıyorum ama bu onsuz gitmeme izin vereceği anlamına gelmiyor. Kapıcıyı bulmalıyım ya da ...

Bir köşeyi daha döndüm ve müzayedeciyi gördüm. Reaper. Adı buydu. Kemerli büyük bir kapı aralığında durmuş, bir çift insanla konuşuyordu. Arkasından odaya giriyorlar ve o da benim geldiğimi görüyor. Sırtışı seksi ve biraz da tehlikeli. "Güzel yaka."

Yardım edin.

Bunu söylemek için ağzımı açtım ama onun yerine ağzımdan "Burada neler oluyor?" cümlesi çıktı.

"Bu mu?" Reaper omuz silkiyor, odaya doğru zarif bir hareket yapıyor. "Eski dostlar arasında küçük bir gelenek." Bakışları beni geçip Casimir'in arkamda durduğu yere kayıyor, o kadar yakın ki vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum. "Kurt."

"Azrail." Sesinde özellikle tehlikeli hissettiren bir gümbürtü var. "Ruby acıkmış. Mutfağa gidiyoruz."

"Artık aç değilim." Reaper'ın yanından geçip arkasındaki odaya bakıyorum. Alanın etrafına ustaca yerleştirilmiş kanepeler ve sandalyeler var ve çevre boyunca bir dizi askı rafı, şaplak bankları ve diğer büyük kink ekipmanları var.

Oda dolu, toplanan insanlar arasında şık gece kıyafetleri giymiş, aşk koltuğunda şarap içen yaşlı bir çiftten, üzerlerinde tenlerinden başka bir şey olmayan benim yaşındaki bir avuç insan var.

Harika olan şu ki, hiçbirini tanımıyorum.

İleri doğru bir adım atıyorum ama Azrail kolunu uzatarak bana dokunmadan durduruyor. "Üzgünüm aşkım ama Deli Kurt'la oynamak tam bir kabus ve röntgenci rütbelerimiz dolu."

"İzlemek istemiyorum. Katılmak istiyorum."

Azrail bir süre beni inceledikten sonra dikkatini Casimir'e çeviriyor. "Eee?"

Casimir hırlamaya yakın bir ses daha . "Bir dakika." Koluma giriyor ve beni koridorda birkaç metre sürüklüyor.

"Bırakın beni," diyorum nefesimin altında.

Beni yüzüne doğru döndürüyor. Beni biraz hırpalıyor olabilir ama beni gerçekten incitmemek için çok dikkatli davrandığı gerçeğini gözden kaçırmıyorum. İçimdeki aptal bunu araştırmak istiyor. Geri kalan yanımda ise içimde dolaşan tüm bu korkunç duygular için onu cezalandırmak istiyor. Ne düşüneceğimi, ne hissedeceğimi bilemiyorum.

"Bunu istiyorsun."

"Elbette." Doğru mu bilmiyorum ama belirgin bir şekilde sinirli görünüyor. Sıkılmış çenesinden ve kendini biraz fazla hareketsiz tutuşundan belli.

Yüzümü inceliyor. "Eğer bunu kabul edersem, oturacaksın ve sonunda beni dinleyeceksin." Omuzlarımdaki tutuşu değişiyor ve parmakları yakamdaki yakutları okşamaya başlıyor. "Ve bunu tüm zaman boyunca takacaksın."

"anahtar olmadan gerçekten çıkaramazsınız."

"Ben ciddiym Ruby. Bundan sonra konuşacağız. Tiyatro yok. Saçmalık yok. Yalan yok."

Hiç sanmıyorum. Ona gülümsüyorum ve dişlerimin arasından yalan söylüyorum. "Tamam. Bundan sonra konuşabiliriz."

Casimir nefesinin altında küfrediyor. "Yine yalan söylüyorsun. Her neyse. Hadi gidelim."

Beni Azrail'in bizi gizlenemez bir ilgiyle izlediği yere götürmeden önce hızla uzaklaşıyorum. Reaper'a doğru yürürken, onun önünde diz çökmüş bir kadın görüyorum.

Ayaklar. Onu fark etmemiştim, çünkü adam çok büyüleyiciydi. Uzun siyah saçları ve kızgın mavi gözleri olan güzel beyaz bir kadın. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Benden önce açık artırmaya katılan, kendini bir dolara satan kadın. Kazanan Azrail miydi? Bunun bir önemi yok. Şu anda önceliğim o ve bu yüzden en çekici gülümsememi alıyor. "Varız."

". "

Yanımdan geçmeye başlıyorum ama yine yolumu kesiyor. "O kadar hızlı değil, aşkım. Eğer girmek istiyorsan, kendini kanıtlamalısın." Sesinde alaycı bir ton var. Casimir'i okumakta berbat olabilirim ama güç oyunlarını anlıyorum. Casimir müzayedede Reaper'ın kuyusunu kazdı, şimdi Casimir'in ayağına işemek için aletini çıkarıyor.

Bununla çalışabilirim.

"Bu değil-"

Casimir'in söyleyeceklerini duymazdan geliyorum ve Reaper'ın önünde diz çöküyorum. Yine gömleksizdi, bu yüzden parmaklarımı pantolonunun ön bandına sokmak yeterince kolaydı. Ona kocaman gözlerle bakıyorum. "Böyle mi?"

Kaşlarını kaldırıyor, sırtışı düpedüz günahkâr. "Seni durdurmana izin verme, aşkım."

"Ona öyle demeyi kes," diye hırladı Casimir. "Ruby, dizlerinin üzerinden kalk."

"Kendimi kanıtlamam gerektiğini söyledi. Ben de öyle yapacağım." Pantolonunun düğmelerini açmak ve fermuarını aşağı çekmek için Reaper'ın hafifçe başını sallamasını bekliyorum. Aleti çoktan sertleşmişti ve Casimir'inki kadar etkileyiciydi.

Yanımda diz çöken kadın geriliyor ama o benim sorunum değil. Bana ters ters bakan Casimir'e bakıyorum. Rusça sert bir şeyler söylüyor ve sonra İngilizceye geçiyor. "Onun sikini yalamak mı istiyorsun? Em o zaman."

"Senin iznine ihtiyacım yok. Ayrıldık, unuttun mu?" Ama ne kadar tereddüt ettiysem hepsi geçti. Öne doğru eğilip Azrail'in sikini ağızma alıyorum. Düşmüş melek gibi çekiciydi.

dünyanın ahlaksızlıkları, tüm keskin çizgiler ve daha keskin açılar. Ve güzel bir siki var.

Hepsinden iyisi, Casimir izliyor.

Bu, Azrail'in sikini emme eyleminden bile daha fazla beni ıslatıyor. Onu yutarken ellerimi Reaper'ın kalçalarından aşağıya ve kalçalarına doğru kaydırıyorum. Öğürme refleksimi aşip ona en iyi oyunumu oynuyorum. Yanımızdaki gözleri kamaşan adama bir gösteri sunuyorum.

Reaper'a baktığımda sırtışından ne yaptığımı çok iyi bildiğini ama kendi sebepleri yüzünden buna izin verdiğini anlıyorum. Gözlerimiz mükemmel bir anlayış anında buluşuyor. Parmaklarını başının arkasında birleştiriyor, beni yönlendirmek için hiçbir şey yapmıyor. Sadece kendimi kanıtlamama izin veriyor.

Tamam, evet, bu seksi.

Hızımı artırıyorum, ona sahip olduğum her şeyi veriyorum. Karmaşık bir iş, ama bu daha çok zevk almamı sağlıyor. Bu adam boşalacak ve ben de bunu gerçekleştireceğim.

"İşte böyle aşkım," diye mırıldanıyor. "Neredeyse oldu."

Orgazm olduğunda onu yutmaktan başka bir şey yapmam için bana bir şans vermesi gerçekten çok tatlı. Casimir'e, Reaper'ın boşalmasıyla kendimi berbat edecek kadar kızgınım ama oyun partisine yapış yapış başlamadan tadını çıkarmak istiyorum.

Keskin bir şekilde nefes veriyor ve bu aldığım tek uyarı oluyor. Daha sert emiyorum, boğazımdan aşağı inerken yutkunuyorum. Aletini bırakmadan önce son bir kez daha uzun uzun emiyorum ve kaşlarımı ona doğru kaldırıyorum. "Eee?"

Gülüyor ve sikini usulca pantolonunun içine sokuyor. "İyi iş çıkardığını biliyorsun, seni küçük velet." Elini uzatıyor ve beni ayağa kaldırmasına izin veriyorum. Parmak eklemlerime hafif bir öpücük konduruyor. "Çok fazla yerleşme. Asıl olay yakında başlıyor."

"Mükemmel."

Elimi bırakmadan Casimir'e bakıyor. "Ve sana. Eğer konuklarımdan birine bile zarar verirsen, bunu kişisel olarak algılayacağım."

Casimir homurdanıyor. Kelimeler değil ama Azrail için yeterli gibi görünüyor. Elimı bırakıyor ve beni yanından geçiriyor. "Bu gece çok eğleneceksin, aşkım."

Bunu yapmak için her türlü niyetim var. Ve bu süreçte Casimir'in boğulmasına neden olursa ... daha iyi.

"ŞİMDİ MUTLU MUSUN?"

Sevişen iki kişinin yanından geçerken Casimir'e bakmıyorum. "Azıcık bile değil."

"Ruby."

Kendime yapmamamı söylesem de omzumun üzerinden ona bakıyorum. Reaper'ın maskaralıklarına karşı bariz öfkesini saklıyor ama solgun gözlerinde beni titreten derin bir sıcaklık var. Dudaklarımı yalıyorum. "Ne?"

Kalçalarımı kavriyor ve beni döndürüyor, bir eli sırtımın alt kısmına kayıyor ve beni göğsüne doğru çekiyor. Yumuşak bir hareket, o kadar yumuşak ki geri itme şansım yok. Ya da kendimi onun sıcaklığına bastırılmış bulduğumda kendime böyle söylüyorum. Ellerimi göğsüne koyuyorum, tamamen onu itmek niyetindeyim, ama komut beynim ve parmaklarım arasında bir yerde kayboluyor.

Casimir diğer elini saçlarıma daldırıyor ve beni kendisine daha sıkı bastırıyor. Beni o kadar yaklaştırıyor ki yakamdaki yakutlar tıpkı onunkiler gibi tenimi ısıyor. "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım."

"Sabırsızlanıyorum."

Dudaklarıma karşı o seksi hırıltılı sesi çıkarıyor. "Bu gece kimi sikip emersen em, benim isteğime bağlı."

"Kendine ne söylemen gerekiyorsa." Sesim çok soluk çıkıyor ama gözümün önünde çözülüyor ve bu benim pervasızlığımı besliyor, ateşime benzin döküyor.

Alt dudağımı ısıyor, beni nefessiz bırakacak kadar sert. "Benim isteğim, bebeğim. Bu gece iyi eğlenceler, çünkü oyun bittiğinde o odaya geri döneceğiz ve başkalarına vermekten çok mutlu olduğun her parçanı geri alacağım."

Bu, dokunduğum herkesi öldürmekle tehdit etmesi değil. Bu farklı. Bu . . . daha da ateşli.

Göğsüne bastırıyorum, o da arkasındaki açık sandalyeye doğru yürümeme izin veriyor. Casimir usulca çöküyor ve ben de onu takip ederek üzerine çıkıyorum. Aleti çıplak amıma karşı sertleşiyor ve doğrudan kulağına konuşmak için eğildiğimde kalçalarımı biraz yuvarlamaktan kendimi alamıyorum. "Bu gece çok fazla insan sikeceğim. Yapman gereken çok şey olacak bebeğim. Yine de asla senin olmayan bir şeyi veremezsin."

"Seni gördüğüm andan itibaren benimdin Ruby." Kıcımlı kavradı ve beni kendine doğru çekti. Reaper'ın sikini onun önünde yaladığım için çok ıslağım. Çok ıslak ve ağlıyor ve ... Beni sikinin uzunluğuna sürüyor, pantolonunun dikişi tam oraya denk geliyor.

Şimdi bir şeyler yapmanın, ona haddini bildirmenin tam zamanı, ama ihtiyacın bulanıklığı düşüncelerimi bulandırıyor.

"Hayır," diye fısıldıyorum. "Evet." Beni bu hızda hareket ettirmeye devam ediyor, gözleri sert ve ateşli. "Kimse seni benim kadar sert boşaltamaz. Kimse seni benim gibi sikemez." Casimir eğiliyor, beni daha sıkı ve daha sıkı sarmaya devam ederken nefesi kulağımın kabuğuna çarpıyor. "Ve kimse senin ne kadar vahşi bir canavar olduğunu benim bildiğim gibi bilmiyor. Seni tanımak için iki yıl harcadım. Bencil ve aşağılıksın, zeki ve anlayışlısın. Düpedüz kötüsün, bebeğim. Eğer kendi yolundan çekilersen, o lanet bölge için çok iyi bir lider olacaksın."

"Casimir." Ona durmasını mı yoksa devam etmesini mi söylediğimi bilmiyorum. Düşünemiyorum. "Lütfen."

"İhtiyacın olanı al, bebeğim."

Pantolonunu çıkarmak için çılgınca aramıza uzanıyorum, kendime ona bu zevki tattırmamamı söylesem bile. Azrail'in sesi odayı böldüğünde yumruğumu tam boyuna dolamıştım.

"Oyun zamanı dostlar. Bu akşamki oyun bir av ama işleri benim yöntemimle halledeceğiz." Bir kahkaha korosu beni kendime getiriyor.

Ne yapıyorum ben? Casimir'e yaptığı her şeyin bedelini ödetmek gibi bir niyetim vardı ama ilk fırsatta yine onun sikinin üzerinde zıplamaya başlayacağım. Onu ittim ve bornozumu çekip kapattım. Ne zaman çözüldüğünden bile emin değilim.

O ise sırtıyor ve pantolonunu tekrar yukarı kaldırıyor. Onun da benim kadar etkilendiğinin tek göstergesi, sertleşmiş aletinin pantolonunun kumaşına, arzumun ıslak noktasına doğru bastırması.

Bu arada Azrail hala konuşuyor ve sesini yükseltmeden odanın her köşesine yansıtıyor. "Elbette katılım zorunlu değil ama oynamak isteyenler avcı ya da av olmayı seçecek. Av kaçır. Yırtıcılar takip eder. Ve eğer bir avcı avını yakalarsa, onunla iğrenç bir şekilde başa çıkabilir. Bu oyun için, denenmiş ve doğru güvenli kelimeleri takip edeceğiz. "Kırmızı" dur demektir. 'Sarı' duraklama. Anlaşıldı mı?"

İnsanlar yine onaylarcasına mırıldanıyor. Hepimizi büyüledi. Adam kalabalığı nasıl etkileyeceğini gerçekten biliyor.

Sırtıyor. "Ödüksüz bir oyun olur mu? Hangi yırtıcı bana en iyi teklifi getirirse, seçtiği bir iyiliği kazanacak."

"En iyi' derken neyi kastediyorsun Azrail?" diye sesleniyor biri odanın arkasından.

Sırtışı genişliyor. "Bunu ben bilirim, sen de öğrenirsin." Kollarını iki yana açıyor. "Av beş dakikalık bir kafa

başlayın. Tazılarımıza karşı tilkicilik oynamak istiyorsanız, hemen bana gelin."

Katılım gerekli olmayabilir ama burada kalırsam Casimir'i tekrar becereceğim ve muhtemelen hiçbir cevap alamayacağım.

Ayrıca, böyle bir oyunu oynamak için bir daha ne zaman şansım olacak? Beni yakaladıklarında yere yatırıp sikecek yabancılardan kaçmak mı? Bir aile üyesinin katıldığını görme endişesi olmadan sapıkça oyunlar oynamak?

Bunu hiçbir şey için kaçırmayacağım.

T Oyunun kuralları yeterince basit: Sahada kalın. Katılımcı avların beş dakikalık bir avantajı var ve ardından avcılar gelecek.

Reaper, bu oyun türüyle ilgilenmeyenlerle birlikte burada kalacak.

Biz avlar kemerli kapı girişinde onun yanında toplanıyoruz. Topuklu ayakkabı giyenler ayakkabılarını çıkarıyor ama benim ayakkabılarım yok. Ya da kıyafetim. Yaka pek sayılmaz ve yakalandığımda cübbeyi atlatmak yeterince kolay olacak.

Çünkü bu bir "eğer" değil, "ne zaman"dır. Bütün amaç yakalanmaktır.

...
Döndüğümde Casimir'in birkaç adım gizlendiğini görüyorum. Keşke odadan çıkmadan önce bir gömlek giyseydi; gömleksiz göğsü oldukça dikkat dağıtıcı. Kendimi kabadayılıkla örtmeye çalışıyorum. "Umarım beni önce sen bulursun."

"Hayır."

Sarsıldım. "Affedersiniz?"

"Oyun mu oynamak istiyorsun, bebeğim? Oyna." İfadesi hiçbir şey ele vermiyor. Tamamen kendi içine çekilmiş durumda ve bir yanım onun tanıdık yüzünden nefret etse de

bir yabancının üzerinde. . . geri kalanım beklentiyle titriyor.

İstediği kadar saçmalayabilir. Oyun oynuyor. Aslında ... ona ne kadar uzun süre bakarsam, kilitli dış görünüşünün ardındaki gerçek onun ipuçlarını o kadar çok görmeye başlıyorum.

Çünkü onu tanıyorum, en azından kısmen. Bu adamla bir yıldan fazla bir süre birlikte yaşadım ve bu süre boyunca bir rol oynuyor olabilirdi, ancak sahte olamayacak kadar fazla yakınlık vardı. Tam olarak değil. Birbirimizin cebinde yaşarken olmazdı.

Casimir'e giden kısa mesafeyi geçiyorum. "Şimdi kim yalan söylüyor?" "Ne?"

Anlamak beni sersemletiyor. Ya da belki de olacaklar için heyecanlanıyorum. Her iki şekilde de, sanırım sonunda onun hakkında bir şeyler anladım.

Ellerimi dikkatlice göğsüne bastırıyorum ve parmak uçlarıma çıkarak doğrudan kulağına konuşmak için eğiliyorum. "Kıskançlık seni azdırıyor, değil mi bebeğim? Beni başkalarıyla görmekten nefret ediyorsun ama sonrasında gelen çılgınlığı seviyorsun." En az benim kadar.

Ve bu gece, bana dokunduğu için kimseyi öldüremez. Biz bu sapkın oyunu oynarken kimse zarar görmeyecek.

Geri çekildiğimde, artık kilitli değildi. Kalçalarımın tutup beni kendine çekiyor ve ağzımı yıkıcı bir öpücükle kapıyor. Bu açık bir sahiplik iddiası, ama o geri adım atmadan önce bu konuda ne hissettiğime karar verme şansım yok. "Koş bebeğim. Hızlı koş ve uzağa koş çünkü seni yakaladığımda bir daha gitmene izin vermeyeceğim."

Reaper'ın sesi bulabileceğim her türlü yanıtı kesip atıyor. "Vakit geldi. Av, beş dakikalık avansın şimdi başlıyor."

Koşuyorum.

Av grubunun büyük bir kısmı sağa sapıyor, ben de sola gidiyorum. Bu devasa evin nasıl olduğuna dair elimde iyi bir harita yok. Bir yer bulmak için belirsiz bir fikrim var

ama şimdilik içgüdülerimle hareket ediyorum. Karanlık koridorlarda ilerleyerek iyi bir hedef arıyorum.

Ne kadar oldu? Hiçbir fikrim yok. Ailem kendimi koruyabilmem konusunda ısrarcı olduğu için oldukça formdayım, bu da çeşitli savunma teknikleri ve genel kondisyon konusunda haftalık eğitim seansları anlamına geliyor, ancak nefesim her nefes alıp verişimde ciğerlerimi yakıyor. Koridorlar aynı ritimle genişliyor ve daralıyor gibi görünüyor.

Uzaklardan bir dizi çağrı yükseliyor, bazıları alaycı, bazıları neredeyse hayvansı. Yırtıcılar harekete geçti.

Koridorlardan çıkmam lazım. Çok açıklar.

Bir köşeyi dönüyorum, sonra bir başkasını, yönleri rastgele seçiyorum. Bu başladığında, stratejik davranmak gibi belirsiz bir düşüncem vardı ama şu anda kafamda buna yer yok. Saklanamam. Hareket etmeye devam etmek zorundayım.

Bir sonraki köşe beni bir dizi merdivene çıkarıyor. Artık daha fazla ses var. Çığlıklar ve zafer çığlıkları. Yırtıcılar ilk av dalgasını buluyorlar. Adımlarımı hızlandırıyorum ... ancak merdivenlerin tepesine ulaştığımda kısa bir süre duruyorum. Karmaşık bir şekilde oyulmuş cam bir kapıyla sonlanan kısa bir koridor var. Kapı açık, açık bir davetiye gibi. Ve kapı nereye açılıyor?

Bir kış bahçesi, ama daha önce gördüklerime benzemiyor, en azından özel konutlarda. Kapıdan içeri girip etrafa bakıyorum. Burası çok büyük. Karo bir patika, ormanı andıran, bitkilerin ve ağaçların patikayı sıkıştırdığı bir yere doğru ilerliyor. Vahşi ve ölçülü, doğa ve uygarlığın en garip birleşimi.

Bayıldım.

"Birinin bu tarafa geldiğini gördüm."

Derinden gelen ses beni hayallerimden uyandırdı. Hızla dar patikadan aşağıya, kış bahçesinin derinliklerine doğru koşuyorum. Bu bir hataydı.

Ses tekrar bağılıyor. "Bir tane bulduk!"

"Şimdi konuşuyoruz," diyor bir başkası.

Ayak sesleri beni takip ediyor, gittikçe yaklaşıyor. Şimdi tam gaz koşuyorum, kollarımı pompalıyorum, nefesim ciğerlerimi kesiyor, ayaklarım fayans zemini dövüyor. Bu bir oyun olabilir ama bedenim bunu bilmiyor. Beynimin bildiğinden bile emin değilim. Adrenalin ve korku içimde zehirli bir karışım yaratarak beni daha da hızlandırıyor.

Yeterince hızlı değil.

Sert eller beni belimden kavırıyor ve sonra ayaklarımdan kaldırılıp başka bir kolun arasına atılıyorum. İçgüdülerimle savaşıyorum, beni tutan kişi kollarımı yakalayıp iki yanıma sıkıştırana kadar vahşi yumruklar atıyorum.

Beni yakalayan nefes nefese gülüyor. "Şu yakaya bak. Bu Wolf'un kızı."

"Şanslıyız," dedi beni tutan pantolon. "O bir savaşçı."

"Güzel."

Tepki vermemden daha hızlı bir şekilde beni fayans zemine indiriyorlar. Benden daha büyükler. Daha güçlüler. Mücadele ediyorum, küfrediyorum ve hiç olmadığım kadar ıslanıyorum. Özellikle de biri kalçalarımı aralayıp aralarına yerleştiğinde.

Bacaklarımın arasındaki amımı avuçluyor ve parmaklarını kıcıma bastırıyor. Sarsıldığımda hınzırca gülüyor. "Oh evet, ufaklık. Seni yakaladım ve şimdi bu kıcı sikeceğim."

Birdenbire artık o kadar eğlenceli gelmemeye başladı. Daha çok mücadele ediyorum ama bu yerçekimiyle mücadele etmek gibi. Paniğe kapılmış beynimin bunun bir oyun olduğunu ve kuralları olduğunu anlaması itiraf etmek istediğimden daha uzun sürüyor. "Sarı!"

Durakladılar. Kollarımı tutan adam çenemi hafifçe kavırıyor. "Hangi bölüm, tatlım?" Sesi aniden nazikleşti, tüm sertliği uçup gitti.

Bu değişiklik beni ürkütüyor ve dürüstçe cevap vermemi sağlıyor. "Anal değil. Bu sadece onun için."

"Seni başka türlü becermemizle ilgili bir sorunun mu var?" Duraklıyor, gözleri yüzümde geziniyor. "Üzerine gelmemizle mi?"

"Hayır," diyorum. "Bunu istiyorum." Deneyim için, evet, ama aynı zamanda Casimir beni bulduğunda olacaklar için de.

"Tamam." Beni bıraktı ve topuklarının üzerine oturdu. "Bırak onu, Jason."

Jason hemen itaat ediyor. Onlardan uzaklaşıyorum, kafa karışıklığım yavaş hareket etmeme neden oluyor. Boğazımı temizliyorum. "Um. Şimdi ne olacak?"

Bir an için çok nazik olan yaşlı adam sırtıyor, dişleri gölgelerin arasında parlıyor. "Kaç ufaklık. Kaçmak için bir şansın var ama seni ikinci kez yakalarsak ikimiz de o güzel amcığı sikeceğiz." Cebinden iki prezervatif çıkarıp birini Jason'a uzatıyor. "Biz bunları takana kadar kaçmaya çalışabilirsin."

Oh. Oh. Oyunun devamı, bizi kovalamacaya daldığımız yere geri götürüyor, şimdi belirlenmiş bir sınırla. Başımı döndürüyor ve ayağa kalkıp tekrar koşmaya çalışıyorum. Ama çok hızlı değil. Ve çok uzağa da değil.

Bir sonraki köşeyi dönmeden beni yakaladılar. Jason bir şekilde neredeyse acısız bir şekilde beni yere serdi. Beni yüzüstü yere yapıştırıyor, taşlı kiremit çıplak tenimi ısıyor. Bornozum bu noktada her şeyden çok esarete dönüşüyor ve etkili bir şekilde dövüşmemi engelliyor.

Ya da belki de etkili değilim, beni burada becermelerini istiyorum, oynadıkları yırtıcı hayvanlar gibi, benden zevk almalarını, beni kullanmalarını. Bu berbat bir şey mi yoksa özgürlük mü bilmiyorum ama bunu hazır olmadığım bir seviyede arzuluyorum.

Jason ensemden tutup beni yere yatırıyor ve sonra siki orada, içime öyle sert ve hızlı giriyor ki çığlık atıyorum. Aslında acıtmayacak kadar ıslağım ama emin olmak için duraksamıyor. Buna bayılıyorum.

Mücadele ederken dizlerim yere sürtünüyor ve sikişin saldırısından kaçmak için mi yoksa yaklaşmak, onu daha derine almak için mi mücadele ettiğimi söyleyemiyorum. Aniden içimden çekiliyor ve parmak eklemlerinin

prezervatifi çıkarırken ve boşalmadan önce birkaç kez mastürbasyon yaparken kıcımlı ve sırtımın küçük kısmını kirpikliyor. "Kahretsin, ama bu iyi bir amcık. Çok iyi."

Jason geri çekildi ve diğer adam onun yerini almadan önce gerginleşmek için zar zor zamanım oldu. O daha nazik değil. Aleti o kadar uzun değil ama beni rahatsız edecek kadar kalın. "Dur!" Bu bir test, içgüdüsel bir tepki. "Sarı" değil. "Kırmızı" değil. Sadece daha fazla oyun.

Beni daha sert sikmek için tereddüt bile etmiyor. Üç vuruş ve sonra çekiyor. "Onu ters çevir."

Jason tam olarak bunu yapıyor, beni sırtüstü yatırıyor ve arkadaşı kalçalarımı tutup tekrar içime sokarken kollarımı başımın üstünde tutuyor. Burası o kadar karanlık ki gölgeden başka bir şey değiller, beni kabaca beceriyorlar. Herhangi biri olabilirdim. Onlar da herhangi biri olabilirdi.

Zevk içimde kıvrılıyor. Topuklarımı yere basıp doğruluyorum. "Lütfen."

Gülüşünde, sarardığımda bana nezaketten eser yoktu. "Küçük sürtük hoşuna gitmemiş gibi davranıyor."

"Hayır diye ağlarken senin sikine boşalacak," diye gürlüyor Jason. Bileklerimi bir eline geçiriyor ve kabaca göğüslerimi avuçluyor. "Güzel memeler. Onların üzerine boşalmalısın. Wolf'a küçük bir 'siktir git'."

Beni siken küfür ediyor ve daha da derine itiyor. "Bu amcık yüzünden cinayete meyilli olduğun için onu suçlayamam."

Konuşma tarzları aşırı derecede kaba. Bundan nefret etmeliyim. Belki de. Muhtemelen. Ama bunun yerine arzumu daha da artırıyor. Orgazmım yaklaşıyor.

"Tanrım, Rick. Bunu düşünmek bile beni yeniden sertleştiriyor."

"Etrafta kimse yok." Rick'in sesi daha da sertleşti. Yaklaştı. "Tekrar gitmemek için bir neden yok." Hakkından daha hızlı hareket ederek içimden çıkıyor ve kaburgalarımın üzerine oturuyor.

Çırpınıyorum ve kıvrınıyorum, ama prezervatifi çıkarıp kendini hızlı ve sert bir şekilde çavuşu tokatlayana kadar gidecek hiçbir yerim yok.

göğsüme, yakama boşalıyor. Yerinden kalkıyor ve sikini dudaklarıma siliyor, ona dişlerimi gösterdiğimde gülerek geri çekiliyor. "İçinde hâlâ mücadele var."

"Kollarını tut."

Pozisyon değiştirdiler. Artık orgazm olduğu için Rick boştaki eliyle göğüslerimle oynamaya başlıyor, meme uçlarımı sertçe sıkıyor. "Bu hoşuna gidiyor, değil mi? Seni böyle becermemiz, sana o pis küçük sürtük gibi davranmamız hoşuna gidiyor."

"Hayır," diye fısıldıyorum, Jason'ın prezervatifle kaplı sikini tekrar almak için kalçalarımı kaldırıyorum. Vücudum binlerce küçük acıyla yanıyor ve Rick'in meme uçlarımdaki parmakları orgazmımı sıkılaştırıyor. Çok yaklaşmışım, Jason amımı fayans zeminde çırpınırken kıcımda sıyrıklar bırakacak kadar sert dövüyordu.

Yandaki hareket dikkatimi çekiyor. Yakındaki bir ağaçtan bir gölge ayrılıyor, onu gördüğümü bildiğini bildiğim kadarıyla yeterince kayıyor.

Wolf. Casimir.

Bu iki adamın beni becermesini izlemek. Yüzünü görebileceğim kadar öne kayıyor, oradaki öldürücü öfkeyi görebiliyorum. Onları öldürmek, boğazlarını kesmek ve sonra da kanlarıyla beni becermek istiyor. Bunu yapamamak onu çılgına çeviriyor olmalı.

İzlediği, bunu durduramadığı, kendisine ait olduğunu iddia ettiği şeyi aldıklarını gördüğü gerçeği mi?

Çok sert boşalıyorum, çılgılık atıyorum.

Jason küfreder. "Lanet olsun, ben-" İçimden neredeyse çok geç çıkıyor, amımın her yerine prezervatifin sadece yarısı çıkmıştı. "Belki de onu Azrail'e götürmeliyiz ve onunla geçireceğimiz bir gece bizim ödülümüz olmalı. Bunu aceleyle getirmek beni çok heyecanlandırdı." Sert bir kahkaha atıyor ve hâlâ sert olan sikini boşalırken sürükleyerek kıvrımlarıma yayıyor.

"Siktir." Rick gerildi. Casimir'i görmüş. O da beni bırakıyor ve hızla ayağa kalkıyor. "Hadi gidelim. Daha çok av var

oynamak için."

"Ama ..." Jason onun bakışlarını takip eder ve donakalır. "Kahretsin. Evet. Hadi gidelim." Ayağa kalkıp koşarak uzaklaşıyorlar ve beni yerde yattığım, her tarafım kazınmış ve orgazmlarıyla kaplanmış halde bırakıyorlar.

Ayak sesleri azalırken Casimir yeşilliklerin arasından çıkıp üzerime doğru geliyor. Bakışları beni tarıyor, şüphesiz o olmayan biriyle birlikte olduğuma dair her izi ve kanıtı katalogluyor. Memelerime, yakama, amıma, her yerime boşalıyor.

Burada yatmaktan başka bir şey yapamıyorum. Adrenalin hâlâ vücudumda dolaşıyor ve beynimdeki mesajları karıştırıyor. Belli ki çok öfkeli, ama şu anda bunu umursayacak durumda değilim. Bedenimi de hareket ettiremiyorum. Her şey uzak ve boşlukta gibi geliyor, neredeyse sarhoş gibiyim.

"Kendinden memnun musun?"

"Evet."

İç çekti. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm." Casimir yanıma çömeliyor ve terli saçlarımı yüzümden geriye doğru tarıyor. "Yaralandın mı?"

"Bilmiyorum."

Başparmağı alnımı okşuyor. "Oyun olsun ya da olmasın, sana zarar verirlerse onları öldürürüm."

"Yapamam. Bu Azrail'i kızdırır." Dokunuşuna doğru eğildim. "İyiydiler. Ve sonra kötü. Onları öldürme."

Beni dikkatlice kollarının arasına alıyor. Vücudunda zorlukla kontrol altına alınmış bir şiddet var ama bu beni ona sarılmaktan ve yüzümü boğazına bastırmaktan alıkoymuyor. Yapış yapış oldum, ağrım var ve üşümeye başladım. Titriyorum. "Cinayet yok."

"Cinayet yok," diyor, öfkesi eğlenceyle karışık. "Sen bir tehditsin, bebeğim. Seninle hiçbir şey kolay değil."

"Özür dilerim."

"Hayır, değilsin." Beni kış bahçesinden çıkarıp merdivenlerden aşağı indiriyor. Hiç tereddüt etmeden

koridorlarda geziniyor. Bu da zaten bildiğim bir şeyi doğruluyor: Buraya daha önce de gelmiş, düzeni bilecek kadar.

Beklediğimden çok daha kısa sürede odaya döndük. Casimir boşluğun içinden banyoya doğru yürüyor. Beni tezgâhın üzerine bırakıyor ve temkinli bir adım geri çekiliyor. "Ben bunu yaparken orada oturabilir misin?"

"Evet." Hissettiğimden daha güvenle söylüyorum. Adrenalin boşalıyor ve beni sersemletiyor. Titriyorum. "Muhtemelen."

Bana yasaklayıcı bir bakış attı. "Sakın düşme." "Efendim, evet, efendim."

"Velet." Büyük ayaklı küvete doğru ilerliyor ve su istediği sıcaklığa ulaşana kadar muslukla oynuyor. Sonra bana dönüyor ve bornozumu çekiştirerek çıkarıyor. Beni baştan aşağı süzdü ve başını salladı. "Berbat durumdasın."

Bakışlarını takip ediyorum. Başkalarının orgazmlarıyla kaplıyım. Dizlerimde, avuç içlerimde ve hissettiğim kadarıyla kıkımda sıyrıklar var. Ayrıca vücudumda bir takım çürükler oluşuyor. Ama dikkatimi çeken ve beni tutan şey yakam. Rick'in menisiyle yapış yapış olsa da, sahiplenmenin o kadar açık bir göstergesi ki, derinlerde bir yerde ürperiyorum. "Evet."

Casimir bir el bezi alıp üzerimdeki kanın çoğunu siliyor ama sıyrıklara kaşlarını çatıyor. "Bu acıtacak ama gerekli."

Her ne kadar bu sözcükleri işlemeye niyetim olsa da, o pantolonunu çıkarırken odaklanmak zor. "Ne?"

Beni tekrar kollarına alıyor ve küvete giriyor. Sıcak su sıyrıklarıma değdiği anda irkiliyorum ve kalkmaya çalışıyorum. Casimir bir kolunu belime dolayarak beni kendisine sabitliyor. "Otur."

"Acıyor." Sesim kalın çıkıyor. Lanet olsun, bu da ne? Benim sorunum ne? Birden ağlamak üzere olduğumu hissettim. Bastırıyorum.

ellerimi yanaklarıma götürdüm. "Neyim var benim?"

"Altuzay düşüşü." Artık kaçmaya çalışmadığıma göre, dokunuşunu yumuşatıyor ve ona karşı rahatlamam için beni yönlendiriyor.

Su beni yüzdürüyor ve onun güçlü vücudu beni destekliyor. Yavaş yavaş, hissettiğim en kötü şey hafifliyor. "Demek böyle bir hismiş," diye fısıldıyorum. Elbette bunu duymuştum ama ailemin ve geniş ailemin Carver City'deki BDSM topluluğuna ne kadar bağlı olduğunu düşünürsek, bana bunu yapacak hiçbir şeyi keşfetmemiştim.

Gözlerimi kapatıyorum. "Şimdi ne olacak?"

"Cevabını zaten bildiğin sorular sorup duruyorsun." Ellerini üzerimde gezdiriyor ve eğer bu kadar iyi hissettirmeseydi, onu ürkek bir atı uysallaştırır gibi beni uysallaştırmaya çalışmakla suçlardım.

Ama iyi hissettiriyor, o yüzden yapmıyorum. Aslında gözlerimi açamıyor gibiyim. Vücudum gevşek ve rahat. "Boğulmama izin verme."

Casimir'in kıkırdaması kuru ve eğlenceli ve Luke'un kine hiç benzemiyor. "Benden o kadar kolay kurtulamayacaksın bebeğim. Uyu. Yanındayım."

■ kahvaltı kokusuyla uyanıyorum. Uykuyla ıslanmış beynimin son birkaç gün içinde olan her şeyi hatırlaması birkaç vuruş sürüyor. Cinayeti. Müzayede.

Kovalamac

a.

Casimir.

Gözlerimi açıyorum. Hatırladığım son şey küvette uyuyakaldığım, su tarafından yüzdürüldüğüm ve Casimir'in bedeni tarafından güvende tutulduğum. Güvende. Ne şaka ama. Ama gerinip, geceki aktivitelerden dolayı vücudumda oluşan ağrının tadını çıkarmak için kendime birkaç saniye izin verdiğimde, rahatsız edici bir gerçeği itiraf etmek zorunda kalıyorum.

Ona güveniyorum. Ailem konusunda değil. Şehrimle değil. Ama bedenimle.

Hedeflerine ulaşmak için binlerce farklı yol izleyebilirdi ve hiçbirinden hoşlanacağımı sanmıyorum. O bir Romanov, Tanrı aşkına. Onu asla kollarımı açarak karşılamazdım.

Düşün çalıştığını ve odanın, yatağın üzerinde duran ve üzerinde kapalı bir tabak olan bir tepsi dışında boş olduğunu geç fark ediyorum.

Koşabilirim.

Eninde sonunda beni bulacaktı ama muhtemelen o bana yetişmeden Carver City'ye varabilirdim. Ailemin evine sığınırdım. Son zamanlarda yaptığım tüm boktan seçimleri itiraf ederim. Bırakayım da pisliğimi onlar halletsin.

Belki de babalarımın ölmesine neden olacak bir savaş başlatırım. Ya da Casimir'in ölümüyle sonuçlanır. Bunu istemeliyim. O bir düşman. Bir canavar.

Ama ben de öyleyim.

Belki de bu gerçeğe doğru dürüst yüzleşmemin zamanı gelmiştir.

Tepsiyi kendime doğru çekiyorum ve bu hareket yakut tellerinin göğsümün ve omuzlarımın üzerinden kaymasına neden olmayınca duraklıyorum. Elimi boğazıma bastırıyorum, yakanın gittiğini fark ettiğimde midem bulanıyor. Rahatlama. Hissettiğim şey bu. Doğru.

Dikkatimi dağıtmak için tabağın kapağını dikkatlice kaldırıyorum. Bu benim en sevdiğim kahvaltı: Benedict usulü yumurta. Ve o kadar sıcak ki Casimir ben uyanmadan saniyeler önce koymuş olmalı. Çatalımı alıp yumurtaları dürtüyorum. En sevdiğimi hatırlayacaktır.

Luke her zaman özenliydi. İlişkimizin başlarındaki mücevher yanlış adımından sonra, nelerden hoşlandığımı bilerek beni şaşırtmanın yeni yollarından zevk alıyor gibiydi. Onun aynı zamanda Wolf, yani benim sapığım olduğunu bilmek şimdi daha da anlamlı geliyor. Ya da, daha doğrusu, o Casimir-ikisinin karışımı. Ya da belki tamamen farklı bir hayvan. Ben de tam olarak bunu anlayamıyorum.

Duşun kapandığını fark etmiyorum ama Casimir'in kapıdan içeri girdiğini, teninin parladığını ve beline beyaz bir havlu sardığını da fark etmediğimden eminim.

"Senin dövmen yok," diye . "Ne?"

"Dövmelerin olmadan nasıl bir Rus gangsterisin sen?"

Sırıttıyor. "Herhangi bir örgüte ya da derneğe sızabilen biri.

Babam bu daha az geleneksel bir yol izlemeyi tercih etti.

Amcam aynı fikirde değil ama bu konuda çok iyiyim. onun tartışması için ne yaptığımı."

Yalan söylemekte çok iyi. Cinayet. İşkence. Herkes gibi ben de hikayeleri duydum. Jovan Romanov bir öcüyse, Deli Kurt da onun evcil hayvanıdır, birini ibret olsun diye cezalandırmak istediğinde gönderir.

Yumurtalarımın bir ısırık alıyorum, ama dilimde kalın bir tat bırakıyor. "Sen bana bunu söyledikten sonra sana nasıl güvenebilirim?"

"Bir yolunu ."

Ters ters baktım. "Çekilmez birisin."

"Bebeğim." Elini nemli saçlarında gezdiriyor. "Önemli olmadığını kabul etmen için aynı lanet konu etrafında kaç kez dönmen gerekiyor?"

"Güven her şeydir."

"Anlaştık." Rus aksanı kalınlaşıyor. "Seni ne zaman incittim?"

Bu beni kısa kesiyor. "Pardon?"

"Ne zaman. Var. İncittim. Seni?" Yatağın etrafında dönerek yaklaşıyor. "Amcamın karısı barın ortasında herkesin görebileceği bir yerde infazcılarının biriyle sevişseydi ne yapardı biliyor musun?"

Ne dediğini anlıyorum ama aptal beynim kemiğe yapışmış bir köpek gibi bir noktaya yapışıyor. "Ben senin karın değilim."

"Henüz değil."

Cüretkârlığı beni gülmekten kırıp geçiriyor. "Beni Belmonte varisini değil de beni istediğine ikna etsen bile, babalarım bana bir daha dokunmana izin vermeden derini yüzerler."

"Nyet." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Bu hareket havlunun düşecekmiş gibi kaymasına neden oluyor. "Yaşlı adamlarınız yumuşadı, tıpkı Carver Şehri'nin tüm liderleri gibi. Öfkelenip hırlayacaklar ama değerli küçük kızlarını mutlu edecek her şeyi yapacaklar. Ve ben de yaparım."

"Baygınlık öfkesinin mutlulukla aynı şey olduğunu düşünmen büyük cesaret."

Homurdanıyor. "Luke'un yaptığı düşünceli küçük pislik hoşuna gitti. Wolf'la tehlikeli bir oyun oynamayı o kadar sevdiğini ki, Wolf başka biri olsaydı hafta sonunda aşkını itiraf ediyor olurdun."

Sözleri düşüncelerimi rahatsız edici bir şekilde yankılıyor ve onları daha da ileri götürüyor. Yanıldığını söylemek istiyorum ama sanırım bu noktada yeterince yalan söyledim. Ve doğruyu söylemek gerekirse, boğazıma takılan yalan bile değil.

Herhangi biri olabileceğim gerçeği.

"Ben değil," dedim sonunda. "Belmonte varisi."

Solgun gözlerinde anlayış belirliyor. "Demek anlaşmazlık noktası buymuş."

"Olmaması çok zor." Sonunda tepsiyi itmeden önce yumurtalarımı tekrar dürtüyorum. "Bana yalan söyledin ve bu berbat bir şey, ama bu durumda masum taraflar olmadığı konusunda haklısın. Tamam. Buna katılıyorum. Ama beni istemiyorsun Casimir. Sen sadece emirleri uyguluyorsun."

Keskin bir kahkaha atıyor. "Bebeğim, şu anda yaptığın zihin jimnastiği çok yorucu."

"Mesele hâlâ geçerli." Düşünmesi bile berbat olan çoğu şeyi atlatabilirim ama ben neysem oyum, bunun dışında. Olduğum kişi yerine oynayacağım rol nedeniyle seçilmeye asla razı olmayacağım. Riskler hiç bu kadar yüksek olmamışken olmaz.

Casimir tepsiye bakar. "Yeterince yememişsin."

"Yeme alışkanlıklarım hakkında fikrini almak isteseydim, sorardım."

Rusça hafifçe küfrediyor. "Tamam. Hadi şunu çıkaralım." Yorganı arkaya attı ve bileğimi yakaladı. "Seni seçtim, bebeğim. Seni, Ruby Belmonte'yi. Carver City'de kaç tane varis var? Beş mi? Altı mı? Gözlerindeki parıltıyı fark etmem iki saniyemi aldı. Tıpkı benim gibisin." Beni yatakta kendisine doğru sürüklemeye başladı.

"Ben senin gibi değilim." Gönölsüzce onu tekmelemeye çalışıyorum ama o da bileğimden yakalayıp beni yatağın kenarına çekiyor, sonra da kolayca kalçalarımın arasına giriyor. Dirseklerimin üzerinde doğruluyorum ve ters ters bakıyorum. "Seni becermeyi seviyor olabilirim. Luke'u sevmiş olabilirim. Bu benim bir tür akraba ruhu olduğum anlamına gelmez."

"Hayır, değil." Ellerini dizlerime vuruyor ve kıcım neredeyse yataktan sarkana kadar beni kaydırıyor. "Ama gerçek şu ki sen de benim gibisin bebeğim. şiddet yanlısı, bencil ve diğer insanları oyuncağın olarak kullanmaya isteklisin."

İrkildim. "Bu çok zalimce."

"Bu gerçek." Kalçalarımı sıkarak biraz daha genişletiyor. "Dün gece, o ikisi seni becerirken onları öldürdüğümü hayal ediyordun. Bu seni daha çok boşalttı."

Neredeyse yalan söyleyeceğim ama anlar. "Fantezi gerçek değildir. Onlara zarar vermediğine sevindim."

Casimir amımı avuçluyor, avuçları sert ve sahiplenici. "Bir gün bölge lideri olacaksın Ruby. şiddet bu rolün bir ve eğer ailen seni buna hazırlamadıysa, bu onların suçu."

Beni bir dereceye kadar korumuş olabilirler ama ben de gerçeklerden saklandım. şiddetten korktuğum için değil; daha çok sorumluluk bana kurdeşen döktürdüğu için. Ne kadar bencil bir . Elleri üzerimdeyken, parmakları kıvrımlarımda gezinirken düşünemiyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim" -iki parmağıyla beni mızraklıyor, sonra yavaşça beceriyor- "ben senin güvende olacaksın. İkimiz durdurulamaz olacağız."

Zevk düşüncelerimi yavaşlatıyor, sözleri ve dokunuşu beni baştan çıkarıyor. "Beni öylece ... sikip ... boyun eğdiremezsin," diyorum sonunda.

"Hayır." Birden sırtıyor ve bir yük treni gibi göğsüme çarpıyor: Bu Luke'un gülümsemesi, hüznölü ve biraz da muzip. Casimir bileğini büküyor ve parmaklarını kıvrıyor.

G noktama karşı. "Ama bu her denemeden zevk almamızı engellemeyecek."

Sağlıklı düşünebilmem için bana dokunmayı bırakmasını istiyorum. Bana dokunmayı asla bırakmamasını, ben tükenip boşalana kadar beni becermeye devam etmesini istiyorum. "Bu asla işe yaramayacak."

"Bebeğim, şimdiden işe yarıyor." Havlusunu çekiştiriyor ve sonra siki orada, beni ikiye bölüyor, her seferinde bir acı verici inç. Elleriyle kalçalarımı tutuyor, her biri bir öncekinden biraz daha derin olan sıkı vuruşlarla beni sikerken beni aşağıda tutuyor. "Beni bir zamanlar Luke olarak sevmiştin. Beni gerçek halimle daha çok seveceksin."

"Hayır." Ama artık neyi protesto ettiğimi bilmiyorum. Kalbim allak bullak oldu ve artık hangi yönün aşağı olduğunu bilmiyorum. Daha önce serbest düşüşte olduğumu mu sanıyordum? Şaka gibi.

Çaresizlik içinde doğrulup boynunun arkasına yapışıyorum. Ağzına girebilmem için onu aşağı çekmeme izin veriyor ve dillerimiz birbirine kaydığı anda, sanki onu tuttuğunun farkında bile olmadığım bir tasmayı koparmışım gibi oluyor.

Beni yatağa geri götürüyor, ağzı üzerimde sert ve talepkâr. Casimir artık yavaş gitmiyor. Beni kendine çekiyor, elleri boynumda, omurgamda, kıçımda, sanki sahipliğini derimin altına dövme yaptırıyormuş gibi içime giriyor.

Onunla yarı yolda buluşuyorum. Tırnaklarımı sırtından aşağıya doğru sürüklüyorum ve kıçına batırıyorum, onu daha derine inmeye, daha sert olmaya teşvik ediyorum. Bu bir çılgınlık. Bunu anlatmanın başka bir yolu yok. Sanki tüm bastırılmış öfke, kafa karışıklığı ve acı bu sevişme anına damıtılmış gibi. Ama yine de o kadar basit değil. Bu bir bilme anı. Anlama anı.

Tanınmanın.

Bir canavar diğerini kabul ediyor.

Vuruşlarını değiştiriyor, tam ihtiyacım olan şekilde bana sürtünüyor. Alt dudağını ısıriyorum. Kıçımı morartacak kadar sert sıkıyor, parmakları kıçımdaki sıyrıkları buluyor.

ve yeni acı iğneleri kıvılcımlandırıyor. Aletinin acı veren zevkiyle tezat oluşturmaları beni uçurumun kenarına savuruyor.

Casimir orgazmımı devam ettiriyor, kaslarım pes edene kadar dalga dalga üzerime çöküyor. Ancak o zaman geri çekiliyor. İtiraz eder gibi bir ses çıkarıyorum ama fazla uzağa gitmiyor. Beni yüzüstü çeviriyor ve bir şişe kayganlaştırıcı alırken belli belirsiz bir hışırtı çıkıyor. "Vakit geldi, bebeğim."

Daha önce hiç anal yapmamıştık. Daha önceki bir partnerimle kötü bir deneyim yaşamıştım ve Luke ve onun devasa sikiyle bunu tekrar denemekle ilgilenmiyordum ve şu anda bunu yapmak tutabileceğimden emin olmadığım bir söz gibi geliyor. "Bunun hiçbir anlamı yok."

"Yalancı." Kıcımlı kavlıyor, yanaklarımı daha önce yaptığı gibi sıkıyor. Bu sefer tıkaç yok ama vücudum kasılıyor. "Daha önce soruma cevap vermemiştin."

Düzgün düşünmekte zorlanıyorum. "Ne sorusu?"

"Seni hiç incittim mi Ruby?" Yağlanmış parmağını kıcıma bastırıyor ve hafifçe içeri sokuyor. Beni test ediyor.

"Yapmak üzeresin." Buna gerçekten inanmıyorum. Eğer inansaydım, bundan sonra olacaklar için saf bir beklentiyle titremezdim. Casimir'i becermek hayatımı değiştiren bir deneyim oldu, her ne kadar bunu yüksek sesle itiraf etmeden önce ölsem de. Sahip olduğumu düşündüğüm sınırları çiğnedik ve hayal edebileceğimden çok daha fazla zevk aldım.

"Ruby." Lezzetli, dikkatli okşamayı bıraktı. "Cevap ver."

Küfrediyorum ama hareket etmiyor ve bunu sonlandırmak için güvenli bir kelime kullanamayacak kadar çok istiyorum. "Tamam. Hayır. Beni incitmedin. Gururumu zedeledin. Bana bu kadar uzun süre yalan söylemenden nefret ediyorum. Ama bedenime hiç zarar vermedin."

Dikkatli parmak sikişine devam ediyor. "Bu sefer de canını yakmayacağım."

"Kanıtla."

Parmağını kıcımdan çekti ve sonra siki orada. Bugüne kadar soktuğu her şeye kıyasla müstehcen derecede büyük hissettiriyor ve geriliyorum.

"Rahatla, bebeğim." Elleriyle beni okşuyor, ileri doğru bastırırken bile beni yatıştırıyor. Aleti beni geriyor. Kayganlaştırıcı ve hazırlıkla bile yanıyor. Yine de kötü değil. Sadece garip.

Casimir usulca küfrediyor ve ileri hareketini durduruyor. Öne doğru eğilmesini, vücudunu benimkine bastırmasını beklemiyorum. Beni sarıyor ve bir elini amıma doğru kaydırıyor. "Rahatla."

"Yapamam," diye nefes alıyorum. Kızığa oturtulmuş gibi hissediyorum. Ama aynı zamanda değil. Canım acıyor ama yine de o dolgunluğun etrafında saf zevk veren bir baskı oluşuyor. Beynim çelişen duyguları işleyemiyor. Sonra klitorisimin etrafında dönmeye başlıyor ve her şey çok daha kafa karıştırıcı hale geliyor. İnliyorum ve titriyorum, bu sadece horozunun kıcımda olduğunu daha da acı verici bir şekilde açık hale getiriyor. Ama tüm uzunluğuna yakın bile değil. "Casimir."

"Seni yakaladım." Parmakları dışında hiçbir yerini oynatmıyor; sarhoş edici daireler, aldığım zevkin sinirlerimin önüne geçmesine neden oluyor. Boğazımı, boynumun arkasını öpüyor. "Sadece sen olacaktın, bebeğim."

"Ne?"

Kalçaları kayarken bile yavaşça dönmeye devam ediyor, sikini biraz daha içime bastırıyor. Bu sefer tepki olarak gerilmiyorum. Penetrasyon aşırı, ama ne rahatlarsam o kadar iyi hissediyorum. Boğazıma daha iyi erişebilmesi için başımı eğiyorum.

Casimir dişlerini oraya koyar. "Seni ilk kez Kule'de doğru dürüst gördüm. Dans pistinde bikini giymiştin ve sanki dünyadaki son gecenmiş gibi dans ediyordun."

Biraz kamburlaşıyorum, onu daha derine götürüyorum. Hangi geceyi kastettiğini biliyorum. "Köpük partisi."

"Evet." Parmakları benimle ıslanmıştı ve onları klitorisime geri getirmeden önce içeri bastırmak için eğildi. "Zil zurna sarhoştun. Orada herkesin önünde seni parmaklayan bir adam vardı."

Yeni taşınmıştım ve özgürlüğümde en iyi şekilde yararlanmaya kararlıyım. O zamana kadar sadece gerçekten güvenli insanlarla birlikte olmuştum ve yatak odası partnerlerini ruj renklerini seçtiği gibi seçen Michelle'i aklım duracak kadar kıskanıyordum. Vahşi ve özgür olmak istiyordum ama bunun için alkole ihtiyacım vardı.

İçimde daha derine iniyor ve kalçalarını kıkımda hissettiğimde irkiliyorum. Tamamen içime oturdu. Gerildim ama beni hemen sikmeye başlamadı. Onun gerginliğine uyum sağlamama izin veriyor, hala amımı parmaklıyor ve boynumu öpüyor. Hala kulağıma alçak sesle kelimeler döküyor. "Boşaldığında çok güzeldin bebeğim. Buna sebep olan kişi ben olmak istedim."

Bana yaptıklarının ötesine zor konsantre oluyorum. "Onunla eve gitmeye niyetliydim."

"Biliyorum."

Kıpırdamadan duruyorum. "sonra ortadan kayboldu. İçki almaya gitti ve bir daha geri dönmedi."

"Evet."

Şüphe kök salıyor. "Onu sen mi öldürdün?"

"Hayır." Kulağıma kıkırdadı. "Ben sadece onu seni tekrar bulmaya gitmekten caydırdım."

Bu her anlama gelebilir. "O gece eve nasıl geldiğimi bile hatırlamıyorum." İçmeye devam ettim ve kendimden . Michelle bana çok kızmıştı çünkü görünüşe göre arkasını dönmüştü ve ben gitmişim. Kıpırdandım, sikini içimde hissetmekten zevk alıyordum. "Sen miydin?"

"Evet. Eto bylo" Kulak mememi ısırıldı. "Bana melek dedin ve seni yatağa yatırırken beni sevdiğini söyledin."

Aşağılanmışlık beni boğmakla tehdit ediyor.

"Hatırlamıyorum." "Sorun değil bebeğim. İkimiz için de hatırlıyorum." O devam ediyor

Hareket etmeye başladığında klitorisimin etrafında dönüyor, içimden çıkıyor ve

Sonra yavaşça kıcıma geri soktu. "O gece benim olduğunu anladım. Asla olmayacaktı."

Bunun gerçekten ürkütücü mü yoksa romantik mi olduğunu bilmiyorum ama bunu daha sonra anlayacağım. Vücudum bir öncekinden bile daha yoğun bir orgazmıla kasılıyor. "Casimir," diye inliyorum.

"Nefes al, bebeğim. Sadece nefes al." Hızını artırmıyor, acele etmiyor, orgazmımı yıllardır beni takip ettiği gibi dikkatle takip etmekten başka bir şey yapmıyor. "Ben her zaman bana ait olanla ilgilenirim."

Ben geldim. Dayanma şansım yok ve denemiyordum bile. Bu sefer denemedim.

Tüm bunlar olurken beni sikmeye devam ediyor, ne kadar iyi hissettiğimi, beni sikinin üzerinde hissetmeyi ne kadar sevdiğini, kıcımın, amımın, vücudumun ne kadar mükemmel olduğunu mırıldanıyor. Sonunda hareket edemeyecek kadar bitkin bir halde yatağa yığıldığımda, geriye doğru kayıyor ve kalçalarımı kavlıyor. Ancak o zaman dikkatlice hızını artırıyor ve kısa, kontrollü itişlerle kıcıma giriyor. O kadar sert boşaldıktan sonra bile, sırtımı tekrar kamburlaştırmaktan kendimi alamıyorum, kıcımı ona sunuyorum, devam etmesi için onu teşvik ediyorum. Çok iyi hissettiriyor.

Bana yaptığı her şey iyi hissettiriyor.

Aniden çekiliyor ve kıcıma boşılırken Rusça bir şeyler homurdanıyor.

Sonra beni kucağına alıp duşa götürdü. Bacaklarım hâlâ titriyor, o yüzden suyu açarken beni bankın üzerine oturtuyor. Şaşkınlıkla onu izliyorum. Gerçek dünyayı geride bırakmışız gibi geliyor ama bu muhtemelen endorfinlerin bana yalan söylemesinden kaynaklanıyor. "Bu hiçbir şeyi çözmez."

İç çekiyor. "Bebeğim, çok basit. Beni seviyorsun. Şu anda bunu kabul edemeyecek kadar kızgınsın ama gerçek bu." Tiz protestomun üzerinden devam ediyor. "Ve ben de seni seviyorum. Bunu söylemenin kaç yolu var bilmiyorum: Sen benimsin. Seni gördüğüm andan itibaren öyleydin."

"Casimir." Birden içimden ağlamak geldi. "Bu doğru olsa bile, asla işe yaramayacak. Neyi başarmaya çalıştığını bile bilmiyorum. Carver Şehri Romanov yönetimini asla kabul etmeyecektir."

Beni ayağa kaldırdı ve spreyn altına çekti. "Romanov kuralları umurumda değil. Ama seninle evleneceğim bebeğim. Varis sensin. Sen yöneteceksin. Ben de senin sağ kolun olacağım. Tüm tarafları tatmin eder."

"Aynen ."

"İşleri zorlaştırmaya gerek yok." Çenemi yakalıyor, solgun gözleri bir şekilde aynı anda hem soğuk hem de sıcak. "Kabul etmeye hazır olmayabilirsin ama kararını çoktan verdin. Geçen gün. Kim olduğumu öğrendikten sonra beni becermeye devam ettiğinde. Benimle alay etmek için ilkel oyunlar oynadığında. Şu anda seni ayakta tutan sadece gururun."

Bu noktada, haklı olup olmadığını bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum. Cevap vermek, itiraz etmek ya da yalan söylemek yerine onu öpüyorum.

C Asimir bana hırlayacakmış gibi geriliyor, ama sonra beni kaldırıyor, böylece bacaklarımı beline dolayabiliyorum. Eller, sabun ve birbirimizi durulama telaşı var ve sonra beni yatağa taşıyor ve kaç kez unutana kadar beni yiyor. Ertelemeleri için zamanın daraldığının acı bir şekilde farkında olan iki insanın telaşıyla sevişiyoruz. Ben bunun işe yarayacağı bir yol hayal edemiyorum, o da bunun işe yarayacağı bir yol hayal edemiyor gibi görünüyor.

Olmaz.

İki gün sonra cevap yok, doğan güneş bu evdeki zamanımızı sona erdiriyor. Casimir kısa süreliğine ortadan kayboluyor ve kıyafetlerimiz ve telefonlarımızla odaya geri dönüyor. Sessizce giyiniyoruz ve ben ne yapacağımı bilemiyorum. Vedalaşalım mı? Tartışmaya devam mı edelim?

Elimi tutup beni koridorlardan geçirerek birkaç gün önce girdiğim kapıya götürdüğünde itiraz etmiyorum. Sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor. Şık hatları ve yırtıcı hayvan hisleriyle süslü siyah bir spor araba bekliyor.

Casimir benim için kapıyı açıyor, hareketleri kolay ve düpedüz alışılmış. Luke'la aynı şeyi kaç kez yaptı? Sayamayacağım kadar çok. "Hadi gidelim."

Kendi aracımı talep etmek aklıma bile gelmiyor. Tereyağlı deri koltuklara kayıyorum ve onun sürücü tarafına doğru yürümesini izliyorum.

Kapıdan çıkarken ona döndüm. "Ailenin planı ne olursa , asla işe yaramayacak. Aklımı kaçırıp seninle evlensem bile, diğer varisler aynı şeyi yapmayacak." Michelle bağlılığı kışından ısırsa bile bilmez. Kâsım o kadar tutucu ki, bir düşmanla fırtınalı bir aşk yaşayacağını hayal bile edemiyorum. Talia, doğuştan hakkı olan bölgeyi almaya çalışan birinin boğazını kesecek kadar acımasız. Bırakın bir Romanov'la evlenecek kadar aklını kaybetmeyi, Kiley'i bile bizimle gelmeye ikna edemiyoruz. Yeraltı Dünyası'nın bulunduğu tarafsız bölgenin yerleşik bir varisi yok. "Bu işe yaramaz."

"O zaman bir şey yok, değil mi?" Ters ters baktım.

"Babalarım seni öldürecek."

"Deneyecekler." Omuz silkiyor. "Ama onlara beni sevdiğini söylersen, küçük kızlarının kalbini kırmaktan korktukları için yumruklarını çekeceklerdir."

"Şunu söylemeyi kes," diye tıslıyorum.

"Sana bebekleri mi diyor?" Köşeyi biraz fazla hızlı dönüyor, dudaklarında sıkı bir gülümseme beliriyor.

"Seni seviyorum demek."

"Seviyorsun."

Hız göstergesinin yükselişini izliyorum. Suratına yumruk atmaya çalışmadığımdan emin olmak için hız yapıyorsa ... Bu iyi bir plan. Bugün ölmeyeceğim. "Luke'u severdim."

"Hepsi sahte değildi. En iyi kılıf her şeyden çok gerçekliktir. Beni seviyorsun, bebeğim."

Küfür ediyorum. "Bunu kabul etsem bile, seni aldattım."

"Köprünün altından çok sular aktı." Bana bakarken şerit değiştirir. "Özellikle de bunu yapmaya devam etmeyi planladığın için." "Ne?"

"Ruby." Sesindeki kınama beni kıvrandırıyor. "Sen kötü olmaktan zevk alıyorsun. Ben de seni cezalandırmaktan zevk alıyorum. Bir artı bir eşittir iki."

Bir an için kendime böyle bir geleceğin nasıl görünebileceğini hayal etme izni veriyorum. Gerçek benliğim olmak, dağınık, şirret ve acımasız. Bunu düşünmek bile başımı döndürüyor. "Bana dokunan insanları öldürmeye devam edemezsin."

Direksiyonu daha sıkı kavırıyor. "Denklemin bu unsuru üzerinde pazarlık yapmaya hazırım."

Bunu ciddi ciddi düşünüyor muyum?

Öyle görünüyor. Koltuğumda geriye yaslanıyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Başkalarını becermek istiyor musun?"

"Nyet."

"Ama bunu oyunumuzun bir parçası olarak yapmamda bir sakınca görmüyorsun, değil mi?" "Da." O ulaşır üzerinde ve açılır ve eldiven Kompartıman. "Bunu giydiğin sürece sorun yok." Küçük bir kutu çıkardı ve bana uzattı.

Yakut kolyeyi tutmak için çok küçük, ki bu da iyi bir şey. Bu mücevher muhteşem ve gösterişli ama düzenli olarak takmamın imkanı yok. Çok abartılı. Kutuyu çevirip açıyorum ve yutkunuyorum. Bu kolye sadeliği içinde acımasız, boğazıma iki kez dolanacak kadar uzun bir zincir ve ucundan sallanan bir hançer, kabzasında göz kırpan bir yakut. Başparmağımı bıçağa bastırıyorum ve derimi keserken bir nefes çekiyorum. "Keskin."

"Da." Sesi memnun görünüyor. "Kilit cazipti ama bu senin tarzın değil ve biri bakıp yanlış anlayabilir."

Yanlış yoldan. Çünkü ben varisim ve sonunda bölgeyi yöneteceğim. Çünkü kimsenin bir ortağa, onları halkımın önüne koyacak şekilde borçlu olabileceğimi düşünmesini göze alamam. Bunun farkına varmak beni tuhaf hissettiriyor. Daha basit bir şeye odaklanmayı seçiyorum. "Aksanın gidip geliyor. Nesi var bunun?"

"Alışkanlık." Omuz silkiyor. "Bir tercihin var mı?"

Bana bunu sorması bile beni güldürüyor. Bu şimdiye kadar yaptığım en garip konuşma. "Aksanın var mı yok mu?"

"Evet."

"Gerçek olanı istiyorum." Boğazımı temizliyorum. "Ailen fikrini değiştirirse ne olacak? Seninle evlensem bile, planın diğerleri için olduğu gibi sorunsuz ilerlemesine imkân yok. Romanovlar savaşın daha iyi bir seçenek olduğuna karar verirse ne olur?"

Havaalanına giden sapıyor, trafiği midemi bulandıracak şekilde kesiyor. "Böyle bir şey olmayacak."

"Ama ya yaparsa?"

Casimir iç geçiriyor. "Amcam şu anda Dmitri Romanov'un kızlarıyla uğraşiyor. Seninle evlenmek, bu karmaşayla uğraşmak yerine buradaki rolüme öncelik vermemi sağlayacak. O neye inanırsa inansın, onlar boyun eğmeyecekler. Bu da onu Carver Şehri'nin düzene girmesine yetecek kadar meşgul edecek."

Onun kibrini anlayamıyorum. Sanki bu kadar basitmiş gibi. "Senin sırlarını saklamayacağım. Michelle ve Zayne'e Tatiana'dan bahsedeceğim."

Çenesi gerilir. "Tatiana kendi başının bakabilir."

"Aranızda aşk yok mu?"

"Tam bir baş belası." Bana bir bakış fırlattı. "Seni çoktan sahiplendiğimi bile bile seni baştan çıkardı. Onu diz kapağından vurmadığım için şanslı."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Ne hissedeceğimi bilmiyorum. Hayır, bu lanet bir yalan. Gerçek şu ki, ne istediğim ve ne yapmam gerektiği arasında kaldım. Michelle ve Zayne'in ne diyeceğini biliyorum. Ailemin ne diyeceğini.

Casimir'i öldür ve kaç. Güvende olduğum Carver Şehri'ne dön ve Romanovların geri saldırmasına hazırlan.

Teyzemin ne diyeceğini de biliyorum. Beni seviyor ama bölgemiz için çok fedakârlık yaptı. İyi liderler böyle yapar; daha büyük bir fayda için fedakârlık yapar. Kolaylık evlilikleri dünyamızda yeterince yaygındır. Düşmanla evlenmek biraz daha az yaygın olabilir ama duyulmamış bir şey değil. Casimir'in dediği gibi, savaş pahalıdır.

Gerçekten, sadece istediğimi almak için bir bahane arıyorum. Yıllardır şu ya da bu şekilde düşüncelerimin çoğunu işgal eden adama bakıyorum. Aramızdaki her şeye rağmen yolcu koltuğunda rahatım, tıpkı daha önce pek çok kez olduğu gibi.

"Eğer bunu yapıyorsak . . . Artık yalan yok. Luke gibi davranmayı bırak. Sen . . ." Bir nefes çekiyorum. "Artık amcan için görev falan yok. İki kişiyle müttefik olamazsın Casimir."

Havaalanının önüne yanaştı ve arabayı park etti. "Bebeğim, Romanovların nasıl çalıştığını bilirsin."

"Evet, biliyorum. Ve ben hala kumda bir çizgi çiziyorum. Amcan bu planın mantıklı olmadığına karar verir ve beni öldürmeni söylerse ne olacak?"

Casimir başını sallar. "O bunu yapmaz."

Jovan hakkında duyduğum söylentilere bakılırsa, o kadar emin değilim. Kurnaz bir ihtiyar ve Rusya'da yönetimi devraldığından beri Romanovların gücü ve zenginliği astronomik bir şekilde arttı. Tam olarak dengesiz biri değil ama Romanov değilsen harcanabilirsin ... ve bazen Romanov olsan bile.

"Belki değil, ama ya planlar burada istediği gibi gitmezse? Eğer Carver Şehri savaşa girerse, buradaki müttefiklerimin, ailemin yanında yer alırım. Seninkilerin değil."

Sırıttıyor. "Benimle evlenmeye çoktan karar verdin."

"Hayır, vermedim. Sadece senaryolar üzerinden oynuyorum."

"Yalancı." Etrafımızı saran arabalara, sağımızdaki kapılardan dalga dalga inen ve giren insanlara bakıyor. "İşin o noktaya gelmeyeceğini söylediğimde bana güven."

Ona güveniyor olabilirim ama bu ailesinin geri kalanına güvendiğim anlamına gelmez. "Ya öyleyse? Buna bir cevap almadan sana evet diyemem. Değer verdiğim insanlara karşı durmayacağına dair bana söz vermeden. Bana karşı."

Parmaklarını direksiyona vuruyor. "Zaman zaman Rusya'ya geri çağrılmaktan kaçınamıyorum. Başka her şeyden bağımsız olarak, aile ailedir."

Tartışmak istiyorum ama o haklı. Hayatımda ne olursa olsun, bir şekilde başka bir yerde olsaydım ... yine de ailemle bir ilişkim olurdu.

Yine de. "Sana sorduğum şey aslında bu değil."

"Biliyorum." İç çekiyor. "Bebeğim, sana zarar vermeyeceğim. Hiçbir şey için. Ailene ya da arkadaşlarına zarar verirsem beni asla affetmezsin. O yüzden affetmeyeceğim. Gerisini biz hallederiz."

Romanov istilasına karşı yanımızda duracağına dair bir söz sayılmaz ama benim için yeterince iyi. "Amcanız savaşı meşru bir seçenek olarak görmeye başlamadan önce ne kadar zamanımız var?"

"Bilmiyorum. Dediğim gibi, New York'la kafası karışık. Bunun çözülmesi biraz zaman alacaktır. İdeal bir durumda, Carver City'yi o zamana kadar halletmiş olurduk."

Paketlendi. Her varis için bir Romanov eşleşmesi. Mevcut bölge liderleri bunu asla kabul etmeyecektir.

Ama bu Romanov? O benim. Bunu şimdi itiraf edebilirim. Aynı kanlı ışığa doğru büyüyen iki bükülmüş bitkiyiz, birbirimize o kadar karışmışız ki kaçış yok. Dahası, ben kaçmak istemiyorum.

Sert bir nefes çekiyorum. "Bunu benim yapmalıyız. Ailem çılgına dönecek ve bunu atlatmak varken, bu en iyi seçenek değil." Hayatımın çoğunda yaptığım şey buydu. Dalgalara binmek ve onlar beni güçlü bir konuma taşıyırmış gibi davranmak. Aktif olarak bir varis olarak eğitim alıyor olsaydım, Casimir bana farklı bir şekilde yaklaşır mıydı?

Aslında ... varis rolüme gerçekten adım atacaksam, bu şimdi başlamalı. Carver Şehri'ne dönmeden önce. "Eğer gerçekten benim sağ kolum olmak istiyorsan, sana bir görev vereceğim."

Arabadan iniyor ve kapımı açmak için etrafımda dönüyor. Casimir elini uzatıyor. "Dinliyorum."

Etrafımızda insanlar var ama benim gözlerim sadece onu görüyor. "Amcandan Belmonte bölgesinin yasak bölge olduğuna dair söz almanı istiyorum."

Gözleri büyür. "Cesur bir talep."

"Eğer bunu gerçekten savaşımadan yapmak istiyorsa, o zaman kolay bir anlaşma olmalı." Jovan sözünü tutmayabilir ama Casimir bunu benim için yapıyorsa... Bunun bir anlamı var. Yokmuş gibi davranamam.

Casimir başparmağıyla parmak eklemlerimin üzerinde oynuyor. "Bu biraz zaman alacak. Bu konuşmayı yapmak, bu anlaşmayı güvence altına almak için ona gitmem gerekiyor. Anlıyor musun?"

Beni terk etmek zorunda kalacak, en azından bir süreliğine. Onu geri alma, yanımdan hiç ayrılmamasını talep etme isteğimi bastırıyorum. Sanırım seçimimi yaptım.

Ama eğer bir bölge lideri olacaksam, bölgemin güvenliğini kişisel rahatımdan daha ön planda tutmalıyım. "Anlıyorum. İstedikğin kadar kalabilirsin."

"Henüz değil. Önce seni evde göreceğim." Parmaklarını benimkilere geçiriyor ve beni havaalanına götürmek için dönüyor.

Tanrım, umarım korkunç bir hata yapmıyordum.

Eve dönüş yolculuğu şaşırtıcı derecede rahat geçiyor. Karşılıklı anlayış sayesinde uçakta özel iş konuşmuyoruz. Bunun yerine yeni bir aksiyon filmi izliyoruz ve Casimir tüm zamanını ana karakterin aptallığına dikkat çekerek geçiriyor, sevdiğim yiyecekleri -fıstık ve kuru üzüm- bana uzatırken sevmediğim yiyecekleri -kaju fıstığı ve bonibon- kabul ediyor. Artık eğlenerek söylediği sözlerde bir Rus aksanı var, ama bu benim için alışkanlık haline gelecek kadar tanıdık.

Bu bana umut veriyor. Luke'un tamamının yalan olmadığı konusunda dürüst olması, belki de birbirimize hayal edebileceğimden çok daha iyi uyduğumuzu düşünmesi. Artık yalan yok. Artık çirkin yanlarımı saklamak yok. Casimir'in yanındayken tüm bunlar gözler önünde ve o da bunların varlığından çekinmiyor. Benden.

Parmaklarını benimkilere geçiriyor ve birleşen ellerimizi kaldırarak parmak eklemlerime bir öpücük konduruyor. "Rahatla bebeğim. Her şey yoluna girecek."

Olabilir. Belki de değildir. Ama umutla tartışmak zordur. Ve aşk da öyle.

Lanet olsun.

İndikten sonra üstümüzü değiştirmek ve duş alarak seyahatin izlerini silmek için eve dönüyoruz. Aileme gerçeği söylemeye yaklaştığımız her dakika stresim daha da artıyor. Casimir'in çağırdığı arabaya doğru yola çıktığımızda neredeyse titriyordum.

Aileme bir mesaj gönderdim, böylece geleceğimizi biliyorlar. Son birkaç gündür onlardan gelen düzinelerce mesaja cevap vermemiş olmam bana puan kazandırmayacak. Her şeyi berbat ettim.

"Nefes al." Ön kapıya doğru yürürken Casimir elimi tutuyor. "Sen halledersin."

"Seni vuracaklar." "Belki de."

Dönüp ona bakıyorum. "Ne demek belki? Bu konuda cidden bu kadar sakın olamazsın."

"Kan ve şiddet dolu bir dünyada yaşıyoruz Ruby. Ama onlar seni seviyor, ben de seni seviyorum, bu yüzden bu gece kimse ölmeyecek."

"Bu da acı çekmek ve vurulmak için çok fazla alan bırakıyor," diye mırıldanıyorum. Anahtarımı çıkarıp ön kapının kilidini açıyorum.

"Baba." Kapıyı açtı ve beni içeri çekti.

Annemle babamın endişeli ve öfkeli olduklarını zaten bilmiyordum olsaydım, bizi fuayede karşılamaları bana ipucu verirdi. Annem ellerini ovuşturuyor ama babam ve babam kilitlenmiş durumdalar.

Da'nın ifadesi beni gördüğünde yumuşuyor ama Casimir'inkilerle birleşmiş ellerimi tuttuğunda hemen sertleşiyor. "Sanırım kendini açıklamanın zamanı geldi Ruby."

Tüm kelimeler boğazımı tıkıyor ve onları düzene sokmak için birkaç kez yutkunmak zorunda kalıyorum. Kafamda binlerce açıklama ve bahane sıralanıyor ama en iyisi bu bandajı hemen yırtıp atmak. "Anne, baba, baba. . . Ben evleniyorum." Onların keskin sorularının üzerine konuşmaya devam ediyorum. "Onunla. Casimir Romanov'la."

"Casimir Romanov," diye tekrarlıyor babam yavaşça. "Benimle dalga geçiyor olmalısın."

"En doğrusu Casimir Lukov Romanov," diyor Casimir. Onların büyüyen öfkesi karşısında o kadar sakın ki.

İlk hareket eden Da. Bize doğru yaklaşıyor ve ne bir uyarı ne de niyetini belli edecek bir gerginlik var. Casimir'in yüzüne yumruk atıyor.

Bunun gücü Casimir'i birkaç adım geriye savuruyor. Casimir karşılık vermeden önce aralarına girme niyetiyle ileri atılıyorum ama o ... atılmıyor. Da ona tekrar yumruk attığında bile, bu sefer karnına. Bu onu ikiye büküyor ve ayağa kalkar kalkmaz Da ona tekrar vuruyor.

"Dur!"

Annem ileri atılıyor ama babam önce davranıp kollarını Da'ya doluyor ve onu geri çekiyor. "Seninle kavga etmiyor."

"O lanet olası bir Romanov." Baba ileri ama babam onu tutuyor. Zar zor. "Evimize geldi ve yüzümüze karşı yalan söyledi. Evimizi kirletti-"

"Burada durmanı istiyorum," diye çıktım. "Casimir tamamen dürüst değildi ve bu benim başa çıkacağımız bir şey. Sanki ben bir kuleye kapatılmış bakire bir prensesmişim ve o da beni çalmış gibi davranmaya başlayamazsın. Ben seçimlerimi yaptım ve lanet olsun ki masum değilim."

Annem beni boğazlayacakmış gibi bakıyor. "Siyah Gül Müzayedesi'ne gittin. Bize yalan söyledin."

"Evet." Bakışlarını karşılamak zor. "Yalan söylediğim için özür dilerim. Bazı şeylerle uğraşıyordum ve bunu kendi başıma yapmak zorundaydım."

"Onu kastediyorsun." Dikkatini Casimir'in nihayet yeniden doğrulmuş olduğu yere çevirir. Ağzından kan akıyor ve gözlerinden biri şişip kapanmaya başlamış bile. Annem babamların yanından geçip onun önünde duruyor. "Sen Deli Kurt'sun. duymuştuk. Seni öldürmek kısa vadede beni memnun edebilir ama aileni başımıza bela etmek gibi bir niyetimiz olmadığına göre, söyle bana seni neden şehrin sınırına götürüp serbest bırakmayalım?"

Casimir elinin tersini kanlı ağzına siler. "Kızınızı seviyorum. En başından beri. Gerçekte kim olduğumu bilseydiniz bana zaman ayırmayacağınızı biliyordum, bu yüzden yalan söyledim. Ama gerçek artık ortaya çıktı ve Ruby ile dünyanın geri kalanı arasında durarak ellerimi kana bulamaktan çok mutluyum."

"Hmm. Göreceğiz." Bana baktı. "Başından beri bu işi doğru düzgün halledemedin. Buraya gelip dramatik bir şekilde bir Romanov'la evleneceğini mi söylüyorsun?" Başını iki yana sallıyor. "Cordelia tehlikede olduğunu düşünürse seni saniiyeler içinde ihbar eder. Onunla evlenmek mi istiyorsun? Doğru düzgün yap."

Onun sözlerini, Casimir'in sözlerini zar zor algılayabiliyorum. "'Doğru yap' derken ne demek istiyorsun?"

"Bir süreliğine buraya geri taşınacaksın." Parmaklarını Casimir'e doğru salladı. "Ve ona düzgün bir şekilde kur yapacaksın. Biraz mesafe ikinize de iyi gelecek ve sağlıklı düşünmenizi sağlayacaktır. Eğer bu iddia ettiğin gibi gerçek bir aşksa, bunu kanıtlamakta zorlanmayacaksın."

Casimir bu planı benden daha çok sevmiş gibi görünmüyor. Bana bakıyor ve sonra tekrar anneme odaklanıyor. "Ne gerekiyorsa yaparım."

"Evet, göreceğiz." Bana geri döndü. "Bir ay kadar sonra Cordelia'nın huzuruna çıkıp evlenmek için izin isteyebilirsin. Son kararı o verecek."

"Anne!"

"Bu işleri yapmanın doğru yolu budur, Ruby. Yıllardır bize yalan söyleyen bir Romanov'la buraya gelip evleneceğinizi ilan edebileceğinizi düşünüyorsanız, belli ki size karşı çok gevşek davranmışız. Artık büyüme vakti geldi."

Casimir yaklaşıyor ve dudaklarıma hızlı, kanlı bir öpücük konduruyor. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez, bebeğim. Bana verdiğin görevi tamamlayıp senin için geri döneceğim."

"Artık gidebilirsin Casimir," diyor annem, kibar sesi onu iliklerine kadar kesecek kadar buz gibi.

Bana son bir kez uzun uzun baktıktan sonra dönüp kapıdan çıkıyor. Korkak yanımda onun peşinden kaçmak, beni bekleyen zor konuşmadan kaçınmak için her şeyi yapmak istiyor. Ama annem haklı. Şımarık bir velet gibi davranmayı bırakmanın zamanı geldi.

Kapı kapandığında, öfkeli ailemle yüzleşmek için dönüyorum. Annem babama döndü. "Hadi bunu mutfığa götürelim."

Bu sadece hafif bir rahatlama. Bu evde boktan konuşmalar için iki yer var: mutfak ve çalışma odası. Çalışma odası daha resmi olanlar içindir, gerçek beceriksizler için. Mutfak daha gayriresmi, zor durumda hissetmemek için daha kolay bir yer.

"Otur

."

Otur

dum.

Annemle babam neredeyse koordineli gibi hissettiren yumuşak bir ritimle hareket ediyor: Annem çaydanlığı çalıştırıyor, babam şeker ve kremayı almak için kolayca arkasına geçiyor, babam çay kutularını çıkarıyor. Ben on üç yaşındayken, annem mutfakta çay içerken konuşmanın çoğu ergenlik sorunuyla başa çıkmanın yolu olduğuna karar verdi. İşe yarıyor.

Tam olarak bu noktada oturdum ve kalbimi aşklar, arkadaşlarla kavgalar ve pislik öğretmenler ve her şey için döktüm.

Her çatışma dünyanın sonu gibi hissettirdiğinde ortaya çıkan hayal kırıklıkları.

Birkaç dakika sonra hepimizin önünde dumanı tüten çay bardakları var. Da kollarını tezgâha dayadı. "Bunu kötü idare ettin."

Suçluluk, gerçek suçluluk, beni boğmakla tehdit ediyor. "Biliyorum. Özür dilerim."

"Bizi içinden geçir," diyor babam.

Ben de öyle yapıyorum. En azından çoğunlukla. Ailemin seksin kirli detaylarını bilmesine gerek yok ve Casimir'in Küçük Kırmızı'mın kurdu olmaya çalıştığını ve beni takip ettiğini bilmelerine de gerek yok. Ama aldatmanın, ayrılığın, açık artırmanın, genel hatlarını açıklıyorum.

"Ruby." Annem iç geçirdi. "Bize gelmeliydin."

"Kusura bakma ama seni ne kadar sevsem de bazı şeyleri kendi başıma halletmeye başlamam gerekiyor. Bununla iyi başa çıkmışım gibi davranmayacağım ve bunun için üzgünüm ama hayatımda ilk kez, her zaman doğru olanı yapan cilalı bir bebek yerine kendim gibi hissediyorum."

Baba kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. "Senden asla mükemmellik beklemedik."

"Biliyorum." Kelimelerim boğuklaşıyor ama devam ediyorum. "Sorumluluktan kaçmaya çalışmıyorum. Seni hayal kırıklığına uğratmak istemedim, bu yüzden senin istediğini düşündüğüm role uymak için kendimden büyük parçalar kopardım, bu rolden kaçarken bile. Ama hayatımdaki pek çok şey söz konusu olduğunda kendimi kandırıyordum. Bunun değişme zamanı geldi."

"Bir Romanov'un tehlikeli olduğunu söylememize gerek yok. Hamamböcekleri gibidirler, asla tek bir tane olmaz," diyor babam. "Peki ya Deli Kurt? O hepsinden daha tehlikeli."

"Benim için değil."

"Saf olma."

"Ben değilim." Artık değilim. Onu gönderdiğim görevi onlara söylemeye hazır değilim. Eğer başarılı olursa, hem bana hem de aileme olan sadakatini kanıtlamak için uzun bir yol kat etmiş olacak.

"Casimir benim için dünyayı bile öldürür. O bir aziz değil, ama gerçekten bir azizle birlikte olmamı ister miydin?"

Annemle babam birbirlerine öylesine tarih dolu bir bakış atıyorlar ki, benim tercüme edemeyeceğim kadar çok katmanı var. Sonunda annem elindeki bardağı bırakıyor. "Sanırım göreceğiz, değil mi?" Mutfak adasının etrafında dönüyor ve şakağıma bir öpücük konduruyor. "Eve sağ salim dönmene sevindim." Bir kemerden geçip evin derinliklerine doğru ilerliyor.

Babam sözlerini tartıyormuş gibi beni dikkatle izlerken, babam fincanları kapıp lavaboda hızlıca hallediyor. Sonunda şöyle dedi: "Eğer bir daha gizlice dışarı çıkarsan, evin etrafındaki bütün ağaçları keserim. Bir yetişkin gibi davranılmasını mı istiyorsun? Bir yetişkin gibi davranmaya başla."

(Ertesi sabah Casimir'den gelen bir mesajla uyandım.

CASIMIR

Uçağa binmek üzereyim, ama bir hafta içinde döneceğim.
Kendine iyi bak.

Uzun dakikalar boyunca telefonuma bakıyor, şehirden ayrılacağını öğrendiğimde ortaya çıkan karmaşık duyguları işlemeye çalışıyorum. Çünkü gitmesini ben istedim. Küçük, dehşete düşmüş bir parçam sonsuza dek gitmesinden korkuyor. Eğlendi, kimliği açığa çıktı ve şimdi yeniden bir araya gelip yeni bir plan yapmanın zamanı geldi.

Ama ben buna inanmıyorum, değil mi?

Casimir beni müzayedede sahiplendi. Alenen. Tüm bunların beni terk edip aptal durumuna düşürmesiyle sonuçlanan bir planın parçası olduğuna inanmıyorum. Ama günler sadece en ufak bir iletişimle geçip bir haftaya ve daha fazlasına ulaştıkça, kararlılığım sarsılmaya başlıyor. Belki de hiç geri dönmeyecek. Belki de beni kayıtsız tutmak için oyalıyordur. Belki de içimdeki o korkunç ses bir kez olsun haklıdır.

Ya da daha kötüsü, belki Jovan onu öldürdü ve biri onun telefonunu kullanarak bana mesaj atıyor.

Hayır. Hayır. Buna inanamıyorum. O iyi. Söylediği gibi, amcasını bizim istediğimiz şekilde düşünmeye ikna etmek planladığımızdan daha uzun sürdü.

Bir şeylerin olmasını beklerken durağan bir şekilde hareket etmeye devam ediyorum. Annemle babamın öfkesi dinmedi ve teyzem de benden memnun değil. Her günümü ofisime kapanarak, başımı öne eğerek ve özenle işimi yaparak geçiriyorum.

Casimir'den gelen mesajdan sonraki on ikinci günde babam ofisimin kapısını çaldı. Genellikle başım belaya girdiğinde, en sonunda işleri yoluna koyan ve ailemin öfkesinin en kötüsünün geçtiğini bilmemi sağlayan Da'dır. Babam pek konuşkan biri değildir. Bu da demek oluyor ki dünya bana fazla geldiğinde ve güvenli bir yere ihtiyacım olduğunda babama gidebiliyorum. Onun sessizliği, yaşlandıkça daha çok takdir ettiğim bir şekilde rahatlatıcı.

Ancak şu anki zihniyetimde beni rahatlatabilecek çok az şey var.

Bir süre bana bakıyor, solgun gözleri eve geldiğimden beri iyi uyuyamadığımın tüm işaretlerini görüyor. Makyajlı olsam bile gözlerimin altındaki gölgeler gözden kaçmıyor ve o kadar stresliyim ki çocukluğumdaki oje sürme alışkanlığıma geri döndüm.

"Hadi gidelim."

"Beni idam mangasına mı götürüyorsun?"

Sümüklü soruma cevap verme zahmetine girmedi, ki bu da iyi oldu. Kapıdan çıkarken onu takip etmemi işaret ediyor ve ben de başka bir şey yapmamam gerektiğini biliyorum. Babam kelimelerle çözemediğini hareketleriyle çözer ve sebepsiz yere çok sinirlenirsem omzuna alıp en yakın su birikintisine atmaktan çekinmez. İç çekerek ayağa kalkıyorum ve onu odadan çıkarken takip ediyorum. Gideceğimiz yeri anlamam sadece birkaç tur sürdü. Antrenman minderi.

Spor salonuna giriyoruz ve çenesini benim özenle katlanmış kıyafetlere doğru sallıyor. Spor salonu

evdeki bir spor salonundan çok ticari bir spor salonuna benziyor. Her zaman böyle miydi yoksa babam ve annem burada yaşamaya başladıktan sonra mı değişti bilmiyorum. Şu anda bile yeterince kullandıkları kesin.

"Tartışmak istemiyorum."

Babam omuzlarını yuvarlar ve üzerine çıkar. "İstemiyor olabilirsin. Ama yapmalısın."

Eğer annem çay saatinde ve duygularımı hissetmem için bana alan açmada iyiye, babam da sarılmalarda ve olumlu kendi kendine konuşmalarda iyiye, o zaman babam da bu işte iyidir. On bir yaşına girdiğimden ve ergenlik beni bir yük treni gibi vurduğundan beri beni mindere sürüklüyor. Çok fazla hormon ve çok fazla değişim vardı ve ruh sağlığım vahşi bir serbest düşüşe geçti. Annemin sözleri bana ulaşamadı. Babamın kucaklamaları hiçbir şeyi çözmedi.

Sonra bir gün babam beni mindere çekti ve bana nasıl dövüşüleceğini öğretmeye başladı. Bu minderde, benimmiş gibi hissetmeyi bırakan uzuvlarımla hareket etmeyi öğrendim.

Yürümeyi öğrendiğimi hatırlamıyorum ama annem bunun da aynı şekilde olduğunu söylüyor. Babamın sonsuz bir sabrı vardı ve davranışlarımın ne kadar boktan olduğu önemli değildi, benimle minderde buluşur ve göğsümün etrafında dolaşan bastırılmış duygu ne olursa olsun serbest kalana kadar beni zorlardı.

Acı bir kez dindiğinde, annem ya da babam çok geçmeden sihirli bir şekilde ortaya çıkar ve onlara öfkeli genç duygularımı kusmam için hazır olurlardı.

Bugünlerde kendimi daha iyi kontrol ettiğimi söylemek isterdim ama bu beni soyunma odasına girip egzersiz kıyafetlerimi giymekten alıkoymuyor. Mevcut durumum hakkında ne kadar endişeli ve stresli olursam olayım, bundan sonra daha iyi hissedeceğimi bildiğim gerçeğini değiştirmiyor. Soyunma odasından çıkıyorum ve ters ters bakıyorum. "Ne yaptığını biliyorum."

"O zaman bunun yardımcı olacağını biliyorsun."

üzerine çıkıyorum ve geleneksel ısınma hareketimizin ritmine kapılmak dünyanın en doğal şeyi.

Esneme hareketleri ve ardından gölge boksı. Hafif bir ter vücudumu kapladığında babam hafif bir gülümsemeyle bana dönüyor. "Pekâlâ. Bakalım ne kadar paslanmışsın."

Tereddüt ediyorum, onu sınıyorum. "Gerçekten istemiyorum-"

Tam da beklediğim gibi, babam beni gafil avlamak niyetiyle saldırdı. Eğildim ve bacaklarını altından çekmeye çalıştım. İşe yaramadı ama açıkçası ben de beklemiyordum. Birbirimizin etrafında yavaşça dönüyoruz. Onunla haftada birkaç kez antrenman yaptığım zamanlarda bile, onu sadece yirmi seferde bir kez yenebildim. Bana karşı yumruklarının şiddetini hep azalttı ama saldırılarının şiddetini hiç azaltmadı. Sonunda oluşan morluklardan ne kadar nefret de, babam kadar iyi biriyle dövüşmediğimi inkar edemem.

Şu anda fiziksel olarak en iyi durumda değilim ve birlikte antrenman yapmayalı aylar oldu.

On saniye içinde sırt üstü yere düştüm ve ciğerlerimdeki hava boşaldı. Sersemlemiş bir şekilde gözümü açtığımda onun üzerime eğildiğini, kaşlarının birbirine yaklaştığını görüyorum. "Antrenmansız olduğumu biliyordum ama bunun olacağını bir mil öteden görmeliydin."

Uzattığı eli tutuyorum ve beni ayağa kaldırmasına izin veriyorum. "Biraz meşguldüm."

"Biliyorum." Sadece bu. Yargılama yok.

Tekrar birbirimizin etrafında dönüyoruz ve her ne kadar bunu yaptığım için sinirlenmek istesem de, bu iyi hissettiriyor. En azından bunu anlıyorum. Babam kıcıma beş kez vurduktan sonra daha az iyi başlıyorum. Son seferinde o kadar zor nefes alıyorum ki biraz başım dönüyor. Nefes nefese elimi kaldırıyorum. "Benden bu kadar."

Önümde çömeliyor ve eleştirel bir gözle vücudumu inceliyor. "Çürüklerden daha kötü bir şey var mı?"

"Sadece gururum." Elimin tersiyle terli alnımı sildim. "Büyük bir pislik olduğumu biliyorum ama teşekkür ederim. Sanırım buna ihtiyacım vardı."

Yanımdaki mindere çöktü. "Annen ve baban Carver şehrinde doğup büyüdüler. Ben büyümedim."

"Hikayeyi biliyorum." Yeterince dinledim. Büyükbabamın teşkilatına nasıl girdiğini ve babamla birlikte en iyi infazcı olmak için nasıl çalıştıklarını. İkisinin de ayrılmadan önce annemle nasıl ayrı ayrı çıktıklarını. Ve annemin her ikisini de bölgeye ve kendi hayatına nasıl geri getirdiğini. Carver Şehri'nde efsanelere konu olur.

"Kim olduğum konusunda bir kez bile yalan söylemedim."

İşte burada. Ahlaki yargı. Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama kendimi sessiz olmaya zorluyorum. Ne dediğini düşünmek için. Annemin sözleri kulaklarımda çınlıyor: Bir yetişkin gibi davranılmasını mı istiyorsun? davranmaya başla.

Derin bir nefes alıyorum. "Durum pek de aynı değil." "Aynı şey değil," diye sessizce kabul ediyor. "Eğer sen olmasaydın Ona gözlerinde kalbinle baksaydın, bize Romanov olduğunu söyledığın gece onu öldürürdüm."

Sarsılarak döndüm ve babama baktım, gözlerim kocaman olmuştu.

"Ne?"

"Hâlâ doğru kararı verdiğimden emin değilim." Gözlerini hiç bu kadar soğuk görmemiştim. "Çocuk seni önemsiyor ama o bir Romanov. Hayatları mahveden türden bir bagajla birlikte geliyor."

"Baba, eğer ona zarar verirsen, seni asla affetmem."

"Biliyorum. Bu yüzden yapmadım." Ellerinin üzerinde doğruluyor. "Biliyorum şu anda kendini bu işe çok kaptırmış durumdasın ama bir de bizim açımızdan bak. Biz seni seviyoruz. Senin için en iyisini istiyoruz. Onu seçersen asla huzurlu bir hayatın olmayacak. Romanovlar her zaman topraklarımızda bir dayanak noktası arayacaklar ve sen de kalan yıllarını sınırlarını korumak için savaşarak geçirmek zorunda kalacaksın. Çocuklarınız yarı Romanov olacak, bu da onları güçlü ailelere karşı koymak zorunda bırakacak. Siz ve Deli Kurt'un geride bırakacağı miras bu olacak."

Kendimi düşündüğümünden daha fazlası değil. Ama yargılayarak konuşmuyor. Sadece gerçekleri ortaya koyuyor.

Bu yüzden kendimi dinlemeye zorluyorum. Düşünmek için. "Bunu anlıyorum."

"Bildiğini sanıyorsun ama böyle bir şeye asla doğru dürüst hazırlanamazsın. Kimse hazırlayamaz."

Boğazımı temizliyorum. "Ne demek istiyorsun?" Casimir'i önemsemekle, onu sevmekle barışmaya başlamış olsam da, ailem yolumuza çıkarsa ne yapacağımı bilmiyorum. Varis olmaktan vazgeçmek zorunda kalacağım. Daha da kötüsü, ailemden tamamen uzaklaşmak zorunda kalırım. Bu, yapmak zorunda kalmak isteyeceğim bir seçim değil.

"Teyzenle konuştuğumuzu ve önümüzde iki yol olduğunu söylüyorum. Romanov'la tüm bağlarını hemen şimdi koparacaksın. Ya da planladığınızı söylediğiniz gibi onunla evlenirsiniz ve bu kadar."

"Ne demek 'bu '?"

"Yani bir Romanov'la evlenirseniz, daha sonra fikrinizi değiştiremezsiniz. Eğer aşkınız biterse ya da bu sadece bir karasevda ise, bunun bir önemi olmaz, çünkü sıkışıp kalırsınız. Ailesi gelip bölgeyi yerle bir etmeye kalkışmadan kocanızı öldüremezsiniz. Dua et de uzun bir ömür sürsün, çünkü doğal yollardan öldüğüne inanmayacaklar." İç çekiyor. "Tek istediğimiz senin mutlu olman ama belli ki bu yolda bazı yanlış adımlar atmışız. Sen varissin Ruby. Seçimlerinin ve eylemlerinin senden daha fazlası için sonuçları var. Ailemizden bile daha fazlası. Bu bölgedeki her bir kişi işlerin verimli bir şekilde yürümesi için bize güveniyor. Onları güvende tutmak için."

"Bunu biliyorum," diyorum usulca, içim acıyarak. Kendimi bildim bileli bu sorumluluk bana aşılarmıştı. Bu yüzden çizgilerin dışına çıkmamak için elimden geleni yaptım . . . yakın zamana kadar. Ama düşündükçe, Casimir ve benim farklı pozisyonlarda olmadığımızı hissetmekten kendimi alamıyorum. İkimiz de çok uzun bir süre boyunca tam benliğimiz olmayan roller oynadık. Ve baskı çok fazla olduğunda ikimiz de tamamen toksik hale geldik.

Gerçeklik çok daha karmaşıktır. Dağınık.

Lütfen hayatta ol, Casimir. Lütfen bana barış güvencesiyle geri dön.

"Artık bunu biliyorsun." Babam kolayca ayağa kalktı ve bana elini uzattı. "Bu kararı vermen için sana ihtiyacın olan tüm zamanı verirdim ve annen bir ay ayrı kalmak ve sana düzgün bir şekilde kur yapmasını istemekle iyi bir noktaya değindi. Ne yazık ki teyzen farklı düşünüyor ve Cordelia bölgenin lideri, yani onun sözü kanundur. Bu geceye kadar vaktin var."

Ellerini tutuyorum ve beni dik tutuyor. Sonra kelimeler içime işliyor. "Ne demek sadece bu geceye kadar vaktim var? Geri dönüp dönmeyeceğini bile bilmiyorum ve sen benden bir karar vermemi mi istiyorsun?"

"Oh, geri döndü." Yüzündeki teri silmek için yakındaki bir havluyu kapıyor. "Ben seni almaya gelmeden önce ortaya çıktı."

Dik dik bakıyorum. "Bir saatten fazladır buradayız."

"Evet." Temiz bir havlu alıp bana doğru fırlattı. "Biraz daha beklemenin ona zararı olmaz. Onu bulmaya gitmeden önce neden bir duş almıyorsun?"

Babama pislik demiyorum ama dilimin ucunda dolaşıyor. Yine de sanırım bu başlı başına bir sınavdı. Hem Casimir hem de benim için.

Yakındaki aynalardan birinde bir an için kendimi görüyorum. Daha önce yaptığım makyaj çalışmaktan dağılmış, saçımı da kurtaramıyorum. Casimir beni bundan daha dağınık görmüştür ama babamın söylediklerini düşünmek için bir dakikaya ihtiyacım var. "Evet, duş iyi olur."

■ Duşta pek acele etmiyorum ama acele de etmiyorum. Neredeyse bir saat sonra nihayet fuayeye giriyorum. Duvara dayalı antika bir

Kimsenin kullanmadığı bir bank. Casimir, dirseklerini dizlerine dayamış, kenarına tünemiş, absürt görünüyor. Kıpırdamıyor ya da en ufak bir sabırsızlık belirtisi bile göstermiyor. Ama ben kemerli geçitten geçerken başını kaldırdığında solgun gözleri erimiş gibi yanıyor.

"Hey, bebeğim."

Kıyafetlerimi özenle seçtim, ona son on iki gündür özlediğini söylediğı her şeyi hatırlatmak istedim. Kısa şal elbisem dudaklarımla uyumlu koyu bir kıvı. Saçlarımı omuzlarıma dikkatsiz dalgalar halinde düşecek şekilde kıvırdım. Çok iyi görünüyorum.

Daha da iyi görünüyor. Luke olarak, iş için sık sık takım elbise giyiyordu, ancak bunlar her zaman biraz uyumsuzdu. Wolf olarak sadece kapüşonlu bir tişört, kot pantolon ve kafatası maskesi giyerdi, deri eldivenleri de sürekli yerinde dururdu. Şimdi ise üzerine tam oturan, özel dikim olması gereken bir takım elbise giyiyor. Koyu mavi, neredeyse gözleriyle aynı renkteki soluk mavi gömlekle tezat oluşturuyor.

Tek yapmak istediğim üzerindeki her şeyi çıkarıp atmak ve vücuduyla yeniden tanışmak ama babamın uyarısı aklımdan çıkmıyor. Riskler hiç bu kadar yüksek olmamıştı. Bu seçimi yaparsam, sonsuza kadar sürecek. Geri adım atamam ya da daha sonra fikrimi değiştiremem. Kalbimin ne dediğini biliyorum. Aklımın da ne dediğini biliyorum.

Bilmediğim şey Casimir'in ne düşündüğü.

"Senden istediğimi yaptın mı?" Sonunda söyledim.

"Rusya'da işler beklediğimden biraz daha karmaşıktı." Hafifçe omuz silkiyor. "Amcam meydan okunmasından hoşlanmaz, bu yüzden hassas bir şekilde ele alınması gerekiyordu."

"Bu bir cevap değil, Casimir."

Ceketinin içine uzanıyor ve bir kâğıt çıkarıyor. Aldım ve açtım, Jovan'dan bir mektup buldum. Bir sürü süslü püslü şey ve çift anlamlı sözler var ve Belmonte bölgesine saldırmayacağına dair söz vermesine rağmen ... istismar etmek için açık bıraktığı pek çok boşluk olduğu açık. "Bu yeterince iyi değil."

"Biliyorum." Bana dikkatle bakıyor. "Babamla konuştum ve Romanov ailesinin lideri olmasa da, sözüne itibar edilir." Yavaşça ayağa kalkıyor. "Eğer bana evet dersanız, Romanov ailesinin benim kolum, Jovan sözünden dönse de dönmese de bizim yanımızda olacak. Diğer bölgeler için konuşamam -onların kendi başlarının çaresine bakması gerekecek- ama Belmonte bölgesi ve tüm halkı Romanovların müdahalesine karşı güvende. Ailem ve ben bundan emin olacağız."

Az önce ne dediğini anlamaya çalışarak gözlerimi kırptırıyorum. Casimir'in amcası Jovan, Romanov ailesinin en üst düzey yöneticisi, yani tahtı miras alacak olanlar onun çocukları. Casimir' söyledikleri doğruysa, ikinci Romanov kardeş olan babası, Jovan'ın bize zarar verme emri vermesi halinde potansiyel olarak isyan edecektir. "Buna nasıl inanabilirim?"

"Size söz veriyorum. Babamınki gibi, amcamınkinden daha az ... daha yumuşak..." Önümde durdu ama

bana dokunmak için hiçbir hareket yapmıyor. "Babam ve kardeşleri dünyanın geri kalanına birleşik bir cephe sunuyorlar çünkü düşmanlarımız çok büyük ve herhangi bir zayıflık belirtisinin istismar edilme riski var. Bu, babamın amcamın yaptığı her seçimi beğendiği anlamına gelmiyor. İlk doğan ben olabilirim ama hiçbir şeyin varisi değilim. Jovan bizim için gelmeye karar verirse ailem ve kardeşlerim geri çekilmeyecektir. Yanımızda olacaklar."

Bunu rahatlatıcı bulmalıyım, ama tek yaptığı, risklerin ne kadar korkunç olduğunu vurgulamak. Sevdiğim adamın yüzüne bakıyorum ve korkunç bir hata yapmak üzere olup olmadığını merak ediyorum. Ama bunu düşünürken bile, buna gerçekten inanmıyorum. Casimir beni görüyor. Çarpık kalbime uyacak şekilde doğru şekilde bükülmüş. "Eğer beni zayıflatmaya çalışırsan, seni ölmüş olmayı dileyecek hale getiririm," diyorum sonunda.

Sırıtsı yavaş ve hınzırca. "Anlaşıldı. Kamuoyu önünde birlik içinde olacağız ve eğer emirlerinizden ya da politikalarınızdan biriyle ilgili bir sorun yaşarsam, bunu sizinle özel olarak görüşeceğim."

"İyi.. iyi."

"Hükmetmek istemiyorum bebeğim, ama ellerimi kirletmekte iyiyim ve bundan sonra olacaklar için bu beceriye ihtiyacın olacak. Kimse sana dokunmayacak. Söz veriyorum."

Elimi uzattım ama göğsüne koymadan önce durdum. "Ya bana dokunmalarını istersem?"

Elimi kendi eliyle kapatıp göğsüne bastırıyor. "Neden bana ne istediğini söylemiyorsun ve oradan devam etmiyoruz?"

Burada, altın renkli öğleden sonra ışığında durmak ve en çok sakladığım gerçekleri söylemek garip hissettiriyor. Başka biri olsaydı, buna cesaret edebileceğimi sanmıyorum. "Eğer seninle evlenirsem, bu kadar. Ölüm bizi ayırana kadar yemin edeceğiz. Boşanmak yok. Birimiz mezara girene kadar bitmeyecek."

"Da." Yüzünde en ufak bir şüphe belirtisi bile yok.

İşin kolay kısmının bu olması ne garip. Kişisel olarak ne istediğimi sormak çok daha zor. Dudaklarımı yalıyorum. "O ilkel sahne ..."

"Evet." Saçımın bir tutamını yüzümden geriye doğru tarıyor. "Seni başkalarıyla görmek beni çılgına çevirdi, lanet olası katil, ama seni geri almak? Evet bebeğim, benim için de öyle oldu."

"Eğer şekilde oynarsak, insanları gerçekten öldüremezsiniz. Ya da daha fazla insan olmasın."

Çenemi kavlıyor ve başparmağını alt dudağıma sürüyor. "Biliyorum." Yüzünü buruşturuyor. "Sanırım daha resmi oyunlar istiyorsak, Reaper'ın kulübüne katılmayı talep edebiliriz. Bence hoşuna gider ve Carver City'den sadece kısa bir uçak yolculuğu mesafesinde."

Etrafa bakıyorum ama fuaye daha önce olduğu gibi bomboş. Bu, gözlerin üzerimizde olmadığı anlamına gelmiyor. Ailem, işler kötüye giderse beni kurtaracak kadar yakın olmadan burada onunla durmama asla izin vermezdi. Derin bir nefes alıyorum. "Bunu yaparsak geri dönüş yok."

"Bunu söyleyip duruyorsun. Seni gördüğüm andan itibaren geri dönüş yoktu. Diğer saçmalıkların hiçbirini fark etmez. Sonsuza dek sen ve ben, bebeğim."

Tanrılar bana yardım etsin, ama ona inanıyorum. Dikkatlice geri çekiliyorum ve beni kendine çekecekmiş gibi geriliyor, ancak son anda beni serbest bırakıyor. Topuklarımın üzerinde biraz yalpalıyorum, beklediğimden daha gerginim. "Bu durumda ..." Önünde yavaşça dizlerimin üzerine çöküyorum ve cebimden küçük kutuyu çıkarıyorum. "Casimir Romanov, geleneksel denemeyecek bir ilişkimiz oldu ama beni senin gören biriyle hiç tanışmamıştım. Beni senin seven biriyle. Asla da olmayacak. İstedğim tek kişi sensin. Kolay olmayacağını biliyorum ama sen yanımdayken bizi durdurabilecek bir düşman olduğunu sanmıyorum. Benimle evlenir misin?"

"Bana bir yüzük almışsın." İlk defa sesi gerçekten şaşırmış gibi çıkıyor. "Evlenme teklif ediyorsun."

"Evet. Gerçi beni daha fazla bekletmiş olsaydın, bekler miydim bilmiyorum."

Uzanıp dirseklerimi tutuyor, sonra beni ayağa kaldırıyor. "Yalancı. Senin için başka kimse yok." O

takım elbisesinin cebine uzanır ve neredeyse aynı olan bir yüzük kutusu çıkarır. "Tıpkı benim için başka kimse olmadığı gibi." Casimir kutuyu açıyor ve ben yutkunuyorum. Yüzük muhteşem ve çok eski görünüyor. "Bana elini ver, bebeğim."

Sol elimi uzatıyorum -bana verdiği ilk yüzük hâlâ sağ elimde- ve yüzüğü yüzük parmağıma geçiriyor. Tam oturduğunu görünce hiç şaşırmadım bile. Sanki bu kadar önemli bir şeyi şansa bırakacakmış gibi. "Şimdi de sen," diyorum.

"Erkeklerin nişan yüzüğü takması geleneksel değildir." Ama dediğimi yaptı ve yüzüğümü parmağına takmama izin verdi. Benimki de tam oturdu. Yüzük ölçüsünü bilmemek için bu adamla bir yıldan fazla yaşamadım.

Başparmağıma soğuk metalin üzerinde kaydırıyorum ve elini kavriyorum. "Geleneksel olmasa da umurumda değil. Sen benimsin ve bunu herkesin bilmesini istiyorum."

"Tartışacak değilim." Beni kollarına çekiyor ve sanki iki hafta değil de yıllardır ayrıymışız gibi öpüyor. Dudaklarının ilk dokunuşu, görmezden gelmek için elimden geleni yaptığım bir kıvılcımı ateşliyor. Parmaklarımı onunkilere doluyor ve bedenimi ona daha da sıkı bastırıyorum. Eğer ailemin fuayesinin ortasında duruyor olmasaydık.

Ama öyleyiz. Bu da kendimizi unutmayı göze alamayacağımız anlamına geliyor.

İsteksizce öpüşmeyi kesiyorum. "Aileme kararımızı söylemeden buradan çıkmayacağız." Birkaç hafta önce olsa, 'siktir et' der ve onu yalnız kalabileceğimiz bir yere sürüklerdim. Ama ailem haklı: Artık varis gibi davranmaya başlamamın zamanı geldi. Bu da işlerin doğru şekilde yapılması anlamına geliyor.

Casimir cebinden bir mendil çıkarıyor ve ağzımın etrafını dikkatlice silerek rujumu elinden geldiğince temizliyor. "Bu gece benimle eve gel."

"İkimiz de taşınmadık. Burası hâlâ benim de evim." Eminim annem iki hafta daha

Cordelia bu gece nişanlanmamız için ısrar ettiğinde ayrılık.
"Biliyorum."

Başparmağını dişlerimin arasında yakalıyorum ve hafifçe ısırıyorum. Yüz ifadesinin arzuladığım yırtıcıya dönüştüğünü görmek çok tatmin edici. Başparmağının ucunu yalıyorum ve onu serbest bırakıyorum. "Oraya vardığımızda . . . Sanırım kimin dişlerinin daha büyük olduğuna karar vermenin zamanı geldi."

Sırıltışı saf günah. "Seni yemek için sabırsızlanıyorum."

Reaper ve bir dolar karşılığında kazandığı kadını merak mı ediyorsunuz? Jenny Nordbak'ın kitabını okumak isteyeceksiniz, DAYANILMAZ ŞEYTAN, seksi ve sapıkça Hepimizin hak ettiği Rumpelstiltskin remiks romantizmi!

Ya da belki Ruby'den sonra açık artırmaya çıkarılan çok çıplak, çok savunmasız sarışın dikkatinizi çekmiştir? Sara Cate'in, kötü üvey kardeşe kötülük katan FFM Külkedisi remiks romantizmi SHATTERED INNOCENCE'ı gözünüze kestireceksiniz...

Büyülü bir kadehten bahsedildiğini fark etmiş olabilirsiniz, bu da R.M. Virtue'nun İLAHÎ kitabını okumanız gerektiği anlamına geliyor.

INTERVENTION, Goldilocks'un bir soygun ve kahramanın eski sevgilisinin babasına aşık olduğu bir MMF remiksi... PAPA BEAR, INDEED.

Bu paha biçilmez elmas kolye, Nana Malone'un Güzel ve Çirkin remiksinin adı olan ROYAL HEART'tan başkası değil. Bu bir soygun ikinci şans romantizmi. Eğer İtalyan İşi'ni sevdiyseniz, bu kitaba bayılacaksınız!

Ve [Siyah Gül Müzayedesini Kickstarter](#)'ının son hikâyesi, Sav R. Miller'ın yazdığı STOLEN VOWS, bu müzayedede yer alacak kadar nadir bulunan orkidenin tam olarak ne olduğuna dair bize bazı cevaplar verecek bir Rapunzel remiksi. Oh, Ve son Ricci kardeşin hikayesini anlatmadan bırakacağını düşünmediniz, değil mi?

Tüm bu öyküleri lüks özel baskılar, ve basılı kitapların yanı sıra 2024 [İlkbaharında Black Rose Auction Kickstarter](#)'başlayacak olan ında özel eşyalar ve sanat eserleriyle birlikte bulabilirsiniz!

[Davetinizi buradan kabul edin.](#)

Jenny'nin kitabı IRRESISTIBLE DEVIL'e bir göz atmak için okumaya devam edin!

Şişeyi yerine koydum ve aklımı başıma toplayarak onu düzgün bir şekilde selamlamak için döndüm. Babamın evlenmemi istediği adam bu muydu?

Tanrım, kayıkhane de ona kötü davranmıştım.

Dolu bir tabancayı ona doğrulttum! Ona git kendini becer dedim!

Ama bunu hak etmişti.

Orospu çocuğu daha sonra buluşacağımızı başından beri biliyor olmalıydı. Neden kendimi böyle küçük düşürmeme izin verdi?

Önemli değildi. Bunu kurtarabilirdim. Bunu kurtarmak zorundaydım, yoksa babama tüm hikayeyi anlatabilirdi.

Elimi uzattım ve ona tatlı bir gülümseme verdim. "Ben Juliet. Daha önce kendimde olmadığım için özür dilerim."

Elimi tuttu ama sallamak yerine ağzına götürdü ve parmak eklemlerimin arasına nazık bir öpücük kondurdu. Dudakları tenimi okşadı, hayal ettiğim kadar yumuşaktı ama beni ürperten dudak halkasının hafifçe sürtünmesiydi.

Bu kötüydü. Bu gerçekten kötüydü. Bu adamla aklımı başımda tutma şansım kesinlikle yoktu.

Onunla yüzleşmek yerine odadan kaçmak istedim ama hayatım boyunca aldığım eğitime geri döndüm. Kibar ol. Sana söyleneni yap. Yaygara çıkarma.

"Demek yine karşılaştık. İçelim mi?" Rahat görünmeye çalıştım. "Ne içiyorsan."

Hâlâ korkuyordum ama ellerim sağlamdı. İçkileri hazırlama ritüelinden geçtim: ölçülü cin, buz ve çalkalayıcı, soğutulmuş bir bardağa mükemmel bir dökme, kenarına zarifçe tünemiş zeytinler. Bu bana kendimi toparlamam ve kontrolün tekrar bende olduğunu hissetmem için bir an verdi.

Her hareketimi izledi. "Martini mi? Seni şampanyacı bir kız sanırdım."

Gözleri saçımdan makyajıma ve elbiseme kadar beni ilk kez parlak ışıktaki görerek taradı. Bu kesinlikle bir iltifat değildi.

"Şampanya başımı ağrıtıyor." Bardaklardan birini ona uzatırken dişlerimi sıkarak tatlı tatlı gülümsedim.

Gözlerini kısmıştı. "Rol yapmayı bırak."

"Ne hareketi?" Ona tekrar küfretmemek için bir içki aldım.

"Bir saat önce beni vurmaya hazırlanırken uysal bir kedi yavrusuymuşsun gibi davranmaya çalışıyorsun. Bu beni sarmak istememe neden oluyor."

ve daha önce yapmam gerektiği gibi rujunu mahvetmeliydim."

Yap .

Öpücüklerle işi berbat etmekten bahsetmediğinden oldukça emindim. Kennedy Odası'nda dizlerimin üzerine çökmenin babamın aklından geçen şey olmadığından da aynı derecede emindim, ama bu adam o anda parmaklarını şıklatmış olsaydı, bunu yapabilirdim.

Ve bu yüzden ondan nefret ettim.

Kürdanı bardağımın kenarından kaldırdım ve dişlerimle bir zeytini kaydırarak onun beni izlemesini izledim.

Gözlerinde bir meydan okuma parıldıyordu. Çenemi kaldırdım.

"Bu toplantının babanla olduğunu sanıyordum," dedi Lestat'ın yüzünü kızartacak bir sırıtışla. "Pis işlerini yapması için gönderdiği kişi sen misin?"

Orospu çocuğu. Bu imanın dilinden dökülmesi için pis kelimesini vurgulamasına bile gerek yoktu. Neden orada olduğumu çok iyi biliyordu.

"Eğer onunla evlenmeyi tercih ederseniz, onu sizin için almaktan mutluluk duyarım."

Siktir, siktir, siktir.

Onu baştan çıkar, Juliet. Ona sürtüklük yapma.

Kahkahası bile yırtıcı, alçak ve gürültülü, bir uyarı ile davet arasında bir yerde geliyordu. "Kayıkhanedeki küçük performansına bakılırsa, istediğin şey evlilik değil." Bunu inkâr etmek için ağzımı açtım, bunun babama geri dönmemesi için çaresizce çabalıyordum ama sözümü kesti. "Bana saçmalama Juliet. Bunu neden yapıyorsun?"

Gözlerimi kırptım. "Çünkü babam öyle yapmamı söyledi."

Yaklaştı ve bir elini barın her iki yanına, omuzlarımın yanına koyarak beni oraya hapsetti. "Her zaman sana söyleneni mi yaparsın?"

Yakınlığı karşısında kalbim güm güm attı. Bu kibar ya da uygun bir davranış değildi, ama onu uzaklaştırmak yerine

Onu daha yakına çekmek, mükemmel dikilmiş smokininin altında saklı olduğunu bildiğim sert düzlemleri hissetmek istedim.

Sesimi sabit ve mesafeli tutmayı başardım. "Her zaman değil. Senin de daha önce şahit olduğun gibi." Dudaklarımı birbirine bastırdım, beni bu kadar savunmasız görmesine sinirlenmişim. "Ama çoğu zaman."

Daha yakına eğildi, neredeyse vücutlarımızın birbirine değmesine izin verecekti. "Peki ya başka bir adama ait olduğunda? O zaman da babana itaat edecek misin?"

Duraklamak zorunda kaldım. Beynimin saf bir parçası, babamın çıkarlarının her zaman müstakbel kocaminkilerle aynı hızda olacağını varsaymıştı, bu yüzden daha önce hiç düşünmediğim bir şeydi.

Kirpiklerimin altından ona baktım. "Bu karmaşık bir soru. Ben yine de babama sadık kalacağım. İtaatkâr değil."

Gülümsedi ve ben bunu midemde hissettim. Sıcak ve ıslaktım ve o gülümsemeye vaat ettiği şey için çaresizdim... ve bu beni korkutuyordu. Bu, kontrolümü kaybedebileceğim bir adamdı.

Gözlerimde yüzen korkuyu görebildiğine yemin edebilirim ve bu onun içindeki yırtıcıyı ortaya çıkardı.

"Eğer bana ait olsaydın, itaatkâr olur muydun?" Sanki bana zaten sahipmiş gibi başparmağını alt dudağımda gezdirdi ve bu tüylerimi diken diken etti.

Titriyordum ama kendimi canlı ve erimiş hissediyordum. Onu hayatımda hiç kimseyi istemediğim kadar çok istiyordum ve bunun babamın beklentileriyle hiçbir ilgisi yoktu.

"Evet," diye nefes aldım.

Beni bardan uzaklaştırdı ve ellerimi onun ellerinin olduğu yere koyarak beni çevirdi. Kalçalarını kıcıma dayadığında, bunu benim kadar çok istediğini ve bu beni daha da ıslattı. Onun gibi bir adamın kontrolünü kaybetmesini sağlamak nasıl bir şey olurdu?

Saçlarımı elinin etrafına sardı ve enseme sahiplenici, yakıcı öpücükler kondurmak için elini kaldırdı

Diğer eli eteklerimi yukarı çekerken. Kaba avuç içi kalçamın üzerinde gezindi ve beni uyarılmışlığına karşı daha sert bastırdı.

Dokun bana. Tanrım, evet... daha fazla.

Söylemedim ama titreyen kalçalarımı ve nefes alış verişlerimi, bacaklarımı daha geniş açıp yalvarışlarımı hissedebiliyordu. Daha önce kimsenin bana böyle dokunmasına izin vermemiştim ve birdenbire bundan sonra ne olacağını bilmek için çaresiz kalmıştım.

Parmakları külotumun sateni üzerinde kaydığında nefesim kesildi. Kendini beğenmiş piçin külotumun sırlıslıkla olduğunu hissetmesini istemiyordum ama bana dokunmasına, üzerimdeki etkisini gizlemek istediğimden daha çok ihtiyacım vardı. Parmaklarını kumaşın altından geçirdi, ihtiyacım olan yerime dokunmadan aşağı yukarı kaydırdı. İnledim ve kalçalarımı yuvarlayarak bana vermesi için onu ikna ettim.

"Bunu gerçekten istiyorsun..." Bu bir soru değildi, tam olarak değil, ama sanki beklenmedik bir şey yapmışım gibi sert ses tonunda bir şaşkınlık vardı.

"Lütfen..."

Hareket etmeyi bıraktı. "Baban seni beni büyülemen için göndermeseydi yine de bunu ister miydin?"

Babamın kullandığı kelimeyi nereden biliyordu?

Nefes nefese kaldım, sağlıklı düşünmeye çalışıyordum. Beni daha az zavallı gösterecek bir cevap bulmaya çalıştım ama bulabildiğim tek şey gerçektir. "Senin kim olduğunu bilmeden önce bunu kayıkhanede istemiştim."

İhtiyacı olan tek cevap buymuş gibi, külotumu hızlı bir hareketle yere çekti, parmakları geri dönmeden önce onlardan çıkmama izin verdi ve bana arzuladığım şeyi verdi. Zekice kontrol edilmiş hareketlerle bastırdı ve yuvarladı, beni hızla serbest bırakmaya yaklaştırdı. İnledim ve kıvrandım, aynı anda hem bu hissin tadını çıkarıyor hem de daha fazlasını arzuluyordum.

Kulağıma doğru homurdandı, "Bu daracık amcığının içine girmeme izin verir misin?"

"Evet." Onunla birlikte bunu hissedebileceksem, ilk seferimde bir bar taburesinin üzerine eğilmeme izin vermeye razıydım.

İnledi. "Önce kendi zevkinizi talep etmelisiniz prenses."

Kendini barın altında yere bıraktı, sanki hiç önemi yokmuş gibi on bin dolarlık smokiniyle önümde diz çöktü.

Elleri tekrar eteklerimin altında gezinirken karanlık gözleri benimkileri hiç bırakmadı, yavaşça ağrıyan yerime doğru bir yol izledi. Kalçalarımın tepesine ulaştığında aç bir ifadeyle beni izledi, sanki ben onun dokunuşu için erirken o da benim tepkilerimin tadını çıkarıyordu.

İlk başta çok hafifti, ama sonra yavaşça bir şeye doğru ilerlediğini fark ettim, beni olabildiğince çabuk boşaltmak yerine kasıtlı olarak bunu uzatıyordu. Beni daha yükseğe çıkarmaya devam etti, sonra zevkin azalmasına izin verdi, sonra tekrar benden daha fazlasını istedi.

Ellerimi yumruk yaptım, parmaklarımı beyaz-sarı saçlarının uzun tellerine örmek isteyen şehvet dolu yanımla savaştım. Kontrolümü kaybetmemem gerekiyordu. Tehlikede olan çok şey vardı.

Bana merakla baktı. "Neden karşı koyuyorsun, sevgilim?"

Ona daha fazlası için yalvarmanın ötesine geçen bir cümleyi nasıl kuracağımı hatırlamaya çalışarak başımı salladım. "Bunu herkesin içeri girebileceği bir yerde yapmamalıyız..."

Sırtışı tehlikeliydi. "Eğer hâlâ nerede olduğunu hatırlıyorsan, biraz daha uğraşmam gerekecek." Eteklerimin altına eğildi ve bir sonraki hissettiğim şey dilinin sıcak ve ıslak bir şekilde göbeğime doğru kayması oldu. Barı daha sıkı kavradım ve kalçalarımı daha geniş açtım, pervasız ve muhtaç hissediyordum. Sanki vücudumu benden daha iyi tanıyor, beni aklımı başımdan almak için ne yapması gerektiğini biliyordu.

Bir şeyin bu kadar iyi hissettirebileceğini bilmiyordum!

Dilini klitorisimin üzerinde nefis bir baskıyla gezdirdi, ben sarsılıp inerken kalçalarımı yerinde tuttu.

Duygularım parçalanıyormuş gibi hissediyordum ama o devam etti, yavaşça mantığımdan sıyrılırken hiç duraksamadı, sadece bedenimden aldığı zevk için var oldu. Nefes alamıyordum, konuşamıyordum. Çok yakındım, çaresizce çok yakındım.

İki kalın parmağını içime soktu ve dizlerim bükülmeye başladı. Germe basıncı samimi ve yoğundu, bir an için sikişinin nasıl hissettireceğini merak etmeme neden oldu ama sonra düşünme yeteneğimi tamamen kaybettim. Hayatımın en yoğun orgazmını yaşadım, bitirmeme izin verdiğinde inleyip sızlandım, beni sabit tutmak için hala bir eliyle kalçamı kavırıyordu.

Yavaşça ayağa kalktı, bakışlarımı kendini beğenmiş ve şehvet dolu bir ifadeyle karşıladı. Sonra parmaklarını ağzına götürdü ve yalayarak temizledi.

Kendini beğenmiş olmak için her türlü hakka sahipti. Adam bir seks tanrısıydı. Daha önce hiç seks yapmamıştım ama bundan daha iyisi varsa bile bunu kaldırabileceğimden emin değildim.

"Peki ya sen?" Zar zor tanıdığım boğuk bir sesle sordum.

Beni dizlerime kadar itti. Daha önce hiç sakso çekmemiştim ama bu pantolonunun kemerini açmak için çabalamamı engellemedi.

Ellerime vurarak uzaklaştırdı. "Henüz değil, açgözlü kız. Arkanı dön ve önce bana ne kadar ıslak olduğunu göster."

Taburelerden birine yaslandı ve itaat etmemi bekledi.

Kontrol ondayken, ona teslim olmak ve her şeyin olmasına izin vermek kolaydı, ama bu daha zordu. Dudağımı ısırdım, tereddüt ettim.

"Tipik şımarık velet," diye homurdandı. "İstediğin şeyi elde etmek için itaatkar olacağına söz veriyorsun ve sonra hemen itaatsizlik etmeye başlıyorsun. Göster bana."

Bana şımarık velet dediği için onu tırmalamak isterken bile havlayan komut karşısında nefesim kesildi. Topladım

Eteğimin hacimli katmanları, diz çökmeye ve hepsini tutmaya çalıştım, ama beni dört ayak üzerine itti.

"Sana yardım edeyim," dedi, eteğimi sırtımdan yukarı kaldırarak çıplak kıkırmı ve amımı ona gösterdi.

Bir parmağını içime soktu. "Bahse girerim kimse bu güzel amcığı böyle boşaltmamıştır." Söyleyiş tarzından cevabı zaten bildiği anlaşılıyordu ve bu konuda böyle ukala bir piç olduğu için ondan nefret ediyordum.

"Daha önce kimse beni boşalmaya zorlamadı, bu yüzden tam olarak dik bir rekabet sayılmaz. Hep iltifat mı bekliyorsun?"

Parmak eklemlerini klitorisimin üzerinde gezdirdi ve ben de istemeden inleyerek ona ihtiyacı olmadığı belli olan bir başka sözsüz iltifatta bulundum. "Görünüşe göre geçmişteki seks partnerlerin pek çaba göstermemiş." Bu sefer içime derinlemesine girerken başparmağını klitorisimin üzerinde işkence edercesine küçük daireler çizerek yuvarladı. "Seni saniyeler içinde tekrar boşaltabilirim."

Tekrar inlememeye çalışarak yanağımın içini ısırdım. "Benim geçmişte hiç seks partnerim yok, ahmak."

Kahretsin, ona iyi davranmam gerekiyordu ama parmaklarıyla bunu yaptığında nedenini zar zor hatırlayabildim. İşkence gibi iyi hissettiriyordu.

Kıpırdamadan durdu ve duyu kaybından dolayı ağlamak istedim. "Sen hiç...?"

Ses tonundaki güvensizlik karşısında iç çektim. "Hayır, normalde böyle davranarak etrafta dolaşmam. Kendini beğenmişliğin için bir şey daha sanırım. Senin gibi erkeklerin değer verdiği şey bakire bir gelin değil mi? Seni düğüne kadar bekleteyim mi?"

Yarı içini döküyor, yarı alay ediyordum, yine de bir an önce beni orada, yerde becermesini istiyordum.

Hareket etmeyince arkamı döndüm ama ona doğru uzandığımda saati çaldı. Ona baktı. Sonra kısa bir an bir şey düşünüyormuş gibi baktı.

"Gitmem gerekiyor," dedi kesin bir ifadeyle.

Midem bulandı. Şimdi de beni istemiyor muydu?

Ona soru sormak için ağzımı açtım ama nemli parmaklarını dudaklarıma bastırdı. Çenemi kaldırdı ve gözlerini gözlerime dikti. "Kendin için daha fazlasını iste, Juliet."

Ne haltlar burada?

"Bu da neydi?" Kekeleydim. Beni test ediyordu ve ben başarısız mı olmuştum? Çok mu kolaydım? Yeterince deneyimli değil miydim?

Omuz silkti. "Sana yardımımın bir bedeli olacağını söylemiştim."

Sanki altımdaki zemin açılmış ve Alice boşluğa doğru yuvarlanıyormuş gibi hissettim.

Başka bir şey söylemeden odadan çıkıp arka kapıdan çıktı.

Öfkeli ve şaşkın gözyaşlarım gözlerimi yaktı ama onları yuttum, dağılmak istemiyordum.

Henüz ayağa kalkmış ve elbisemi düzeltmişim ki diğer kapı açıldı ve babam yanında belli belirsiz tanıdık gelen yakışıklı, siyah saçlı bir adamla içeri girdi.

"Kevin, bu benim Juliet'im. Juliet, bu Kevin King."

Korkunç bir an boyunca onlara bakakaldım ve ne diyeceğimi bilemedim.

Özür dilerim, diğer adamın sen olduğunu sandım ve beni becermesine izin verdim ve şimdi fark ettim ki adını bile bilmiyorum ve aman tanrım külotum nerede?

[DAVETİNİZİ BURADAN KABUL EDİN.](#)

EPILOG

CASIMIR

Pis bardaki koltuğumu dikkatlice seçtim. Tüm odayı görebiliyorum, sırtım bir duvara dönük ve mekanın düşük ışığı kimsenin bana çok yakından bakmadığı anlamına geliyor.

Ruby bir saat sonra içeri girdiğinde beni görmediğinden eminim. Kızını zar zor örten küçücük kırmızı bir elbise giymişti ve attığı her adımda göğüsleri dışarı fırlamakla tehdit ediyordu. Odadaki tüm gözlerin onun üzerinde olması şaşırtıcı değil.

Biramı yudumlayıp onun çalışmasını izliyorum. Her zamanki gibi, başına gelecek her türlü belaya kendini açıyor. Bara yaslanıyor ve eteği yukarı kalkıyor. Vücudum geriliyor. Barın karşısına geçip onu omzuma atmaktan ve buradan götürmekten daha çok istediğim bir şey yok.

Oynadığımız oyun bu değil.

Elim bıçağımın kabzasına gidiyor. Külot giyip giymediğini görmek için elbisesinin eteklerine sertçe bakan her bir kişinin kesik boğazlarından duvara kan sıçradığını hayal etmek çok kolay. Külot giymiyor. Aminin görüntüsü bile bu piçlerle paylaşmak istediğimden daha fazla.

Ama bu gece öyle bir oyun da oynamayacağız.

Onun ilgisini çeken bir çift, çünkü benim kızım hiçbir şeyi yarım bırakmaz. Beyaz kadın minyon ve Ruby'den bile kısa, hınzır bir gülümsemesi ve gezinen elleri olan güzel bir esmer. Erkeği ise Sarraf ailesi için çalışan beyaz adam. Adını tam olarak bilmiyorum ama Carver City'ye gelmeden önce ailemin derlediği dosyada resmini görmüştüm. Kayda değer bir şey yok, yani başını öne eğip işini yapıyor.

Sanırım seçebileceği daha kötü seçenekler de var.

Onu ana kattan bir basamak yukarıda olan yuvarlak bir kabine götürdüler. Masanın altını sorunsuzca görebileceğim kadar yüksek. Kadının Ruby'nin boğazını öpmesini ve elini kadının kalçalarının arasına sokmasını izlerken kıskançlık içime işliyor, vücudumun her parçasına kök salıyor. Gölgeler, Ruby'nin amını ayırdığını ve parmaklarını derine bastırdığını göremeyecek kadar derin, ama yaptığı şeyin tam olarak bu olduğunu bilmeme yetecek kadar hareket görünüyor.

Ruby'nin bakışları kapıya yöneldi, beni arıyordu. Kendini bir velet gibi. Sikim o kadar sertleşti ki kıpırdamadan durmakta zorlanıyorum. Ona doğru geçmek, masayı çevirmek ve ... istiyorum. Hayır, onu masanın üzerinde becermek istiyorum. Buradaki herkesin önünde ona sahip çıkmak istiyorum.

İnfazcı onun çenesini kavırıyor ve elini kendi eliyle kapatıyor. Yüzük parmağındaki dev yakut, bıçağımı tutuşumu gevşetmeme neden oldu. Şiddete başvurmayaçağıma, ikimizin de zevk aldığı bir oyun oynayayağıma söz vermişim ama beklediğim kadar kolaymış.

Ben neysem oyum.

Karımın bir başkasının eline düşmesini izlemek bana bir şeyler yapıyor, benim için. Hayatının en güzel anlarını yaşıyor ama beni aramaya devam ediyor, tüm bunlara bir son vereceğim anı bekliyor. Yüzüğümü taktığından ve yemin ettiğimizden beri birçok kez oynadığımız küçük bir oyun.

Bazen onu becermelerine izin veriyorum, ya da onun onları becermesine, daha doğrusu. Bu gece olmaz. Çok huzursuzum. Ama o

henüz orgazm olmadı, ve ben ...

İnfazcı pantolonunun ön tarafına uzanıyor ve sikini çekiyor. Lanet olası bir prezervatif olmadan. "Orospu çocuğu."

Ayağa kalkıyorum ve saniyesinde masalarına ulaşıyorum. Üçü de donup kaldı. İnfazcı solgunlaştı ve ellerini kaldırdı. "Bilmiyorduk."

"Yüzüğüm parmağında." Bıçağımı istemeden elime aldım. Kan dökmeyeceğime söz vermiştim ama lanet olsun, bazen dökmemek çok zor oluyor. "Sen." Bıçağımı hâlâ karımın yanına yapışmış, eli hâlâ Ruby'nin elbisesinin altında olan kadına doğrultuyorum. "Geri çekil."

Ruby titriyor, çenesini kaldırırken bile allığı derinleşiyor. "Hey, bebeğim."

"Yukarı. Şimdi."

Küçük velet işleri düzgün bir şekilde yapma zahmetine girmiyor. Sadece masaya tırmanıyor, bu gece tadına bakacaklarını düşünen zavallı pisliklere amını gösteriyor ve bana doğru sürünüyor. Sonra masanın üzerinde durup kollarına atlıyor ve bacaklarını belime doluyor.

"Kendinden memnun musun?" Kıcını avuçlayıp masadan uzaklaşıyorum, infazcının hafif küfürlerini duymazdan geliyorum. Bir bok yapmayacak ve bunu ikimiz de biliyoruz.

"Öyleyim." Parmaklarını saçlarıma, topuklarını da sırtımın alt kısmına geçiriyor. "Becer beni, kocacığım. Acele et."

Onu barın içinden banyoya kadar taşıdım. Kapının kilidi kırık ama ikimizin de umurunda değil. Biri bizi basarsa karım daha çok boşalacak. Onu tezgahın üzerine koyup elbisesini yukarı itiyorum. O kadar ıslaktı ki, parlıyordu.

"Bana ait olanı vermeye her zaman çok kararlıyım," diye mırıldanıyorum. Bu sözler yeterince doğru ama şimdi söylüyorum çünkü onu daha çok azdırıyor. Göğüsleri serbest kalana kadar elbisesini aşağı çekiyorum. "Sütyen yok. Külot yok. Buraya yapmaman gereken birini becermeye geldin."

"Hayır.." O kadar sert nefes alıyor ki göğüsleri titriyor. "Belki."

Yakınlaşıyorum, bana karşı eriyişinin tadını çıkarıyorum. Sikimi çıkarmam hiç zaman almıyor. İstedğini elde edeceğinden o kadar emin ki, ama ikimizin de sevdiği bir şey varsa, o da kadınıma haddini bildirmemdir. Bu yüzden bana teklif etmesine rağmen ağzını almadım. Aletimi girişine bastırıp içine sokmuyorum, vermekten hoşlandığı şeyi geri alıyorum.

Ruby aramıza giriyor ama bileğini tutup kenara itiyorum. Küfür etti. "Hey!"

Buna karşılık, çenesini parmak uçlarımdan derisini çukurlaştıracığı kadar sert kavriyorum. "Bebeğim, bunun o kadar kolay olmayacağını biliyorsun. Tıpkı senin bunu nasıl durduracağını bildiğin gibi. Anladıysan başını sallama."

Gözleri kocaman ve düpedüz sevinçli. Başını sallıyor ve ben de tutuşumu harekete izin verecek kadar gevşetiyorum. "Aferin kızıma," diye mırıldandım. "Şimdi beni fena halde kızdırdın ve bunu telafi edeceksin. Ne istediğimi biliyorsun."

Ben geri çekilirken o da benimle birlikte hareket ediyor ve önümde dizlerinin üzerine çöküyor. Pantolonumu daha da aşağı çekerken ve yumruğunu sikimin etrafına sararken çenesini kavramaya devam ediyorum. Ancak o zaman saçlarını kavrayıp yüzünden uzaklaştırıyorum.

Sikimi emmesine bayılıyorum. Her zaman bana kızgınmış gibi, sanki ruhumu emmek istiyormuş gibi üzerime iner. Bu sefer de farklı değil. Ruby beni uzun bir hareketle ağzına alıyor, ta ki boğazının arkasına gelene kadar. Yine de bu onu durdurmuyor. Biraz mırıldanıyor ve sonra beni daha derinlere alıyor.

Ama zevk omurgamın tabanında toplanıp taşaklarımı sıkarken bile, bunun bitmesini istemiyorum. Ruby'yi sikmeyi asla bırakmak istemiyorum, ama bu geceler özel bir şey. Yasak, sikilmiş ve tamamen bize ait bir şey.

Yani, hayır, ağlayana kadar ağzını sikmek beni tatmin etmeyecek. Amından hala başkası için sular damlarken olmaz. İtirazına aldırmadan çekip kaldırıyorum. Ruby kıvranıyor ama niyetimi anladığında istekli bir ses çıkarıyor. Dizleri omuzlarımda, amı yüzümün tam önünde, onu baş aşağı tutarken buluyoruz kendimizi. Dudakları dibimle buluşana kadar hiç vakit kaybetmeden sikimi ağzına alıyor.

Lanet kadın, orgazmını tatmaya fırsat bulamadan dizlerimin bağı çözülecek.

Amını ağzımla kapatıyorum, tehdit edici orgazmımı bastırmaya çalışırken bile tadının tadını çıkarıyorum. Sanki ne kadar yakın olduğumu biliyormuş gibi rahatlamıyor. Brat.

Sırtım kapıya çarptı. Kahretsin, bunu yapmak istememiştim. Onun dilimin üzerindeki kaygan hissinde, okşanmak için yalvaran muhtaç klitorisinde kayboldum. Ellerim onu yerinde tutmakla meşguldü, bu yüzden dilimi içine soktum ve onun seksi küçük inlemelerinden birini kazandım.

Ona uzun bir yalama veriyorum ve homurdanıyorum. "Benim için gel, karıcığım.

Sebepler olduğun sorunlardan sonra en azından bunu yapabilirsin."

"Yap beni." Beni o kadar derinden emiyor ki, kendini tıkıyor ama bu onu durdurmuyor.

Bu lanet bir yarış. Bunun için onu daha sonra cezalandıracağım ama şu anda boşalmasına ihtiyacım var. Klitorisini emiyorum, dilimle onun sevdiğini bildiğim şekilde çalışıyorum. Kalçaları başımın iki yanında sallanıyor ve sikimin etrafında inliyor. İşte, işte. Orgazm olurken neredeyse kafamı koparıyor, o kadar sıkı sıkıyor ki yıldızları görüyorum.

Bu sefer, boğazının arkasından aşağı inerken dizlerim gerçekten bükülüyor. Sadece kendimi kapıya sıkıştırarak ayaklarımı tutabiliyorum. Ruby beni titreten son bir uzun emme yapıyor ve sonra sikimi bırakıyor. "Beni yere bırakacak mısın?"

"Bunu düşünüyorum." Amını tekrar yalıyorum. "Ama yüzümde tatlı küçük amcık var ve dikkatimi dağıtıyor

Siktir."

"Casimir!"

"Bebeğim, seni eve götürecek kadar uzun süre seni bırakmam için beni ikna etmeye çalışıyorsan, bu ses tonuyla adımı söylemen bu işi halletmeyecek."

Cevap vermek yerine, ben onu iki kez daha boşaltmak zorunda kalana kadar kıpırdanmaya devam ediyor. Ancak o zaman onu tezgaha geri koyuyorum.

Berbat görünüyor. Elbisesi beline kadar dolanmış, saçları birbirine karışmış ve dudakları sikimi yalamaktan şişmiş. En güzeli de yüzündeki gözyaşı izleri ve küçük seksi sırtışı. "Becer beni, kocacığım."

Lanet olsun. Sikime sert bir vuruş yaptım. İkinci orgazmından sonra tekrar gitmeye hazırdım, ama gerçekten onu eve götürmek istiyordum. Oh neyse.

Bacaklarını aralıyorum ve sikimle onu mızraklıyorum. Ruby ana odada çalan müzikten duyulacak kadar yüksek sesle inliyor. Onu kabaca becerirken bana yapıştı. "Evet," diye inliyor Ruby. "Aminı geri al."

"Asla bırakma." Sanki bu kadının içinde yeterince derine inebileceğim gibi, daha derine inebilmek için kolumu kalçalarının altından geçirip kaldırıyorum. "Başından beri benimdi." Tanrılar bana yardım etsin, ama bu kadın için lanet bir aptalım. Boştaki elimle boynunun dibini kavırıyorum ve kulak memesini ısııyorum. "Benim için tekrar gel, karıcığım."

Etrafımda kasılıyor, amı zonkluyor. "Tekrar söyle."

"Karıcığım." Ona sürtünüyorum, klitorisini leğen kemiğime sürtüyorum. "Benim karım. Sonsuza kadar."

"Evet!" Ellerini gömleğimin altına sokup sırtımı . Bu sadece onu daha sert becermemi sağlıyor. İkimize de ihtiyacımız olanı veriyor. Bu sefer, o orgazm olduğunda, kendiminkiyle savaşmaya zahmet etmiyorum. Ona pompalıyorum, onu boşalmamla dolduruyorum.

Ondan çekiliyorum ve kendime birkaç saniye izin verip onu ne hale getirdiğimin tadını çıkarıyorum. Parmağımı aşağı doğru sürüklüyorum

Ortaya. "Bir gün . . . Bir gün, bebek olayını yapacağız." Ruby irkilerek bir kahkaha attı. "Çok erken, Casimir."

"Evet, biliyorum." Onu öpüyorum ve elbisesini tekrar yerine çekiyorum. Yine de yeterli değil. Hâlâ çok açıkta. Gömleğimi çıkarıp kafasının üzerinden geçiriyorum. Ofluyor ama kokumu içine çekmek için başını eğişini kaçırmıyorum.

Ruby tezgâhtan atlayıp parmaklarını benimkilere geçiriyor, bu hareket o iğrenç sikişten sonra çok tatlı geliyor. Göğsüme bastırıyor ve sırtıyor. "Ama sanırım gerçekten istiyorsan pratik yapmaya başlayabilirsin." Parmaklarını saçlarıma doluyor ve doğrudan kulağıma konuşabilmesi için başımı aşağı çekmesine izin veriyorum. "İçime bir bebek koy, kocacığım."

Onunla tanışmadan önce, üreme saplantım olduğunu söyleyemezdim, ama gidip yanıldığımı kanıtladıysa lanet olsun. Onu kucağıma alıp omzuma atıyorum ve ciyakladığında kıkırdıyorum. "Eve gidiyoruz. Hemen şimdi." Kapıya uzandım ama açmadan önce durakladım. "Seni seviyorum kocacığım."

Gövdeme arkadan ve baş aşağı sarılıyor. "Ben de seni seviyorum, kocacığım."

YAZAR HAKKINDA

Katee Robert (she/they) New York Times ve USA Today çoksatan baharatlı romantizm yazarıdır. Entertainment Weekly yazdıklarını "anlatılamayacak kadar ateşli" olarak nitelendiriyor. Kitapları iki fazla satmıştır. Kuzeybatı Pasifik'te kocaları, çocukları, kendini köpek sanan bir kedileri ve kucak köpeği olduklarını sanan iki Danua'larıyla birlikte yaşıyorlar.

www.kateerobert.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

